

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞİİR

LÂLE MÜLDÜR

Anemon

Toplu Şiirler I
(1988-1998)

YKY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <http://kitapci.com>

LÂLE MÜLDÜR

Anemon

Toplu Şiirler I

1988 - 1998

Uzak Fırtına

•

Seriler Kitabı

•

Kuzey Defterleri

•

Buhurumeryem

•

“Divanü Lûgat-it-Türk”

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ANEMON

Toplu Şiirler I

1988 - 1998

Lâle Müldür (Aydın, 1956) Robert Kolej’den sonra şiir bursu alarak Floransa’ya gitti. ODTÜ Elektronik ve Ekonomi bölümlerine devam etti. 1977’de Manchester Üniversitesi Ekonomi Bölümü’nden lisansını, Essex Üniversitesi Edebiyat Sosyolojisi Bölümü’nden master derecesini aldı. 1980’den itibaren *Yeni İnsan, Yazı, Gösteri, Defter, Şiir Atı, Oluşum, Mor Köpük, Yönelişler, Sombahar, kitap-lık* dergilerinde şiirleri, yazıları yayımlandı. 1999’da *Radikal* gazetesinde yazdı. Bazı şiirleri bestelendi (Destina, La Luna), filmlerde kullanıldı. Şiirlerinden bir seçki *Water Music* adıyla Dublin’de (Poetry Ireland, 1998), Fransız ressam Colette Deblé’nin resimleri üzerine yazdığı şiirler Fransızca olarak *Ainsi parle la Fille de pluie* (Yağmur Kızı Böyle Diyor) adıyla Fransız Enstitüsü’nde, Donny Smith’in çevirdiği seçme şiirler kitabı (*I Too Went to the Hunt of a Deer*) 2008’de Türkiye’de, *Ein Adler springt aus meiner stirn* (Alnımdan Fırlayan Bir Kartal) adlı bir seçki ise 2016’da Almanya’da yayımlandı. Yurtdışındaki birçok toplantıda Türkiye’yi temsil etti, Amerika’da yayımlanan Türk şiiri antolojisinde “80’lerde başlayan krizi aşan bir şair” olarak anıldı.

Kitapları: *Uzak Fırtına* (1988), *Voyajcı 2* (Ahmet Güntan ile, 1990), *Seriler Kitabı* (1991), *Kuzey Defterleri* (1992), *Buhurumeryem* (1994), *Divanü Lugat-it-Türk* (1998), *Anne, Ben Barbar mıyım?* (yazılar, 1998), *Saatler / Geyikler* (2001), *Anemon: Toplu Şiirler I* (1988-1998) (2002), *Ultra-Zone’da Ultrason* (2006; 2007 Altın Portakal Şiir Ödülü), *Bizansiyaya* (roman, 2007), *Güneş Tutulması* 1999 (2008), *Siyah Sistanbul* (2011), *Anne’ye Ayetler* (2012), *Apokalips / Amonyak: Toplu Şiirler II* (1990-2012) (2014), *Haller Leyla* (yazılar, 2018), *Leonardo* (2018), *Tehlikeliydi, Biliyordum* (2019).

Lâle Müldür'ün
YKY'deki kitapları

- Saatler / Geyikler (2001)
Anemon: Toplu Şiirler I (1988-1998) (2002)
Voyacı 2 (Ahmet Güntan ile, 2002)
Ultra-Zone'da Ultrason (2006)
Bizansiyya (roman, 2007)
Güneş Tutulması 1999 (2008)
Siyah Sistanbul (2011)
Anne'ye Ayetler (2012)
Apokalips / Amonyak: Toplu Şiirler II (1990-2012) (2014)
Buhurumeryem (2017)
Kuzey Defterleri (2017)
Tehlikeliydi, Biliyordum (2019)

Yapı Kredi Yayınları - 1576
Şiir - 150

Anemon / Toplu Şiirler I - 1988-1998 / Lâle Müldür

Kitap editörü: Burak Fidan

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Tel: (0212) 281 64 48
Sertifika No: 44739

1. baskı: İstanbul, Şubat 2002
6. baskı: İstanbul, Ağustos 2020
ISBN 978- 975-08-0384-1

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
facebook.com/yapikrediyayinlari
twitter.com/YKYHaber
instagram.com/yapikrediyayinlari

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

UZAK FIRTINA

Bir Yağmur Penceresinden

- 15 • Yağmur Yatağı
- 16 • Heloise
- 18 • Göz-Simyası
- 21 • Bir Yağmur
- 22 • Bir Yağmur
Penceresinden
- 24 • La Luna
- 26 • Delta Günleri

Uzak Fırtına

- 29 • Uzak Fırtına

Bir Güneş Çekilmesi

- 37 • I-X

“Kadife Yeraltı”

- 47 • Bir Camın
Ardında/Karanlıkça
- 48 • I. Bachmann’a-J. Brel’e
İstanbul Dostlarına
Mektup
- 50 • Freya
- 51 • ... Söyle bana Selene
- 52 • Bir Kadının ve Bir

Ülkenin Anıları

- 53 • Son: Bir Kod
- 54 • Dolce Vita
- 55 • ... Seni bırakıyorum
semender ellerimle
- 56 • Kendiliğinden
Aydınlanmalar
- 58 • Rondel
- 59 • ... Unutmadan önce
- 60 • Bel-Ami
- 60 • Bakımsız Günler
- 61 • Sarabande
- 61 • Kadife Şairler
- 62 • Seretan Burcundan Biri
İçin Prelüd
- 62 • Raphael
- 63 • Kızılderili Bir Yaz
- 65 • Severine
- 65 • Dindışı Kantatlar
- 66 • Delfina
- 66 • Gece ve Büyü
- 67 • Panorama ya da
Uyumu Kuşların

Eskil Denizlerin Köpüğünde

- 71 • Hüzün Uyandı
- 71 • İris Öldü
- 72 • Koreografi
- 73 • Günlerce Iraklıkları
- 74 • Cam Seslerinden Bir Anı
- 75 • Yazı Odası
- 76 • De Melancholica

- 77 • Yosun Tutan Yürek
- 78 • Rüzgâr Yazısı

Okyanusların Kenetlendiği Yer

- 81 • Su Müziği
- 82 • Ma Belle Epoque
- 82 • Destina
- 82 • ... Yakında yaz kırılacak
... Bir güzellikten
iyileştiremediler beni
- 84 • Dunkerque Randevusu
- 85 • Nostalgia di Venezia
- 85 • Sahibini Bekleyen
Şeyler
- 86 • Eski Bir Aşk Öyküsü
- 87 • Barokko
- 88 • ... Bir deniz kabuğunun

Terra Del Fuego

- 91 • Terra del Fuego

SERİLER KİTABI

Renk Serisi

- 99 • 640 series 2
(blauwgroen)
- 100 • 311 series 2
(turkish red)
- 101 • 205 series (lemon
yellow)
- 102 • 548 series (blauwvidet)
- 103 • 601 series (lichtgroen)
- 104 • 522 series (turkish blue)

Gül Serisi

- 107 • Kanatta Kurşun Yarası
- 108 • Çam Dikenciklerinden
Bir Giysi
- 109 • Pembe Vizyon

- 110 • Hazar Mavisi
- 111 • Endülüs
- 112 • Parıltıya
- 113 • Avaremu
- 114 • Ars Islamica

Fütürist Dalgalanmalar Serisi

- 117 • Kurşuni Mavi Bir Asker
- 117 • Neveser Geçkisi
- 118 • Hareketin Ardışık
Fazları
- 119 • İskenderiye Postası
- 120 • Alanya Çıkışlı Bir Koli
- 121 • Yeniçeri Rönesans
Seferleri
- 122 • Hepimiz İçin Masal

Korku Otobüsleri Serisi

- 127 • I-IV

Hareketler Serisi

- 135 • Ravi Shankar / Sitar
İçin Konçerto

Şarkılar Serisi

- 141 • 'Strangers in the Night'
- 141 • 'He Shot me Down
Bang Bang'
- 142 • 'Shine in you crazy
diamond'
- 144 • 'Brahms'ı Sever
misiniz?
- 145 • 'Nothing, Compares
2 U'
- 146 • 'Heloise'
- 147 • '89, Sene Erotik'
- 148 • Easyrider

Altın Varaklı Dilekler Serisi

- 153 • I-V

Kentler Serisi

- 161 • Angora
- 162 • Eldorado
- 163 • Heidelberg'in Dağ Çileği
- 164 • Constantinopolis'e Uyanmak

Balıklar Serisi

- 171 • ...gece yitik...
- 172 • Saint-Exupery Gece Uçuşları
- 175 • Commedia Dell-arte
- 176 • Unutulan Alabalıklar
- 178 • İnci Ol İnci

Çocukluk Şarkıları Serisi

- 181 • Arzuma
- 183 • Deniz
- 185 • Platin Bir Yağmur
- 185 • Kim Olduğumu Henüz Bilmiyorsun
- 186 • Kuşkunun Kedileri
- 187 • Yanılıp Yakana Bakışımı Taktığında
- 188 • ... Seçkin Bir Bataktınız
- 189 • The Pure Traveller
- 190 • Raspberry People
- 192 • Post-Poison Poppy
- 193 • Rebirt Of a Somnambulist
- 194 • Hello Sorrow
- 196 • Hizmetçi Kadın ve Orkideler
- 197 • Şairler Artık Hep Mitos, Dağıl, Toz

*Selam Göndermeler ve**Kolajlar Serisi*

- 201 • Diyaletik Makyajlı Uzunçalar
- 205 • Jenny
- 206 • Serigrafiler
- 207 • Oktay Rifat
- 207 • İsmet Özel
- 208 • Güven Turan
- 209 • Kendime Yediremem
- 210 • Bugünkü Çağ
- 211 • Şair Prof Hans Von Aiberg'e Selam
- 212 • Bir Yaprak Çöpçüsüne Selam
- 213 • Geceleyin
- 214 • ... "Görmüyor musun...
- 215 • Âşık Yunus'un:

Peyzajlar Serisi

- 219 • Peyzaj I
- 220 • Peyzaj II
- 221 • Peyzaj III
- 222 • Peyzaj IV
- 223 • Peyzaj V
- 224 • Peyzaj VI

Yeni Renkler Serisi

- 227 • 515 (Georgian)
- 227 • 164 T (Pebeo)
- 228 • Titanium White
- 229 • Indian Red
- 229 • Abonoz siyah
- 231 • Burnt Umber
- 231 • Sienne Brulee
- 231 • Carmine (Hue) 508

KUZEY DEFTERLERİ

- 237 • Kuzeyde Bir Pencere
 252 • Gotik Bir Masal:
 Hermetik Haç Yolları
 268 • Yeryüzünde Kaçak
 ve Serseri Olacaksın:
 Transsiberiya
 278 • Yeryüzünde Kaçak
 ve Serseri Olacaksın:
 TCDD
 279 • Her Şey İstanbul'da
 Başlamamıştı
 286 • Felemenk Ülkelerine
 Bir Kanal

BUHURUMERYEM

- Yıldız Madalyalı Masallar*
 319 • Umarım Takip
 Edebiliyorsunuzdur
 321 • Dans Adımları Atarak
 Dans Yuvarlağının
 Dışına Çıkmak
 322 • Piriñç
 325 • Mayakovski ve
 Yalnızlık Oyunu
 328 • Betonla Bambu
 Arasında Bir Alyans
 331 • Lui é Vagabondo
 Come me
 338 • Pol & Virgine: Yıldız
 Madalyalı Mektuplar
 358 • Kayısı Abajur
 360 • Bir Tablet Bahar
 362 • Alfabeya Kürdi
 363 • Pozitif Vibrasyon Evet
 Pozitif
 370 • Baharistan

- 371 • XX Kodu
 372 • Güneşte [Güneş &
 Patlama]

Buhurumeryem

- 379 • Buhurumeryem

“DİVANÜ LÛGAT-İT-TÜRK”

- 399 • “Divanû Lûgat-it-Türk”

Yan Etkiler

- 429 • Buğuşu Banyosu
 430 • Y-Faktörü
 433 • Hermetika
 435 • Modern Aşk
 437 • Modern Türler Arası
 İlişki
 438 • Deniz Aslanlarının...
 440 • “Ben Daha Öteye...
 441 • “Çölde İsimsiz Bir At
 Var”
 443 • Yeni Yıl Şiiri
 446 • Çağırankolya
 448 • Leyla'yla Mecnun
 450 • Bezelyelerin Bilinemez
 Genetiği
 451 • ... Kuğuşu
 452 • Korintos'lu
 453 • Form
 454 • Komünyon
 455 • Mim
 456 • Ama O Islaklık ya da
 Oksijen
 457 • Tüfek
 458 • Mavi Saçlar
 459 • ... Sen Bir Şey
 Demedin...

- 460 • ... Çiçek Taşımaz...
- 461 • Orman ve Işık
Melodileri
- 463 • Topaz / Eta-Sigma
- 465 • M ona L iz
- 468 • "Mutlak Giz"

Yaban

- 473 • Yaban I
- 474 • Yaban II
- 475 • Yaban III
- 476 • Yaban IV
- 477 • Yaban V
- 478 • Yaban VI

UZAK FIRTINA

Birinci baskı: Metis, 1988

Bir Yağmur Penceresinden

anneme

YAĞMUR YATAĞI

barbar bitkiler gibi yerleşiyorsun alana... sen gelince
 bir buğu sarıyor çiçekleri... üzerimizden yeşil bir
 dalga gibi geçen sessizliği görmüyorsun... asıl barbar
 benim oysa yansıtamadığı dillerle kuşatılmış...
 kapıyı hızla çarptığında bir su çizgisi yok oluyor önce
 sonra beni kuşatan diller... duvarlarda beliren
 mor lekelere bakıyorum hiçbir şey söylemeden...

ona ince uzun bir yaprak uzatıyor ve diyorum ki:
 ... hiç korkma benim dokum cam...
 ... ölmüştüm... *ama işte şimdi yeniden yaşıyorum...*
 ... bende hiçbir şey yok bir çığlıktan başka... yosun...
 ... denizaltı odaları... bir yağmur yatağından başka...

HELOİSE

sakatlayan bir acıyı, başka türlü söylemek gerekirse,
 bir Sakson prensinin anılarını, yeniden bir gün,
 tahammül edilmez bir şekilde hissederken,
 birden rüzgâr çıktı. başka bir boyut martı sesleri
 ve orman sislerinde gezinen bir karaltı ile belirdi.
 Cathay'a kar yağıyordu.
 beyaz kelebekler savruluyordu rüzgârda.
 sonsuz bir düşte kaybolmuş gibi, uyuyordu Heloise,
 karın altında.

opal kış gecelerindeki gibi tuhaf sis sabahları
 Heloise mor havada yürüdü. kuzey denizinin
 üstünde irislerle örülmüş bir çelenk...
 buz: orman sislerinde geziniyor karaltı...
opal kış gecelerindeki gibi tuhaf sis sabahları
 Heloise kırağı düşmüş çocuk sesleri
 boyunca yürüdü. *porselen kadar çirkin*
 geçmeyen yıllara rağmen.
 yıl demek ki geçmiyordu...
 Heloise kristal ellerini gösterdi.

opal kış gecelerindeki gibi tuhaf sis sabahları
 Heloise kırağı düşmüş çocuk sesleri
 boyunca yürüdü. kuzey denizinin üstünde
 siyah saten bir güneş. kaybolan çocukların
 her zaman ağladığı o geri gelecek tanrılar için...
opal kış gecelerindeki gibi tuhaf sis sabahları
 Heloise aynı yerlerde aynı saatlerde yürüdü.
 kuzey denizinin üstünde balmumu bir güneş.
 kimsenin bilmediği bir isim yazılı beyaz bir taş için...

magenta kuğu madrigalleriyle kapandı kendine.
 art nouveau gece lambalarının aydınlattığı bir odada.
 likit incilerden yapılmış bir gecelik giydi.
 bölünerek aynalı paravanın önünden geçti.
 kuzey rüzgârı tülleri içeri savurdu.
 odanın ortasında beyaz zambakların, belladonaların,
 defnelerin arasında mermer bir kadın yatıyordu.
 boynundan ve belinden geçen kopuş noktaları
 onu üçe ayırmıştı. çocukların şeker kamışı
 şarkıları duyuluyordu uzak gecede.
 geceliğini çıkarıp pirinç yatağa uzandı.
 bir su zambağı kadar kımıldısız... Heloise...
 mor gözlerinden çıkan bir ışık
 onu geçmişine bağladığında,
 oda yedi safir mühürle lehimlendi.

bir gün... bir yosun denizinde... Saragossa denizinde...
 bir kadın suya bırakır kendini... moryeşil algların,
 deniz kestanelerinin, taş lahitlerin arasına gömülür...
 bir su altı akıntısı... kertenkele gibi ilerleyen zaman...
 kürek kemiğinde kızıl bir harf taşıyan Heloise...
 bir iç denizi geçer... son, bir deniz lalesi gibi yaklaşır...
 başında çelik bir miğferle su yüzüne çıkar...
 petrol yeşili ellerini uzatır mühür yüzüğünü takar...
 birkaç çeşit kurşuni ve kahverengi kelebek geçer...

1985-1987

GÖZ-SİMYASI

içerdeki gözleri açmak diyorum
kuzey-doğu ekseni ile
güneş ekseninin kesiştiği yerde

kralların vadisini kapamak diyorum
etlerinin altına dönüştüğü yerde

çünkü onların yüce gücü Ka diyorum
ka diyorum ka ka

bir nekropolde yaşıyoruz
şimdi hepimiz
ölü evlerinde

kumun üzerinde varım
ben oysa

kilden kapları ısıyorum
Nil kenarında

yaşayan su arıyorum
ışık taşlarının arasında

oysa sen
yıldız gözlerinle
tahtında oturuyorsun
ayakucunda kumla kaplı sfenksler

doğan güneşe bakıyorsun
zamanın mimarisine

365 sfenks karşı karşıya
mükemmel imgesi bir döngünün

üçüncü yüzünle bakıyorsun
susku-gizem yüzünle
insanın mimarisine

beni görüyor musun

ben böyle yaşıyorum işte
bir şeylerin acısı
bir şeylerin anısıyla

benim tek mükemmel hayalim
bir yıldız
yanardöner bir yıldız

bir şekil, bir olasılık
bir varlık

sevgilim
her şey öldü

her şey yokoldu
yavaş yavaş

>

yokoldu
kiraz çiçeklerine
kar yağdıran küçük bir kız

önce güzel bir dünya öldü
sonra güzel dünya düşleri

ve yağmurlar başladı
kar yıldızları

ben gözlerimle yağmur yağıyorum
kaç kez ölesi oldum
gözlerinle korudun beni

sevgilim
gel bana

yıllardır seni çağıran ben
şimdiden senin rengini taşıyorum

1985

BİR YAĞMUR

bir yağmur... atların birden çöküp yan yattığı...
 bir yağmur... garlardan... cılız gar çiçeklerinden...
 sonuna dek el sallayanlardan... herşey bittikten
 sonra dönüp gene bakanlardan... onlardan işte en
 çok onlardan bir yağmur... bırakılmış cam
 ayakkabılardan... bırakılmış ülkelerden...
 bırakılmış insanlardan bir yağmur...

ortasına bırakıldığım bir ülke... eylül ülkesi...
 mistikler gibi geçilen belirsiz geceler...
 bir alg rüzgârı... denizaltı karanlığında
 ışık ve siyah... deniz ağaçlarında güzel bir mai
 aramak... okyanusların siyah güneşi...
 bir yosun müziği... mani... melankoli...

BİR YAĞMUR PENCERESİNDEN

bir yağmur penceresinden
sizi görüyorum
Visione

ünikornlar aşk yaralarıyla
uyuyorlar
siz camları kırılmış
bir serada keman
çalışıyorsunuz

bir yağmur penceresinden
sizi görüyorum
Visione
kırılğan parmaklarınız
olmayan bir müziği
çalıyor

bir nehiraltı bitkileri seli
ağustos yok oluyor ince
uğultularla
suları azalan nehirler
kilitli yüreklere kazıyor
yataklarını

bir sonbahar penceresinden
 bir fresk görüyorum
 Visione
 yıldızların dökülüşünü görüyorum
bir incir ağacı
ağır bir rüzgârla
çarpılmış gibi

toprak renklerine bakıyorsunuz

Atların gelişini görüyorsunuz
 VISIONE
 mitlerin ölümünü

ve insanlar hiçbir şeye aldırıyorlar artık

bir gün bir nehiraltı bitkileri selinde
 duracak ve
 “her şey öldü, Visione”
 diyeceğim.

1986

LA LUNA

bana Zaman ver La Luna
 her şey gitti bak
 her şey ağlayarak gitti
 sular soğudu

bir Kurban düşüyor şimdi aramızda La Luna
 üçümüzden bir kurban
 serin bir çizgi çekiliyor gökyüzüne
 çok geç çok geç artık

terkedip gidiyor beni teker teker bütün güneşlerim
 bir daha hiç dönmeyecekler mi yaşamıma
 alnımdan fırlayan bir Kartal yarıp
 geçiyor göğü
 görünmez bir Çarkın çıldırtıcı gürültüsü
 duyuluyor bir yerlerden

uzak anılar
 yengeçler gibi
 çıkıyorlar bir günbatımına

son güneşler son güneşler de düşüyor
 bak
 tüm metal dairelerinle sen çıkıyorsun yaşamıma

görünmez güçlerle
 karanlık ve anlaşılmaz acılarla, uyandırdığın,
 tıpkı kendin gibi,
 korkutucu gözüktüyorsun
 sende hiç İnsani bir şey yok mu La Luna

her şey mümkün her şey açıklanabilir gözükse de
 bir şeyler kenetlenmiş bir yerlerde
 sen yine de gel İmparator, Gece
 ve beni al son bir kez karanlık gözlerine

saçımı ör eskil bir anahtarla La Luna
 yüzümü yaralarımı sar sarmala
 çaputlar ve karalarla La Luna
 beni o yabancı şölene hazırla

karanlık duvarlardan geçen silüetler gibi
 lacivert geceyi bekleyen buzdan çiçekler gibi
 belirsiz bir denizi tarayan bir fener gibi
 uzayda gümüş bir sarkaç gibi sallanan
 Darağacındaki Adam.
 bir Keşiş, bir Lehimli
 adamotu büyütüyor gözyaşlarından...

isli bir camın altından geçirilen
 zehirli bir duman gibi
 bulutlar, senin üstünden, kayıyor
 kayıyor, La Luna, başlar ve sonlar

bana Zaman ver La Luna
 biraz zaman
 duyayım bir kez daha o selenli liri
 ve Sirenleri, mor şarkılarıyla, uzaklardan

DELTA GÜNLERİ

Duino harabelerinde bir gölge, ay
ve nesnesi olmayan melankoli...
Yitik şeyleri içselleştirmek... İçimizde
hareket eden akıl, Mobius dönüşleri, dönüşümleri...
Yeni bir melankolinin gizli imleri... delta günleri...

Uzak bir günde, delta günlerinin birinde
bir heksagram kurmak ve kapatmak – evreni, arzuyu,
bilinmeyen (ilk çizgi, kırık, öznesini iplerle, halatlarla
bağlanmış olarak gösteriyor... üç yıl boyunca
kendisini çözemeyecek ve kötülük olacak)

Ateş, bârika, tehlike...
Gece umarsız bir Y işaretiydi ve düşüyordu sana doğru.
İsminin anagramlarında kendisiyle
karşılaştın ve evlendin.
Bir uzaklık ilk günlerindeki gibi, gizil rezonanslar...
Piyano seslerinin ve masaların üstündeki cam
kırıklarının arasından ona yaklaştın.
O yüzünü dönmedi.
İçinde bir şey, fümerol gibi bir şey, onu sevdi.
hava yapıştı yüzüne. Sonunda anladı gerçek ismini
ve sana ne olmadığını söyledi.

Ağaçların arasında yitiyor gölgen, uzaklıklar, Pompei...

Biri yaralıyor diğerini
boğuyor
yutuyor

Aysama dönemleri bitti artık...
Ağır yıldız kümeleri yer değiştiriyor aklımda...

Uzak Fırtına

“tarihe benzer bir yapı olacak”

bir duvar işçisi

UZAK FIRTINA

I

uzak fırtına
 korkuyorum
 senden
 sensizlikten
 korkuyorum
 denge gibi gözüken dengesizlikten
 uzak fırtına
 anlamıyorum nasıl
 bu denli uzak bu denli yakın
 ve lazerlerin uçuşu
 leyleklerin uçuşu gibi bir imge hep
 fırtına habercisi seninle gelen

gözyaşı dökülmeyen bir umutsuzluk bu
 yaşam sularının buza kestiği
 beyaz ince bir şey diyorum
 beyaz ince bir şey o
 cam cam cam

bendeki selintiler ve yarıklar karşılığı

II

sen gelince
 bir şeyler düşüyor kırılıyor hep
 kapılardan
 buz parçacıkları cam kırıkları dolu bir akım
 duvarlarda çıgıllıklardan sarkıt
 önodalarda Doppler etkisi...

III

bir erkeğin sevisi
 usul usul yaklaşan
 sigara dumanı gibi
 kendine doğru

Li, altın tozların, yüzümde kaldı

IV

ve cam zorlar içindekini
 kendi biçimini almaya
 uzak fırtına kenarları keskin çelik bir ayna
 getiriyorum sana
 megalomaninin de bir bedeli vardır çünkü

V

uzak fırtına
 bir gün seni yazacağım
 ağır aynalar olacak
 yalnız seni yansıtan
 elektrikli bir güzellik olacak
 ve parafin kulaklarını acıtan

unutmuyorum bunları işte
 bir gün yazacağım
 şimşeye uyarlanan bedenimin
 umarsız bir saati olacak
 o mükemmel tozu yazacağım
 kıvılcım tozunu
 ve buz adasındaki volkan

... artık beklemeyelim
 şimdi iki gemi silüetinin sessizce çarpışma saati

VI

zırhımı kuşanıp yatıyorum
 sabah yine bir zıpkın yüreğimde...

VII

uzak fırtına
 sana son kez söylüyorum
 böyle gecelerin bir sabahı olacak
 öyle bir sabah ki
 ben bir Leyten şişesi bulmayacağım artık yatağında
 bir vurgun olmayacak artık yüreğimdeki
 ve yatağını değiştiren bir nehir gibi sanki

geri gelmemek üzere giden bir şeyin
 kanat sesleri kalacak yalnız kulaklarında

VIII

kaçıyordum senin soğuk yalazından
 onca yürek çarpıntısı kırgınlık
 gömülürken buzlu sularına belleğin
 donan bir ateş gemisiydi kaskatı

üretilmiş her şey bir fosildir şimdi

düşünüyorum da bazan
 ne kaldı diye geriye senden
 yıpranmış sinir uçları
 genişlemiş damarlar
 ve belki bir prensesin tahta bacağı

ölen bir kuğuydu bir imgeydi bellekte...

içimde bir şehir daha bütün yıldızlarıyla söndü...

Orsalabanda!

IX

dumandan bir albatros o
 su renginde bir hüznün deltası
 olmayabilirdi de
 oluşmayabilirdi... aramızda... zehirli katmanlar...
 ... bu beyaz kül... nefret...

X

Cenova Şövalyesi Andrea Doria
 çöküntüler mimarı bir kadın-erkek çelişkisi
 daha gömüldü bak kum saatine

ve sabit bir sarsıntı olmaktan kurtuldu zaman
 sarsıntılar zelzelesinin getirdiği
 korkunç bir enerji birikimi var şimdi
 atomun parçalanışı gibi bir şey bu

çekilen boşalan sular duyuların dalgası
 hâlâ birtakım sallantılar kaydetse de zaman
 acının uzak sınırlarında geçen bu çarpışmayı
 tarihe kaydırabilir insan

XI

çürüme çözülmeyen çelişki
 soğuk delici şeyler
 sıfır noktaları acının haritalarında
 içten bir ölüş bu bir ölüm dansı
 metalik kadans kara dans
 bilinmezliğini boynumda siyah bir bant gibi
 taşıyordum...

XII

savaşların içinde bir savaş
 bir kadın ve bir erkeğin savaşı
"uzağa daha uzağa" *diyor nefret*
"yakına daha yakına" *diyor sevgi*

PREVEZE DENİZ SAVAŞIM BENİM

Hâlâ üstünde gama ışınlarının titreştiği bu anılar senin olsun...

1979

Bir Güneş Çekilmesi

*he-actor broken clown
she-actor tree tomb
she-actor disease fire and water
he-actor earth*

I

bir büyü bağıladı bizi
 hayalimizdeki mükemmel görüntü
 derede kendini tüketiyor gölgemiz
 söyleşerek suskumuzu / kapalı gözlerimiz

çalıntı kapılarda duruyoruz
 derin yarıklarda
 bir girdapta geçiyor zaman
 ve baktık ve işte
 bir heyelan gibi yaşam

bir mil çekildi bize
 hayalimizdeki mükemmel görüntüye mecburuz
 uğursuz bir sıcaklık yayılıyor
 çökmekte olanı fark edemiyoruz
 derede kendini tüketiyor gölgemiz
 söyleşerek suskumuzu / kapalı gözlerimiz

her şey bizim olsun istiyoruz
 kendimizi istemiyoruz
 bizden süregelsin her şey
 yokolurken biz
 yine de ama yine de
 kendimize benziyoruz gitgide

öyle bir ihtiras var ki büyütür kendini
 tamamlar dairesel seyrini ve bırakır
 bizi âsi bir karanlığa

ne zaman göreceğiz yeniden
 ne zaman parçalanacak güneş sinirağı
 ne zaman bir son olacak bu ölümbüyüsüne
 ne zaman uyanacağız

II

çünkü hüznün bir sessizlikte soluk alıp vermeli
ve ben beyazlar giyinmeliyim buzdan bir ağaç gibi

git şimdi
umut, akılçelen fahişe

NOLİ ME TANGERE

bir ağaç yaptım bedenimden
bana artık kimse dokunamaz
 mimosa pudica
 güzel kalan yara
ağaçlar yarı-tanrılardır karanlık ve umarsız
sayısız ses ve nefsi ölüm barınır orada

siz yaşayan şeyleri öldürdünüz
hercai menekşelerin yaydığı bir ışık gibi
ben bir yas bitkisinin dalını kırdım
ve bir ağaç yaptım bedenimden
Silüryen denizlerde soluk alan bir ağaç

NOLİ ME TANGERE

unuturum bedenimi
ve bir ağaç unuttur devinimi
unuturum yaşadığımı
ve deniz unuttur anemonlarını

III

kafamdaki mavi-yeşil küfü görmezden gelmek
ölüm küfü taşıdığımı unutmak
iyimser bir düşün gözkapağı olmaktır

noli me tangere
bir ağaç yaptım bedenimden
yeşil bir su yükseliyor içimden, bakteriyi taşıyarak

ben yosunlar
ben chlorophyta, chrysophyta, psilopsida

dallarım rüzgârın hışırtısını saklıyor
eskil yapraklarım sana dönüyor, Sol,
bir kez daha, yaşamak, geçmişte olan bir şey...

IV

nehir kıyısındaki
 kızıl taylara bakıyorum
 gecenin lacivert tozuna
 ... sessizlik... ağlamaya başlıyorsun...
 bir yara... sa diyorum bir yara... sa
 bir yarasa yalnızca
 ... bir daha yok... bir daha yok...
 gözümü kırıyorum, sonra gülümsüyorum
 sen ağlıyorsun
 tuhaf, diyorum
 bir bedenın yarısı gülüyor kızıl
 yarısı ağlıyor lacivert

le ve ke
 yarımalar önemli değil diyorsun
 biz beraberiz
 bütün aynaları getirin diyorum
 ikimiz de yargıcız
 ağlayan yarıma diyorum ki
 sen... yalnız... larla... sun...
 ... san... anları ... vıyor... değil...
 sen... uyu... musuzsun...

V

bir kez daha öteki kıyıda olduğumu düşledim
hava kabarcıkları üflüyordum bir deniz kabuğuna
artık unuttuğumu sanıyordum oysa

bu kaypak düşü görürken
korkuyordum
öteki miydim, ölü olan mıydım aslında

bir sis belirmiş eskiden nehirlerin üzerinde
taedium vitae

bir kapı açılırdı denize. mavi deniz kızları.
ah, öteki zamanlarım...

VI

hüzün saklıyor
ışığını ırmakta
yorgun gözlerim, Andromeda
uyuyor güzelliğini

yalnızım... buzdan halkalar yayılıyor etrafımda

güneş ülkesine doğru oturuyordum
bir toz bulutu geçti sokaktan
hayır hiçbir şey yok havada
yaşama hastalığından başka

Ren geyiği belirir,
başında lacivert dallar

VII

kızakların üstünde Hermafrodit getirilir
albinodur
bakar başımın üstündeki dallara

tekinsiz anılar e-se-rek geldiğinde
bakarak gözlerine
aldırışsız bir şarkı söyle

VIII

O fortuna
Majör Arkana'ya girdi Kartal
hüzünlü alnında bir kader çarkı
artık bütün işaretler geldi...

IX

siyah bir tekne... taşınyordum işte... Nil'in üzerinde...
kil yeşili suların... sazlıkların arasından geçiyorduk...
bir rüzgâr... hışırdayan yelkenler... akıntıyla sürüklenen
sarıyapraklartahtaparçalarıtestikulplarıkertenkeleler
kertenkelemumyaları... tüm bir güneş kültü...
yaşamın ne kadar yakınından geçiyorduk...

siyah bir tekne... taşınyordum işte... üstümde beyaz
çaputlar vardı ve boylu boyunca uzanmıştım...
Ölüler Kitabı bırakılmıştı yanıma...
uzaklarda Anubis bir yüreği tartıyordu...

X

aklımda belirsiz bir şeyin anısıyla
o memento mori
karanlıklar evine girdim
bir şiirin beynini inşa etmek için

ellerimde kara bir yürek
“buradaydı” dedim ve
attım size doğru

kim olduğunuzu biliyorum artık
uzak mısınız yakın mı bilmiyorum
karanlığım nesnesiz bir dil olacak
yüreğimin kıvılcık zikzâğını vereceğim ona

kendimi yolun sonunda
sandığım bir zaman
karanlık bir evde
kendime geldim
bedenim yokolmuş gibiydi
tatlı bir esinti onu
uzaklara taşıyana
kadar bekledim
bir an bekledim
karbonlaşmış bir yürek
savrulsun diye bir güneş rüzgârında
o zaman kalktım
ve Güneş'e bir ilahi söyledim
ilahi söyledim ve Güneş'e, Zaman, Aztlan
Nuevo Mundo.....

1974

“Kadife Yeraltı”

*“Go your ways, O go your ways,
I choose another mark,
Girls down on the seashore
Who understand the dark.”*

William Butler Yeats

BİR CAMIN ARDINDA / KARANLIKÇA

sazlar gizliyor bataklığı
 hava çürüyor
 “yine de soluk almak istiyor herkes
 ve hiç kimse soluk alamıyor
 ve çoğu insan
 ilerde soluk alabileceğiz diyor
 ve çoğu insan ölmüyor
 çünkü onlar zaten ölü”
 sazlar gizliyor bataklığı
 hava çürüyor
 Manresa
 artık görünmez olmak
 artık görünmez olmayı istemek ya da
 sis bambularının arasında
 acılar / güz mantarları
 garip bir biçimde bizi ilgilendiren
 tanıdıklarımın ve tanımadıklarımın
 acılar, bilinen ve henüz bilinmeyen
 hiç söylemediklerim
 ve söylemeyeceğimi andıklarım en çok
 sonra yağmur
 sonra yağmur öyküleri
 en çok bağırانlar
 rüzgâr eğiyor onları
 dün bağırانlar bugün susuyor
 yarıklar birleştiriyor uçları
 o boğucu nem
 anımsanabilen zamanlardan beri
 unutmak her gün biraz daha unutmak
 neden boşa harcanan bunca söz
 susulurken hep istenilene
 martı tüyleri topluyoruz büyük bir sessizlikte

1976/1986

I. BACHMANN'A – J. BRELE – İSTANBUL DOSTLARINA MEKTUP

Ne çok şey eskidi diyorsun
Benim küçük intiharlarım
Kimseler yoktu Tarot kahvesinde
Birileri teneke çalışıyordu dışarda
Artık çıkış kimseyi ilgilendirmedeğinde
Yaprakların dilini konuşmak gölgelerin
Yeni bir dünya yok
Yeni bir dil olmadan
Söyleyemediklerim yaralıyor en çok
Aradığım ne varsa bulamıyorum
Kim bana bir iris bıraktı terk ederken beni?

Uzaklarda deniz-kızları ölüyor
Bir kadının görebileceği bütün düşler
Amazonya, yüreğim...

Tekrarlanan bir dil / tekrarlanan bir dünya
Deka-dans-ia
Bir ikonun, bir personanın etrafında döndü her şey
Ne çok kişi bıçaklayıp durdu kendini
Gecelerden bir gece Manresa'da olmak
Mutlak değerlerin çekiminde adım atmak
Mermer yüzlerle
Demode zevklere doğru
Unutmak deka-dansı unutmak

Ama bu gece Manresa yok
 Brüksel'e yağmur yağıyor
 Ve bütün kentlerde bir ve tek korku var

Ne çok şey eskidi diyorsun
 Değişen bir şey yok oysa
 Korkunç akşamüstüler hatırlıyorum
 Bitimsiz bir iç sıkıntısıyla
 Küçük bir odada birlikteydik
 Birileri Krilov'du
 Birileri Nastasya Filipovna
 Birileri ormanda keman çaldı tek başına
 Herkes kendi Marienbad'ını yaşadı
 Hortlak yaşamların gölgesine doğru
 Ölmedi onlar
 Başka bir biçimde aynı şeyleri yaşıyorlar

Küçük bir odada birlikteydik
 Odalar büyüdükçe birlikte olunamıyor...

1985/1987

FREYA

kuşatın beni... bir Maginot hattı gibi...
 vizon postlarınız... küstah pençeleriniz...
 kadife-karınlarınız... kanlı düşlerinizle...
 kuşatın beni şiddete karşı... ki şiddet şiddeti korusun...

sen sadıksın Freya... benim gibi...
 ki ben sadığım vahşi bir hayvan kadar...
 yırtıcı gözlerle yatıştırıyorum sizi...
 uysal gözlerle sizi yasaklıyorum...

sen dayanıklısın Freya... benim gibi...
 ki ben dayanıklıyım su taşları kadar...
 yeraltı-bitki-kökleri kadar dayanıklıyım...
 kırmızı gözlerle... katlanıyorum size...

sen uysalsın Freya... benim gibi... ki ben uysalım
 küller ve nesli tükenmiş hayvanlar kadar...
 ve korurum kendimi uzaklıksız...

bu çizgi-düzeni... bu uzak ısı... bu kutsal çağrısı...
 sarıların... grilerin... kahverengilerin...
 zaman-dışılığın yansıması mı?

...

Söyle bana Selene, yeteri kadar su var mı kentlerin üzerine boşaltacak? Eğer olsaydı şu köşede ağlayıp duran küçük kız susardı belki. Ona niye ağladığını sordum. İnsanların çoğunun yürekleri selüloz da ondan dedi. Ona çiçeklerin içine bakıp durmasını ve gözünden akan damlaları biriktirmesini söyledim. Daha sonra belki bu damlalardan birini alır kar yağdığında dışarı koyar ve damla da tıpkı onun gibi donar donarsa kimbilir belki de bir inci oluşur...

BİR KADININ VE BİR ÜLKENİN ANILARI

bir kadındı ve gözleri intihar
 sevgilisi sürgündü ve anıları bir ülke
 zeytinyağı tenekelerinde çiçekleriyle
 başka kentler çevrelerdi kentleri
 yasak kentler / ötekiler

bir ülkeydi ve bir kadındı imgeler
 çingeneler / zakkumlar / beşibiryerdeler
 sevgilisi rehindi ve bilekleri kesik
 bodrum kokan soluklarıyla
 başka çocuklar çevrelerdi çocukları
 yasak çocuklar / ötekiler

kadınlar sürekli tığ örerdı ve yoktu anıları
 ve sokaklar sanki
 geceyarısı uyanmış erkekler kalabalığı
 bir kadındı / bir ülkeydi / kapanmazdı artık yarası

SON: BİR KOD

bugün burada Çarigrad İstanbul'da kuğunun ölmeden önceki son şarkısı gibi size son bir kod yazıyorum Grand Orient'in sahte biraderleri. evrenin Yüce Mimarı, yeraltı siyasetleri ve sizi ayıran çöllere rağmen:

'modern beyrut' masalı

bir kelepçe ve bir anahtar bırakıyor bana.
 Samiriyeli bir esir. sandallarını sürüyerek gelmiştin.
 nehirler kuruduğunda. nehir yataklarından yürüyerek.
 sonra ben seni gördüm...
 geyik otlarının sasafras ağaçlarının
 arasından seni gördüm.
 acı som bir bütün yapmıştı seni.
 beni kimse sarpa sarmıyordu. sorularım kalmamıştı.
 cevaplarımı çoktan yitirmiştim. o gün geyik otlarının
 sasafras ağaçlarının arasında seni gördüm.
 bir kelepçe ve bir anahtar taşıyordun...

DOLCE VITA

dilsiz kristal kadehte oluşan
esrarengiz tınıdan
tanıyorum seni

cebindeki silahı
Sirius'dan gelen
bir ışıkla değiştiriyorsun

Amore
ölü yıldızların gölgeleri gözlerinde
kapatıyorsun onları
kara gözlüklerle

fırtınalı kimlikler yaşıyor yalnız
yerin altını ve üstünü
ve bize olanlar ilgilendirmiyor başkasını

“hiçbir insanın bir odası yok mu
kalıcı bir taştan yapılmış
gerçek bir ülkesi, bir insanı yok mu”

Amore
gözlerimi sana çevirdiğim zaman
bir buğu sarıyor onları
görmüyormuş gibi yapıyorsun ama
imkânsızlıklar yaratıyor aşkları

ve şimdi artık... ardında...
yalnızca bir gölge... Dolce Vita...

denizlerin önünden giden Dolce Vita
güvertesinde beyaz giysilerin
dans ettiği bir gemi
benden çok uzaklara
götürmek istiyor artık seni

...

seni bırakıyorum semender ellerimle
 seni bırakıyorum
 seni bırakıyorum
 duvarlarda kurutulan anemon ellerimle

içimdeki sulara
 içimdeki sazlıklara
 içimdeki bataklıklara

seni bırakıyorum

seni bırakıyorum kendime kapanmış
 kollarımın anarşik güzelliğiyle

içimdeki yosun yeşili sulara
 içimdeki tehlikeli kıyılara
 içimdeki siyah ışığa

seni bırakıyorum

seni yatıracağım ellerimde
 bir ıhlamur yaprağı gibi
 seni yatıracağım göğüslerimde
 menekşeler gibi
 seni yatıracağım gözlerimde
 bir yağmur suyu gibi...

KENDİLİĞİNDEN AYDINLANMALAR

Çünkü o karşılaşmaların trahit simyası
Çünkü o aklımdaki imgeleri çözen bir imge...

*

Düşer damlalar dalgın.
Yumuşak yorgun yağmur.
Leonardo uykularına.
İnsan alışmaz yalnızlığa.
Kristalle duman arasında
Yüzün unutulmuş bir fresk gibi.
Bavaria Dükü, insan alışmaz yalnızlığa.

*

Durağan yıldızların doğması ve batması.
Nitekim bir gemi de bir çeşit yıldız modelidir.
Kıpırdama. Sonsuzluk yakalamış soluğunu
bir rüzgâr pusulasında. Çağlar yığılması bilinçaltında.
Kül platolarında anılar
kuyruklu yıldızlar gibi akıyorlar
Ve belleğin uzayında kendiliğinden aydınlanmalar...

*

Belliğin mermer taşlarında lav akıntıları ve bir lavta.
Seyyarelerin kaygan camında
damgalı bir keşiş ne yapar?
Ne yapar avcısıyla karşı karşıya vahşi bir hayvan?
Bir kadın ne yapar bir imge kovalayıcısıyla?

*

Desiderius Erasmus, sen hep başka bir yerdesin.
rüzgâr sistemlerindesin. *You are a melancholy man...*
Şimdi Ortaçağ ve sen... sen Rönesans'tasın...

*

Bizi kovalayan ne çok şey var.
Bir tütsü yakıyoruz dağılsın diye uğursuz anılar.
Karşılıklı duran aynalarız sanki...
Aramıza giren her şey sonsuza gidiyor

*

BİR GÜN
TÜM ESKİ ELBİSELERİMİZİ
AKARSUYA BIRAKIP
GÜNEŞİN DOĞDUĞU YERE GİDECEĞİZ.....

rondel

yazla bekle / bir eli rüyada / Madly seni arıyor /
onu ilgilendiren gizin sen olduğunu sanıyor /

kaktüskediotusundancekidklorofilmalagid //

ben karanlıkta oturuyorum...
duvarda yağmur haritaları...
ne çok zaman buradaydım... pencere kenarında...
ayınlerden bir ev kurdum kendime...

*eski bir valizde / uyuyorum /
bir salın üzerinde /
bir Martinikli'nin içinde /
birisinin gözlerinde uyuyorum //*

uzaklığı dinle...

belli bir sarı yaz sıkıntısı duyuyor musun
... porangaba... güzellik... gelecek sana...

verilen bir öpücük/asla kaybolmaz /

yazla bekle /
gözlerinde siyah bir tül / Madly seni arıyor //

...

unutmadan önce bir ametist içiyor
 karpaçyo'lu bir kadın
 rüzgârlar sarayında yaşıyor
 üşüdüğü zaman tül pelerinlere sarınıyor
 şehrin köpüğü gibi gelip geçici insanlar ona sarınıyor
 unutmadan önce bir ametist içiyor
 karpaçyo'lu bir kadın
 rüzgârlar sarayında geziniyor
 bir botanik bahçesinde gezinir gibi
 fiji adalarından bir mektup alıyor
 azteklere yazıyor
 hiçbir şey yansıtmayan bir aynaya yazıyor
 "no hay olvido"
 unutuş yoktur

BEL – AMİ

Tüm o nankör kedilerin
ve zarif bir hançerle gelmiştin.
Bazı insanlara yağmur yağıyordu.
Ben zaten yıllardır seni bekliyordum.

Tam o çizgi-dışı çingenelerin
ve ağzında bir gülle gelmiştin.
Bir masalda kar yağıyordu.
Yüzyıl sürecektir bir oyunda karşılaştık.

Tüm o çözümsüz graffitilerin
ve elinde ametist yaşamla gelmiştin.
Kadife Yeraltı'nda yapraklar soğuyordu.
Uzak bir huzurun çok uzağında tanıştık.

1982

BAKIMSIZ GÜNLER

Bakımsız günlerdi.
Ben bir yaşadım gözler görmez oldular.
Ben galiba sonra hiç yaşamadım. Bakımsız günlerdi.
Bir med-cezir uyandırdı bizi ve aklımızda Cezayir.
Birileri yok etti nerede şimdi o sihir?
Bakımsız günlerdi.
Ben çok hercai yaşadım kim bu dediler.
Bütün bunlara ne gerek vardı aslında?
Doğru sözcüğü bulup bulmadığımıza kim aldırıyor?
Bir med-cezir uyandırdı bizi ve aklımızda Cezayir.
Birileri yok etti nerede şimdi o sihir?

1984

SARABANDE

Bilincinin eşiğinde sürekli biçim
değiştiren o çekici nesne.
Ağaçların arasında bir hışırtı
ya da uçuşan bir tül perde.
Belki bir sarabande yokolurken
sen bir labirentte. Ya da
epriyen bir estetikte.

Bilincinin eşiğinde sürekli biçim
değiştiren o çekici madde.
Bir aklın sonsuz kıyıları
ya da tozlu bir cam.
Bir sarabande. Yokolurken
sen zihnî bir labirentte.
O sonsuz kıyılara çekilen
bütün o ölümcül nesneler...
Sara... Sarabande...

1982

KADİFE ŞAİRLER

ölüyor kadife şairler...
pazarların tozunda ve kulelerin sisinde gömülü...

gün geceye akıyor... gece güne...
ölüm yaşama akıyor... yaşam bilince...

bilinç de akar / daha karar vermediler
gitse odalarından / gitse odalarından birileri
yalnızlık ve melankoli...

heryerdeydiler...
dönecek yerleri yok şimdi...

1982

SERETAN BURCUNDAN BİRİ İÇİN PRELÜD

yok sayıyorsun sözlerimi ve bir eylül yağmuru gibi uzaklara
 kara bir tülün ardındasın hep ve aynalı geçitlerde kendine
 tedirgin kımıldılarla uyanıyorsun ve gizli haritalar gibi
 hep bir yaşam taşı sendeymiş gibi ve ben hiç ama hiç
 anlamayarak
 yitip yokolan şeyler istiyorsun hep papirüse yazılmış mektuplar
 sözlerimi ince bir zara sarıyorsun ve bir Bengal kaplanı gibi
 bakarak
 bir zamanlar yerlerde buğu vardı diyorsun ve bir Eylül
 yağmuru gibi uzaklara

1983

RAPHAEL

bir şey düşünüyordum...
 sönmüş yıldızlardı... bir... şey... düşünüyordum.
yıldızlar yerküreyi... yerküre tragedyaları...
 ben seni dönüyordum Raphael.

sonra... birdenbire...
 gölgelerin yörüngesine girdi zaman...
 yabanıl çılgınlıklarıyla... yırtıcı kuşlar... Klimanjaro
 tepelerinden... senin benden daha çok sevdiğin.
 yaşamım külrengi kuşlar artık Raphael.

bir şey düşünüyordum... o sonsuz boşluk...
 birlikte kaydığımız... oysa ben... hep... başka...
 bilsen nasıl yalnızdım seninle Raphael.

1981

KIZILDERİLİ BİR YAZ

I

kıyının bir yanı su
 bir yanı tarçın
 geri dönmek istiyor
 kayıp bilinç
 buz adasında güneş soluyor
 seni hiç düşümde görmedim
 bak etrafımızdaki her şey ağlıyor
 benim yüzüm pencerede asılı
 hayır hayır demeliydim
 ismini sildim ve bir şiir yazdım
 uzaklaşmaya çalışarak
 bana sarıldığın zaman
 kendimi bırakacağım
 korkarak karanlık gözlerinden korkarak
 ve kızılderililer geçen her yaz için
 bir kenara bir at kestanesi bırakacaklar
 ve bütün bir hafta yağmur yağacak
 ve bütün bir hafta seni düşünmeyeceğim
 gökteki yıldız-işaretimizi düşüneceğim
 ve yağmurlar barakaların, olukların, ormanların
 içinden akarak
 beni melankolinin yüreğine bırakacak
 sonra bir kadın
 yağmurlara sarınmış bir kadın
 Soledad
 karanlık bir yaprak
 getirecek bana
 buzul bir gündoğumunda
 o jaguaribe, jaguarlar ırmağı
 düşlerde görülen karanlık kıyıda
 ağlıyor Uranüs'ün ayları

II

sonsuz bir su gibi
aramızdan geçen
bir yaz için
kaplanların
kızılderililerin
bıçakların
tanımladığı bir yaz
yalnız bir an var
bir damar kadar uzun
heykellerin dirilttiği
intikamla senin aranda
hayır hiçbir şey anımsama
sonsuz bir yazdan başka
oysa daha kaç kez kanayacak
gözlerimiz kimbilir
kırmızı yosunlar gibi
kimbilir daha kaç kez
başka sonsuz yazlarda
yarılan yerdi
kırılan dalga
bu yüzden söylüyorum
sonsuz bir yazdı o kadar
başka bir şey anımsama

SEVERINE

imgeler... imgeler...
 kendi imgelerinin siklonuna kapılmış...
 yüzüğü lacivert taşı... gözleri Severine yeşili...
 gölgeler markizi... hava perisine benzer zarif ve ince...
 kendini nasıl düşünürse öyle.

imge kovalayıcısı... kendisi zaten bir başka tropik
 fırtınası... ortaçağlı kadınların öteki yüzü...
 lacivert taşı yüzüğü... gözleri Severine yeşili...
 ne olur geçerken hafifçe gülümseyin.

1982

DİNDİŞİ KANTATLAR

bu senin hem yaşlı hem yeni yüzün
 belki Asur'da dengesiz bir köprüsün

bak bir kuğu kayarak kayarak geçti sokaktan
 olumsuzdan, olmayandan, olumlanmayandan haberci o

kuğunun gittiği yönden git sen de
 nereye sürüklerse sürüklerse sürsün

git onun git gittiği yönden git sen de
 öldürülmüş bir kuğu göreceksin her yönde

bu senin hem yaşlı hem yeni yüzün
 belki de düşünde beklenmeyen
 beklentisini görmüşsün...

1981

DELFİNA

sen de Delfi'den geldiğine göre, gözlerinde
 Castalia'nın suları, o korkunç sesi duymuş
 olmalısın. Kadınların çılgılığı. Nasıl
 Mezopotamya'nın o korkunç düzlükleri
 Babilliler'in tekinsiz mitolojilerini
 beslemişse, bir iz olmalı bu çılgılığı besleyen.
 Bir sistem, bir fikir, bir tarih, bir benzerlik.
 Yerküre bir kriptogramsı, o iz bulunmalı.
 Öyleyse bir aleksandren düşünüyorsun,
 rüzgârla çalınan musiki aletleri.
 Yıldızların hareketlerini öngörebilecek
 saydam küreler düşünüyorsun.
 Sen de Delfi'den geldiğine göre, gözlerinde
 Castalia'nın suları, o korkunç sesi duymuş olmalısın...

1982

GECE VE BÜYÜ

Gece kartlarını uzatıyor size, İmparator.
 Bakır yeşili kulelerde bekliyorsunuz zamanı.
 Asja Lacis'i bekliyorsunuz, H. D.'yi, Justine'i...
 Yıldızların ışığını alamadığınız zaman,
 bir yara izi belirliyor yüzünüzde.
 Yakılmıştınız bir kez, anımsıyor musunuz?
 Yastığınızın altında Morgan Le Fay uyuyor...
 Ormanda yitik bir çağdan kalma çocuklar
 Yolunuzu çevirmişti bir kere sizin...

1986

PANORAMA YA DA UYUMU KUŞLARIN

kırık açılar hep... garip bir biçimde bir kürek çekimini
 andıran... geride ilk önce sonsuz kanat çırpımı...
 dengeleyişi bir kuşun bir başkasını...
 sonra ince bir duman sonra ters dönüş birdenbire
 soluk karınlar ve kanat-altları açık...
 pagan bir uyum... V-oluşumları binlerce kuşun...
 yalnız kendilerine özgü bir uçuş...
 her türün özgün uçuş ritmi...
 sonsuz bağlılık ve sürekli asimetri...

Eskil Denizlerin Köpüğünde

uzakta... ağlayarak uyurmuş bir stradivarius...
bir pericik... sel sularına bırakmış çiçekleri...
küfpembesi bir köşkten atarmış
mor yüreğini bir külkedisi...
ormanda yüzyıldır uyuyan gözler...
açılrılmış bir menekşe ışığına...
eskil denizlerin köpüğünde belirirmiş...
bir yıkıntı. Melankolya, çocukluğum...

HÜZÜN UYANDI

Hüzün uyandı Mélusine. Bunu anladığımda hiçbir şey duymadım. çevremde olağandışı hiçbir kıpırtı görülmedi. İnsanların düzeninde hiçbir değişiklik olmadı. Ama hüzün uyandı. Bir ağaç kovuğunda olağanüstü güzellikte bir göz görüldü mor ve yeşil. Bir su-bulut geçti. bir klavsen yağmuru çaldı. Kapılar kendilerine örtüldü. Hüzün uyandı.

1982

İRİS ÖLDÜ

İris öldü. Önce gözlerinin yeşili öldü. Günlerce kımıldısız yattı. Soğuk yerlere uzandı. Çiy damlalarıyla birlikte uyudu. Soluğundan bir dokunulmazlık dumanı yarattı kendine. Bedeni giderek soğudu. Kedilere özgü bir uzaklıktaydı artık. Gerçi ısıltısından da yitirmekteydi ya önce gözlerinin yeşili öldü. İris öldü...

1982

KOREOGRAFİ

burada
 barok bir inci ile birlikte
 düşsel iris imgemi gönderiyorum

kollarını kavuşturuyorsun
 sonuna dek kara gömülüyorum

burada
 barok bir inci ile birlikte
 şiirimde uyuyorsun

sen derebeyli gözlerinde
 çağdaş bakış taşıyan
 işte uyandın ve bozuldu büyü

kar
 kiraz çiçeklerine
 düşen
 kar gözkapaklarına
 düşüyor

bir zamanki sevgili
 kış arkadaşı...

GÜNLERCE IRAKLIKLARI

günlerce ıraklıkları kolladın
 ne olur izleme günboyu
 bu korkunç kelebektözu uçuşunu

menekşe köklerinde boşuna arama çocukluğunu
 cam kürelerden bakma bana
 büyücü kayığı ile gelmedim ben

sevgim sancılarla ulaşır sana
 gözbebeklerinde ölüm donukluğu
 gülüşün bir fosildir şimdi

birlikte alabileceğimiz bütün biçimlerden söz etme bana
 çiy damlaları getir uzun bir iris yaprağında

CAM SESLERİNDEN BİR ANI

kısacık bir andı, bana cam sesleri gibi
 bir anı kaldı
 kısacık bir andı, o çok duyarlı dengeler
 yansıdı

ipe dizilen inci
 dünyayla kişi

ilkyazdı, sonradan saydam bir şeyler
 yağdı
 uyum karıştı ince havaya

kısacık bir andı, belki farkında bile
 değildin sen
 ben sonsuz kişiydim, o kapıdan
 çıkarken

anıların cam kırıkları gibi
 toplandığı o an
 başka anıların anıları
 geçiyor aklımdan...

YAZI ODASI

yine giriyorum o büyülu daireye.
 gözlerim bağı . kulaklarımda yangılarla .
 işte orada yara açılmış .
 bir siluet . çekiliyorum . tanımaya
 çalışıyorum onu . harfler önümde ışınlı
 bir taşla sevişiyorlar . oysa gözlerim
 bağı . ellerim yanardöner kıvılcımlar
 yayıyorsa bu odada . bu görülsün diye
 bir sanbenito gömleği sırtımda . ve
 işkencecilerim bilsin diye . bilinmeyen
 bir dile lanetlendiğimi . bir damar yazısına .
 tanımıyorum henüz seni . yalnızca çekiyorsun
 beni belki eşsiz yıkımlara . bir kez daha
 diyorum . son bir kez daha . o dore
 odada . körebe oynuyorum yazınla .
 Paracelcus'un odasında.

De Melancholica

şimdiden kendimi yalnız buluyorum, kızkardeşimle
 karşı karşıya... orada, rüyaların, yıkıntıların
 arasında, skarabelerin dolaştığı... bana kimin
 göller ülkesinin kızı olduğunu söyleyin...
 benim mi, kızkardeşimin mi cebinde yırtıcı
 kuş tüyleriyle kaybettiği kabilesini arayan?
 şimdiden rüzgâr sürükleyip duruyor bizi,
 kızkardeşimle yan yana... bakırçalığı
 ayakkabılarımız, kardan mantolarımızla...
 sırtüstü suüstü köyleri geçiyoruz,
 dörtnala yaban atı sürüleri geçiyor altımızdan,
 ren geyikleri, safir kanatlar...
 bir kapıyı birdenbire aralayan görünmez tanrılar
 çamların altında derin bir uykuya dalmışlar...
 yaralarımıza konmak üzere
 taze yapraklar getirilecekmiş...
 harp baltası, Ren derisi bir de...
 ama kimin için?
 çok eskilerde, çok derinlerde karşılaşmışım
 aslında kızkardeşimle... gün ışığına
 çıkmadan önce, amipler denizinde...
 ilk orada fısıldamışım ona adını—
 De Melancholica...

YOSUN TUTAN YÜREK

yeşil / siyah seviyorum çok tropik
 bir daha gülümsediğini görmeyeceğim
 kedi gözleri mağaralarda
 yüzlerimiz en eski topografya

başsız bir leopar...sürünür geçer yanımdan...
 dokunuşların... "hüzünlü tropik" bakışların...
 sürünür geçer yanımdan...

kaniyorum diyorum sana kızıl / kara
 çiziklerim... yarıkları... yaralarım ölümcül tropik...
 adam-atacağından bir adam tepetaklak yukarı çıkıyor
 antik bir intiharın silueti

yüreğimi yaprakların arasına gömdüm diyorum
 yeşil / kara kaniyorum çok tropik

neyin yası bu diyorum gidip gelen
 her sabah gözlerimin çevresine usanmadan çizdiğim

ölü balıklar su yüzüne doğru... dev menekşeler...
 elim kara... demir parmaklıklar...
 beni asla içine almayacak Saragossa sessizlik
 çocukluğum

bir şey yürür üstüme... elinde bıçak...
 sürekli bir imge... tüm bir yaşam...
 üzerime gelen her şeye kilitlenirim...

kilitlenirim mor / yeşillere... turkuaz- / karalara...
 seviyorum diyorum kızıl / kara
 suda fırtına kopmak üzeredir

yaşıyorum diyorum niçin inanmıyorsun
 çiziklerim...yarıklarım...yaralarım kızıl / kara

yıkıntılarda
 bir gölge
 bir yara
 yosun tutan yürek

pars zambağı yalnız ince kumda büyür
 bir kadının kalbi büyür... tropikal bir hastalıktan...
 ve gölge geçer yıkıntılardan...

kedi gözleri... korku... dolanır yanımsıra
 bütün gün yağmur yağar barakalara

bana yabancı bana zararlı
 ürkerek sevdiğim bunca şey arasında
 eğer bir gün ölürsem diyorum

eğer bir gün ölürsem... yıldırım çarparak olsun...
 tıpkı yaşamım gibi... *noa noa...*

1980

RÜZGÂR YAZISI

Mısırlı bir kadın rüzgâra şunları yazdı:
 Gölün kıyısında uzanmalı gözyaşları boyunca
 Tüm bedenini terk eden kadınlar gibi...

1982

Okyanusların Kenetlendiği Yer

*“Bir masal kuğusu, eşsiz ve umutsuz
kurtulanın kendisi olduğunu hatırlıyor.”*

Mallarmé

su müziği

... camların içinde uyuyoruz... kelebekler / akrepler
yağıyor... yanımda o... yanımda artık hep o... klorofil...
hiçbir şey yok sayılır oysa... hiçbir şey yok artık
Orissa'da çalan bir lirden başka... bir su gibi
yürüyor unutuş... kedi tırmıklarıyla uyanıyorum...
bir sis kedisi o... kristal çıgıllıklarıyla.....
cama yapışmış bir kelebek ölüsü... onun yüreği bu
ya da benim... okyanusların kenetlendiği yerde bir
flamingo bağırıyor... uyanır gibi oluyor... yok bir şey
diyorum yok bir şey... orkideler / menekşeler / leoparlar
yağıyor... camların camların içinde uyuyoruz.....

MA BELLE EPOQUE

sevgiden söz etme bana... daha önce ağladım o ismi...
 bir uzaklıktı beni yıkan... bu küller bu yanık izleri bir
 cehennemden yaşandığına tanıklık edebilirdi eskiden...
 mor tülünden eldivenler giyiyorum oysa şimdi...
 her kadın bir süpernovadır diyorum ve iki resim
 arasında yatıyorum... biri kuran beni biri yıkan...
 yıkanın henüz ne olduğunu bilmiyorum... ama ı ışık
 yıllarıyla geldi kuran... mercan adaları agatlar
 ve pavanlarla geldi... gümüş bir kuğu gibi süzüldü
 yıkık kentime... onsuz boş bir evim şimdi.....

1983

DESTİNA

dün gece sen uyurken ismini fısıldadım
 ve hayvanların korkunç
 öykülerini anlattım
 dün gece sen uyurken
 çiçeklere su verdim
 ve insanların korkunç
 öykülerini anlattım onlara
 dün gece sen uyurken
 yüreğim bir yıldız gibi bağlandı sana
 işte bu yüzden sırf bu yüzden
 yeni bir isim verdim sana

DESTİNA

sen öyle umarsız uyusan da bir köşede
işte bu yüzden sırf bu yüzden işte
yaşamdan çok ölüme yakın olduğun için
seni bu denli yıktıkları için Destina
yaşamımın gizini vereceğim sana

1983

...

yakında yaz kırılacak ve ben
kapıların olmadığı bir yere gideceğim .
kendi sürecinde yıkılan bir nehir gibi .
bir tavuskuşu tüyü moryeşil gibi .
fosforlu bir iz bırakır gibi .
çok uzak mektuplar atacağım çok uzak yerlere .
yakında yaz kırılacak
ve sedef bir deniz kabuğu kalacak geriye .

...

bir güzellikten iyileştiremediler beni .
bir sedef adasında yitirdim onu .
o benimdi o yüzden elyazısı yok .
yıldızlar istemiyorum artık . nilüfer çiçeğinin
su üzerindeki yapraklarından biri olmak istiyorum .

1982

DUNKERQUE RANDEVUSU

ben Kassandra'ydım . sen Troya
ben Hiroşima'ydım . sen Fujiyama

ben Classandre'dım . sen Cadzand
ben Hildegarde'dım . sen Ostende

ben Alpha'ydım . sen Omega
sen Beyaz Mantolular'dandın . ben Kudüs'tüm

bazı olaylar için önceden yazılmış yerler vardı
ve hep elemanlarla karşı karşıya gelmiş
bir Yenilmez armada değildin ki sen
hazinelerin yıpranmadan kalsın

kum tepeleri ve gece çağırıyordu seni
Adagio Albinoni...

Nostalgia di Venezia

birden çıkıp gideceğim işte. bir yüzün kristal bir işarete dönüştüğü saat olacak. kumla boğulan bir evi hatırlatacak size anılar. çiçeklerle, bambularla, mumlarla, geçmişe dönük aynalarla aydınlatılmış bir ev. sinsî bir hastalık sarmıştı o evi ya da bana öyle görünüyordu. düşünüyordum, düşünüyordum o evde. neyse ne birden çıkıp gideceğim işte. çünkü siz hepiniz aynısınız. öylesine bırakmış olacağım her şeyi ve çıkmadan önce inci rengi bir elbise de giysem, inciler kentinde ölmeye de gitsem, evin içinde kalan silüetlerimin üstünde tek bir deniz-kabuğu bulunacak. yine de birdenbire çıkıp gideceğim işte bir yılın bir başka mevsimi. çünkü... okyanusların önünde Tadzio'nun gizemli işareti.....

1984

sahibini bekleyen şeyler

başımı kaldırdığımda... bir deniz gibi geri çekiliyordu... bütün gök tozları... küllerden bir ev yapılıyordu sanki orada... tepede boş bir koltuk gördüm... önümden yeni dalga bir kız geçti... uzaktan pembe bir tül... çaresizlikle fırlatılmış bir alyansı aramak ıssız bir kumsalda... içine yerleşilebilecek bir duyguyu... boşa çıkmış Söz'ü... tam her şey bu dünyaya uydurulduğu anda... anlaşılmasın bir kadın gibi başını öteye çevirirdi yaşam.....

ESKİL BİR AŞK ÖYKÜSÜ

boynumda yağmurdan bir kolye...
 ıslak taşlara oturuyorum bugünlerde...
 bir siyam kedisi ve ben...
 pek çok şeyi geriye doğru unutuyoruz...
 eski rus bir sevgilim vardı...
 başka birisini göze alamam bugünlerde...
 öykü safir aynalı bir salonda geçiyordu...
 her şey çok güzel başlıyordu...
 sen, gözünde siyah bir bant, beni dansa kaldırıyordun...
 ben seni portekizli bir korsan sanıyordum...
 sonra ortaya çıkıyordu eski bir rus soylusu olduğun...
 yelkenbezi fularını çıkarıp... bir reverans yapıyordun...
 odadan yavaş yavaş herkes, soylu soysuz herkes
 çıkıyordu... ikimiz bir de kediler kalıyordu...
 hava alamıyorduk... kapıları mühürlüyorlardı...
 eskil bir aşk öyküsünün içinde kalıyorduk...
 biz seni portekizli bir korsan sanıyorduk...
 bir siyam kedisi ve ben...

BAROKKO

Karanlıkta ansızın onun silüetini gördüm. Pencereden bir beyazlığa bakıyordu. Uzak beyaz bir ışın. Garip bir ışık evi dışardan aydınlatıyor gibiydi. Bir ara boynu, gölde kırılan ışık gibi yana eğildi. O zaman anladım ki uzamda başkalaşabilir şeyler. Karanlıkta camdan kara bakan biri, başka bir şeye, büyülu bir işarete dönüşebilir. Uzak morötesinde gizemli bir cismin belirişı, gizemin bir insan veya başka herhangi bir yolla bu dünyaya gelişı. Yırtık izdüşümler..... Uzamdan söz ediyorum ben, anların süreksizliğinden. Uzun süren bir kış yılankavi bir çizgi çekebilir yüreklerle. Eski bir Bavyera çanı yankılayabilir barokko bir şarkıyı, “La Madreperla Misteriosa”. Bir nehir donabilir. Son yılan gömleğini de çıkarabilir bir kadın. Yırtıcı martıgiller için soyunur son kez. Alyansını bırakır bir suya. Kışın tek incisini başka bir evde unuttur..... Kırılarak

suyun dibine

gider

Yosun gözlerini çevirip Uranüs’e bakar.

...

bir deniz kabuğunun

yusufçuğa

dönüşünü

gördüm...

bir yusufçuğunsa

likit bir inciye...

deniz yosunu

ve bir kadeh-zaman

gördüm...

Terra Del Fuego

*"In time, one is only what one is:
what one has always been.
In space, one can be another person."*

Susan Sontag

TERRA DEL FUEGO

Deniz kabuklarının arasında. Yosunların arasında.
 Denizaltının o karanlık nesnelerinde.
 Senin imgen var.
 Düşlerimde gördüğüm Siyam kedilerinde.
 ODARA DUVARLARINDA.
 ODARA duvarlarının çatlaklarında.
 Bende bıraktığın belirleyici pençe izlerinin
 açıldığı ya da kapandığı yerde. SENİN YÜZÜN VAR.

“Poinciana”... ağacın şarkısı
 Dalga sesleriyle uyuduğumuz o baraka.
 Gölgelerimiz birbirine karışmıştı o uzayıp giden
 kumsalda. Işığın sonsuza ayrıştığı o elmas noktalar.
 YOKOLUŞ NOKTALARI. Gözlerin. Menekşe moru
 ya da siklamen demiştin.
 “Canta mais”... bir kere daha söyle...

GRİ BİR PUMA gizlenmişti bir ağacın ardına.
 Kara bir hayvan gibi gizliyordun yüreğini.
 Bir anakonda kadar zehirli bir solitarius
 kadar yalnızdın. Bir gün aynalarda
 bir başkasını değil de kendimi gördüğüm an
 her şey bitecek demiştin.

Ben BULANIK BİR SU KENARINDAYDIM sen
 Estrada do Sol'a hareket ettiğinde.
 Sesini duyabiliyordum onca uzaklığa karşın.
 Sonra sonra yitirdim sesini, yüzünün aldığı biçimleri.
 Önemsiz sıradan şeyleri anımsamak benimkisi.
 Mesela seni bir gün arkadan görüşüm.
 Yarıda bıraktığın bir cümle. "El Pampero
 yolcularının geçmek zorunda kaldığı nehir"...

Sonra neden hep seni anımsamak gerektiğinde
 saçma sapan şeyler geliyor aklıma.
 Sana uzun uzun jaguarları, armadilloları,
 mangoları, hint kirazlarını anlattırışlarım.
 BALIKLARIN gözü açık uyduğunu
 öğrendiğimde ne kadar şaşırdığım sonra.
 Bu kızı saçma sapan şeylerle etkilemek
 ne denli kolay diye düşünüşün. Ya da
 öyle düşündüğünü düşünmem. Öyle düşündüğünü
 düşünmemi şimdi yine düşünmemin izdüşümleri.
 Düşüncelerimin düşünceleri... anılarımın anıları...

Ben o günler hep Terra del Fuego'ya gitmek istiyordum. Pikapta
 sürekli Gato Barbieri, Carlos Jobim, Baden Powell çalışıyordu.
 Antonico, Yo Le Canto a la Luna, Falando de Amor, Saudades
 de Bahia... The Girl From Ipenema, Bolivia... Günlerce odamdan
 çıkmayıp tropikleri düşündüğüm oluyordu.
 Tropicus... Mar del Tropicus...
 Tropikleri düşünüşümü yanlış anlıyorlardı.
 Yorgun, kısır kültürlerle bir tepkiydi oysa bu.
 İlkel bir sesi özleyiş. Gizemin yeniden aranışı.
 Bir kaçıştı belki. Uzak bir kaçış.
 Kaçmak istediğim onca şeyi bilselerdi....

"MAYA'LARI ASLA ANLAMAYACAĞIZ"

*Gerçekten bir şey oluyor burada. Gizemli bir şey.
 Bir denizaltı kadar görkemli ve garip.
 Gri bir günde camlardan yağmuru seyretmek.
 Saydam yusufluklar yavaşça uzaklaşıyor ve beni
 sana getiriyorlar topaz tapınaklarda.
 Sen bir güneş tanrısı gibi gülümsüyorsun.
 Biliyor musun kaç yıl tek başındaydım ben
 karmaşanın içinde. Bir türlü tutunamıyordum işte.
 Bir tek senin yanında yürümüşüm ben
 topaz bir günde ve suya yakın.
 Geceleri üstümü örterdin. Sonra konuşmazdın hiç.
 Uzun süre konuşmazdık. Gözlerinde kaybolurdum.
 Bu suskunluk anlaşılır bir şeydi. Deniz
 ve karanlık yerlerden geçen bir nehrin sessizliği gibi...*

Biliyor musun bir şey oluyor burada. Garip bir şey.
 Bulanık bir suda yokoluş gibi
 Gözlerimde beyaz kelekler uçuşuyor
 ve beni kendime getiriyorlar yavaşça
 beyaz odalarda...

*Unutuşum başka bir sendi. ben ölüyordum Tropiko.
 Unutuşun beyaz romansıyla ölüyordum.
 Söyleyecek başka bir şeyim yok artık.
 Unutmak istemiyordum oysa.
 Güzel kalan yaralar da vardır çünkü...
 Limon kokulu, yağmurlu kadınlar vardır.
 Hiç unutmayan kadınlar vardır... limon kokulu...
 her şeye rağmen... yağmur kalan kadınlar vardır...*

*

Ben iyiyim şimdi. Sen nasılsın?

SERİLER KİTABI

Birinci baskı: Remzi, 1991

*Sinan'a, Murat'a, Meriç'e, Iris'e,
Saya'ya, Amori'ye ve bütün çocuklara...*

Renk Serisi

Uğur ve Emel Müldür'e

* * *

640 series 2 (blauwgroen)

talens marka guaş kutuları. Extra-fine.
renkler ve elementler.
her şeye rağmen üzerinde Talens yazan
bu kutuların izini sürmek zorunda mıyım,
blaugrün?
önüme çıkan nikel yuvarlaklara bile
bir anlam bulmak zorunda mıyım?
ama yeter artık
artık yeter
hem sonra neden series 2
neden blauwgroen değil de blaugrün
ama yeter artık artık yeter
Talens'i kapa, radyoyu aç
kapatmadan önce kapağı temizle
kapatmadan önce kapağı temizle
temizlemeden önce NICHT diye bağır
temizlemeden önce NICHT diye bağır

* * *

311

seires 2 (turkish red)

türk kırmızısı düşüncesini yapan
şairler abdallar ve gezgin âşıklar
eski devir görgüsünce hazırlanmış
bir içki sofrasına oturduğunda

turkish red

çocuk sultanlar selçuklu çinilerindeki
kırmızılara bakarak ağladığında

turkish red

istiridyenin yenme yöntemi & servisi
salona giriş & peçetelerin kullanılışı
sofra hizmetlilerinin giyinişi & davranışı
restorana giriş & restoranda oturuş
atnalı ziyafet masaları ve Fırat geceleri
gibi şeyleri düşündüğümde

turkish red

kulaklarında ay-yıldızlı küpeleriyle
oturan bir azeri kızı düşününce
the köprü'nün ışıkları ve onun suda
titreşen akisleri arasında
bağlantı kuruyorum
suyu hep bir kolye
köprüyü ay-yıldızlı bir beden olarak düşünüyorum

(*)

_____ = türk

köprü

bir köprü gibi

kendimden ayrılıp

bir türk gibi, kırmızı, ağlıyorum, turkish red

* * *

205 series 2 (lemon yellow)

Gayb, mutlak kendini göstermeyiş şeklinde,
birden üç bahar dalı halinde yere düştüğünde
Kalem, yüreği genişleten şeyleri
yani limon meleksilerini yazdı.

BURADA, AKŞAMÜSTLERİ, TUHAF DARALMA HALLERİYLE
YETERİ KADAR OTURDUK, CITROENGEL
GERİDE KALANLARLA BAĞLARIMIZ TAMAMEN KOPTU

Qutb, yüzünde nun harfine benzer bir işaret yle
menekşe bulutsuların içinden atla geçerek
gelecek mi gelmeyecek mi derken, Kalem,
en güzel anları yani insanın kendisiyle
geçirdiği anları yazdı.

‘BİR ÇAĞ SONUYLA RANDEVUMUZ VARDI
ARAMIZDA BAŞKA BİR ÇAĞA AİT ADAMLAR VAR MI’
CITROENGEL?

Ayn ı şekilde, aramızda *iki yay boyu* ya da
daha az mesafe kaldığında yani o yaklaştırıldığında
uzanır boğazıma kadar battığım saydam ağı alır
tekrar g örür gibi olurum. Ona âşık olurum.
Ona sevgilim derim ve artık hep ona hep ona
yaklaştırılmak yaklaştırılmak isterim.

* * *

548

series 2 (blauwviolet)

seni her düşünüşümde ümit burnundan geçen ve kutupsal eksenle 8°'lik açı yapan bir doğrunun kutupsal denklemini buluyorum, blauwviolet. bir kartal danseden iki kelebeğin altından geçiyor. biri ıslak mao çimlerinin altına bir çi çift inci küpe bırakıyor. şehitler siciline buzdan bir gözyaşı düşüyor. pencere kırlangıçları ve şehir kırlangıçları yollarını şaşırp kuzeye doğru göç ediyorlar ve kalbim her zaman ço çok kırılımandır seni düşünce, blauwviolet. sen sanki içimde sana aayrılan bir oodada bir köşeye atılmış otları tutuşturuyorsun ve gözlerim gizli bambu sandıklar gibi gizlerine boyun eğiyorlar. bir toprak kabın barındırdıklarından ötürü çatlaması gibi nedensizce kendi kendimin geyik avına çıkıyorum ya da çıkıyoruz. akrabalarım ile vedalaşıyorum ve uzun bir ırmak yolculuğuna çıkıyoruz, blauwviolet sular taşlarımızı örtene dek...

* * *

601 series 2 (lichtgroen)

seninle doğru uzantılı olan hiçbir şeyden
hoşlanmıyorum blauwviolet. karşımda karmenimsi
akşam boruları bizans parlaklığında sarı bir
camdan bana bakıyorlar. bana dekadan diyorlar
blauwviolet ve ben bana eşit saflıkta hiçbir
şey bulamıyorum. üstelik lichtgroen deyince
çok az insanda aynı şeyler uyanıyor. açık yeşil
desen de aynı şey. nasıl bir boya kutusu olduğunu
neler barındırdığını asla anlayamazlar. içinin
kuruyup kurumadığına bi dahaki şiirde bakacağım.
işte böyle sevgilim lightgreen greenfields my
darling young man ekin tarlalarını sarı bir camı
aşıp bana doğru gelmeni bekliyorum.....

* * *

522

series 2 (turkish blue)

böyle rüzgârlar birdenbire yön değiştirip
 güneye göçen leylekler tuhaf bir
 polka gibi havada döndüğünde
 hep böyle bir gelme ve git
 me haliyle yapraklar
 birbirine sarıl
 arak dön
 düğün
 de
 turkish blue
 hep beklenen birisi
 artık beklenmeyip beklememeye
 yani alışıp evine döndüğünde
 çayın altını yakıp her şeye kendini
 alıştırıp ama yine de biraz ağlayıp
 biraz güldüğünde senin de
 mavi bir yatağın
 olacak mı turkish blue

Gül Serisi

Mehmet Ocaktan'a

I

KANATTA KURŞUN YARASI

Sen / Beyaz giysili / Elinde hurma dalı /
 Ulaştırıyorsun beni / Monokrom bir sevince /
 İşte ak perdeli çivit boyalı bir odadan sana görünenler /
 Mühürle onları ve yazma /

Sen / Keten giysili / Elinde palmiye /
 Bırakıyorsun kendini / Mültivizyon bir sevince /
 İşte köprülü bir bahçeden sana gösterilenler /
 Mühürle onları ve yazma /

Diller inançsızlar için bir im, bir belirtgeyse,
 Kehanet, inananlar için bir işaret diyorlar, Gül!
 Kanatlarında kurşun yarasıyla uzaklaşıyor işte bir günah keçisi!
 Senin yüzünden, senin yüzünden bize mezbahalık kuzu diye
 bakıyorlar, Gül!

II

ÇAM DİKENCİKLERİNDEN BİR GİYSİ

Kuzeyde gün türkuaz bir akşam oluyor / Ve ruhum
 Yıldızlı bir topaç gibi / Sabit bir merkeze
 İndikten sonra / Bedenime oturuyor / Nihayetinde, Gül,
 Çam iğneciklerinden mürekkep bir giysiyi çıkartıp /
 Ayna parçacıklarından oluşan bir giysiyi de / Yüksekçe
 Bir yere ama yine de rafa kaldırıp / Genel provadan
 Önce yapılması gerekeni yapıyoruz /
 Bak, yol değiştiriyor makasçı / makasın açıldığı yere
 Çam dikencikleri, arı iğneleri düşüyor / Ve ilerliyor
 Tren karlı çamlar ve belli olan gizli diller arasında /
 Destinasyon: Destina /
 Bir dili anlamak için / Başka bir dile bakıyoruz /
 Bir şiiri anlamak için / Başka bir şiire /
 Giysileri değiştirmeli, Gül /
 Ölümsüzlüğü giyinmeli /

III

PEMBE VİZYON

Müge ve Semih Sökmen'e

Şimdi hepimizin arasındaki boşluktan söz ediyorduk, Gül
 Kurtulmaya çalıştığımız şeyden, aramızdaki iplerden.
 Hepimiz mavi tulumlu çocuklardık, Gül,
 Pembemavi kovalarında birbirini taşıyan.
 Eğer kavrasalardı konuşsalardı duysalardı, Gül, sevgiyle.
 İçlerinden çıkarıp alabilseydik çam dikenciklerini.
 Ya da bakabilselerdi yıldızlara
 İlk çocukluk gözleriyle, radyoyla, ayla, ayla.
 Onların Y-antikorları yok, Gül,
 Ne dostlarını tanıyorlar ne düşmanlarını.
 Yok teleskoplarının ucunda pembe gül yaprakları!
 Göremiyorlar, Gül, Seni!

IV

HAZAR MAVİSİ

Gök, mavi bir ipek gibi beyaz güllerle, bulutlarla döşenmişti.
 Cumhuriyet balolarının organize gece giysili kadınları gibi
 Organize inançla. İşte bir göktaş gibi yaklaşan bir kadın
 Boynunda bizans külçeleriyle. De ki zenginlik putu
 Arşa yükseldi düşüyor şimdi ağır bir çekülle.
 Sen ummuyordun, Gül, sana bu Kitab'ın verileceğini ve
 Gösterileceğini yıldırımların çizdiği bir grafiğin:
 Platin noktaların çıktığı minima ve maksimalar boyunca
 Alçaltılar, yükselteler, karanlıklar, aydınlıklar, inişler çıkışlar...
 Bu mekân mı, yıldırımlar mekânın mı senin?

Gör, o tuhaf kitabı, ağızda lokum, bağırsaklarda acı!

V

ENDÜLÜS

Selim Atakan'a

Ön odalar ışıklanıyor, Gül.
 Manalar ve ma'na'l-mamarr.
 Dış kapılardan Haydarabad Dekanı giriyor.
 Sokaklar boyunca duvar diplerine çökmüş kanuniler
 Ak akdeniz duvarlarıyla fesleğenlerin şarkısına başlıyorlar.
 ellerinde yürekleri gül
 ellerinde yürekleri gül
 İç odalar da ışıklanıyor, Gül.
 Dış kapılardan Raj Kapor giriyor.
 Halifeliğin imbiğinden geçirilmiş avare likörü istiyor.
 Biraz da baklava...
 Sokaklar boyunca duvar diplerine çökmüş kanuniler
 Ak akdeniz duvarlarıyla kadife çiçeklerinin şarkısına başlıyorlar.
 yonos estasmas amillado korason
 e mi vida solo existe soledad
 Aşağı katta bir kadın kendi çocukluğunun doğum gününü
 kutluyor.
 Beyaz kepli ışıltılı siyah elbiseli bir adamı düşünüyor.

VI

PARİLTALYA

Parıltayla! Haydarabad Dekanı değerli taşlar üzerine
Olan kitapta ceylanlar bölümünü çeviriyor.
Fi tahkik, Fi tarih. Fi-hi mafih.
Pisagor'un oyuncaklarını çıkartıyor bir yerlerden.
İcabetsiz bir melekut âleminde Almagest ve Anjeoloji okuyor.
Son semavi akla yükseldiğinde gözleri kamaştığı için
İngiliz turist Khris Kamis'i hem kendi hem oğlu sanıyor.
Parıltayla! Ba ba ba bababarbarella!

VII

AVAREMU

Barbi ve Ken'i olmayan çocuklar
Hep bir gece odalarına Raj Kapor'un girmesini istiyorlar
Girmesini ve varaklı süt getirmesini... biraz da baklawaya...
Genetik günahlarını ödeyen boyacı çocukların gözlerinde
Kaç kat öykü vardır bilir misin Avaremu?

İşte bunun için biraz kırılmış ceviz ve
Ballı susam götür onlara,
Onların peri masallarına karnı tok, Avaremu...

VIII

ARS ISLAMICA

İşte açılıyor önünde Kozmos, tafta bir gül gibi, Gül
Sen ummuyordun sana bu tayfta bir Kitab'ın verileceğini.
Bak Fırtına meleği, Anjelüs geçiyor Zeytin Dağından.
Kanatlarının altında Filosofia Hispano-musulmana taşıyor.
Kutsal zeytin yapraklarının döküldüğü bir tepede
Uzun beyaz giysili ip kuşaklı adamlar
Kanayan göğüslerinin altını tutuyorlar
terkederken melekler eskil gri bir güvercin kentini.
İşte 9. kez çalan Anjelüs çanı: Ars Islamica.

Fütürist Dalgalanmalar Serisi

Aron Rodriguez'e

I. KURŞUNİ MAVİ BİR ASKER

Kurşun mavisi bir(mekân)+(nın) ortasında bir asker.
 Bir kurşun asker. başını kal kal kal kaldırarak
 geri çekiliyor. Sanatın kurşun askeri bu, çocukken
 yaralanan. Ona hiç baktınız mı? Ona hiç bir kere
 bir kere bir kerre daha baktınız mı?
 Başınızı ger ger ger geri çekip
 farklı bir ışıktaki mesela cakarlı bir kumaşta
 ona yakından baktınız mı?
 Ne gördünüz orada?
 Oh, Kal Kal Kal Kalkütta!

II. NEVESER GEÇKİSİ

Onları gökteki bir yarıktan inip çıkarken göreceksiniz
 ışıktan sütunlar gibi. Arada hiç başınızı göğe kaldırdığınız
 oluyor mu? Bir kuş hızla uzaklaşır bazan bir yaprak hızla
 havalanır. Geride kalan bir şey suyun bulandığı bir yüz
 belki size unuttuğunuz bir şeyi hatırlatmak için hızla
 dalgalanır. Bunlar da fütürist dalgalardır belki
 bir sonbahar güneşinin kızgın topunda eriyip gidecek olan
 ama melankoli hastalığına tutulmadığımız başka bir
 mevsim gelene dek böyle düşünmekten bir zarar gelmez.
 Muvakkat bir duruştan sonra segâh makamına geçilir.
 Hased yüzünden türlü tuhaf yoruma maruz kalmış
 aile yadigârı bir laterna plağı karşısında
 kedi bile şaşırp ağır devran eder.

III. HAREKETİN ARDIŞIK FAZLARI

Işığa ayrıştırıcı bir çizgi çekiyor fütürist ressam Balla,
hareketin ardışık fazlarını incelemek için.

Bir kız ayaklarını suya.

Bir Hint'li ayaklarını suya değdiriyor Bhagavad-gita'da.

Ve tanrıça Siva Arjuna'ya hareketi açıklıyor.

Bir mimarlar ailesi perspektifin ilmini çiziyor,
sahnedeki perdeyi kaldırmak için.

Sanskritçe bir duayla birlikte

sahneye açığı ve köşe taşını yerleştirip,

genel provaların barok dekorundan

üçgen alanların merkezi kaçış noktasını silip atıyorlar.

Ve son olarak da Orient Express damgalı bir kartpostal atıyorlar.

IV. İSKENDERİYE POSTASI

Saide ayaklarını suya değdirip çektikçe.
Yafa damgalı bir kasa portakal geliyor ona
bir de kartpostal. Hoppala, buyrun bakalım
şimdi bu ne postası?

Bu posta beyim İskenderiye postası
akşama kalmaz elinize geçer.
oysa ki ben sanmıştım ki. Ne sanmıştınız?

Şeyyyy, ben Rus postası sanmıştım.

Hayır Rus postasının üstünde

Carta da Corrispondenza yazmaz,

bu İskenderiye postası.

hoppala buyrun bakalım

radoda

Venedik, Marakeş, İskenderiye, İstanbul dörtlüsü çalışıyor,
şimdi ne olacak Saide?

Saide laikliğin beyaz kurdelalarını
takıp, pembe-sarı kelebekli elbisesini giyip
kolunda Alanya çıkışlı bir file
başını yan yan yan yana eğer
ışık patlar ----- Saide

bir taze bahar olur gönlünde...

V. ALANYA ÇIKIŞLI BİR KOLİ

Siz duman içinde kalan Saide
 Danimarkalı amcası Andersen'in elini öpmeden önce
 Ustalara genç raket volesi yollar
 Bir de koli Alanya çıkışlı.
 Canı sıkılan balıkçılar şarkıya başlar:
 "Yar bana bir eğlence..."
 Kızma amca bir şaka yapalım dedik.
 Olur yalnız gelecek sefere biraz da baharat koy.
 Geçen sefer koydum ya. Hayır o ekşiydi.
 Bak uçak geçti. Şaplak.

VI. YENİÇERİ RÖNESANS SEFERLERİ

Şevketlum efendum önünüzdeki şu beyaz leblebi yiyen güruh, bunlar kendilerini eski Osmanlı alayı mı zannederler de kendine haremlerine dahl olmak istemeyen kızların hakkında yeniçeri rönesans seferleri başlatıp herhangi bir 20. yüzyıl Tanzimat bakkalının şöyle bir bakıp, hay sizi kontak kuantlar hay, ayol başka yazacak şey mi kalmadı diyerek, içerek sakalını tuta tuta katılarak keyifle purosunu tutuşturacağı metin tasarıları kaleme alırlar. Şevketlum efendum önünüzde şu beyaz leblebi atan güruh, her an bu tasarıları ortakpazarın sayılı feylesoflarına mı ulaştırmak yoksa ondan bir kesekâğıdı mı yapmak sorunsalları arasında krizya olup kalıyorlarmış. Lûtfedip şöyle bir meseleye bakacak olursanız, hem halkın içtimai huzuru bakımından hem genel krizya eksenî çerçevesinde bu çolukçocukcağız da bunca telef olup derin kaygulara garkolmaz efendum. Büyük Şefin derin bir koma içinde terk-i hayat ettiği günlerdi...ağır bir bedelle korkusuzlar takımı arasında yer aldı Saide. Sahiciliğin gülünü koklayıp özgürlüğün tadını çıkardı. şimdi bunu böyle söyleyince bir 19. yüzyıl Fransız feministi geliyor akla amma velakin Saide'ye deliliğin hunisini takan kim? Velez ki bir...güruh sizinle viyana'da vals etmek isteye Saide.

VII. HEPİMİZ İÇİN MASAL

Sen böyle mika bir flüt çalıyormuşsun Melekli Kamil,
 Macellan da Magdala'dan bize bakıyormuş, daha doğrusu
 gözlerimizin içine bakar dururmuş böyle bize baharat
 satmak için; düşün Melekli Kamil, bize satacakmış bunu
 bize; yahu biz kendimiz baharat olup uçtuk be.
 Ne yani uçmadık mı, uçtuk elhamdüllillah.
 Hem de ölümler dünyasından çekilen zodyak
 takımyıldızlar gibi uçtuk. Hem de tecâhül-ü ârifane
 ile dünyayı yeniden keşfederek uçtuk.
 Alfa Romeo gibi hemi de. Bir yandan gizli gizli
 tahin yiyerek. Ne yani bize bu yaraşır: hibrit bir hüzün.
 Bizim tarihimizde hep böyle bir şey vardır dahası
 ben size söyleyivereyim mi, böle yıldız gibi,
 kar yıldızı gibi bir şey, belirsiz, puslu, cam gibi
 bişey bellekleri ile kendileri arasında.
 Bööyle yukarda soğuk, donuk, pulsar gibi bi yıldız.
 Her an herkesin görebileceği gibi kadar bi yakınlıktan
 geçen avcı uçakları. sorarım size hangi türk geceleri
 bi rahat uyuyabilir hangi kim? En yukardaki bile...
 Demek ki herkesin yatak odasından geçen bir yıldız.
 Neyse işte Kamil, Breughel'in kış sahneleri gibi
 bi topluluk varmış ortada. Goh goh Van Gogh'laşan
 deli şairler varmış. Gençler habire kızılıcık şurubu
 içip intihâ ediyorlarmış. Üstelik onları kızılıcık
 şurubu içmeye teşvik eden ederken peksimet yiyip
 karısını çok üzen adamlar varmış. Çok ağlayıp çok
 gülüyorlarmış. Hatta ağlayıp gülmüyorlarmış bile
 sadece böle şamanlar gibi konuşuyorlarmış. Birbirlerine
 teneke ve ayna tutuyorlarmış. Herkes kendinden
 başka bir yolla intikam alıyormuş.....

İşte o günlerden öyle bir gün yani Pallas Athena'nın
şöyle bir zafer işaretiyle yerden bir zeytin ağacı
bitiriverdiği bir gün Volga deltasında bir Astrakan
kapısı belirir: gri gözlü bir Birman, Ava şehrinden
kalkıp Irrawady ırmağına cam boncuklar atarak
kehribar bir misyonu düzenler. Tam uykuya dalmak
üzereydi ki yıldızların dağılışını gördü ve aynı
anda göksel bir şarkı başladı. Bir saliselik görün-
tüye 20 bakış. Hibrit bir hüznün. Kahverengi bir dala
kehribar damla. Tentürdiyot makamında.

Tren geçidinde kırmızı/beyaz oklu bir mânia:

HERŞEYİ GERİDE BIRAK...

Beyaz gecelerde yatak odalarına inen kar, peksimet
ve rûz askerleri. Pencerelerde rüzgârın ötmeye
başlamasıyla birlikte Konyakçı gibi bir duygu.

Herkese teşekkür etmek gibi bir duygu gösterdikleri
zarafet ve nefret için. Zafran gibi bi kıskançlık.

Çanakale'de üç çan ve üç çanak boyu ağlamalar.

Niçin? Hakkında hiçbir şey bilinmeyen bir şey için.

İçin için ve uluğ bir dağ tacı oluşturun.

Uludağ gazozları siz de. Cemila sana son bir sözüm var.

Sana Anjelüs eczanesinde lavanta çiçekleri satan o kız,

Mısırlı Mari, Mareşal-Medine hattında çalışmış meğer.

Kimse hüsn-ü zandan gelmediği için mika gözyaşlarıyla
magnezyum haline gelmiş. Onun madras hapları yuttuğunu

unutup radyoloji ya da mariyoloji ilmine daha uygun
görmüşler. Teoriler almış yürümüş. Çin Gorkisinin kula-

ğına kadar gitmiş. Çin Gorkisi nedir siz bilir misiniz?

Çin Gorkisi Jül Vern'i çinceye çeviren Çinli'dir, gork.

Yukardaki bütün abuk sabuklukları benden önce siz

uydurdunuz. Bana gelince, benim hayatım bir Divan'da

geçti. Kırmızı düğmeli bir divan. Vücutum bir gün onun

biçimini alacak. O zaman beni tanıyacak mısınız?

Korku Otobüsleri Serisi

Nilgün Marmara'ya

I

siz korku otobüsü nedir bilir misiniz nerden bileceksiniz
rimbaud bilirdi isidore ducasse bilirdi, korku otobüslerine
herkes binemez ayrıcalıklılardan başka
rimbaud sesli harflerin birer rengi olduğunu söylüyor
peki rimbaud'nun bu renkleri gerçekten gördüğünü kim
biliyor

AURA GÖRÜYORDU O

siz nur görmek ne demektir bilir misiniz
nereden bileceksiniz
hiç bilinçaltınızla karşılaştınız mı
arketipler yakınlaştırıldı mı
hiç korku otobüsüne bindiniz mi siz

II

korku otobüslerinde hiç ses olmaz kimse konuşmaz kıpırdamaz
 korku otobüslerinde kimse başını çevirmez böyle otobüslerde
 siz hiç bir bakış gördünüz mü

size hiç dönüp baktılar mı
 su geçirildi çay geçirildi dönüp konuştunuz mu
 siz hiç bir konuş gördünüz mü

bir kadının başına
 siyah bir gül attınız mı

teneke bir barakada
 bir kadın
 boynundaki
 siyah incilerden
 sıyrılarak size

sonra size yaklaşıp;
 havalanarak
 ağzında bir zarf
 gagasıyla zarif bir

yüzüklerin altından
 geçirilen hafif bir şeyle
 sanki böyle oturduğunuz yastığın altına bakar gibi
 bir şey olmadığını görüp

daha da rahatsız olarak
 otobüste dönüp

geride bıraktığınız yola baktığınızda
 yola baktığınızda

bir direk	bir postacı	bir çocuğun	sarışın kazağı
geride	geride	geride	kaldığında
bir direk	bir posta güvercini		bir yürek
	ve senin rock & roll sevgilin		

korku ve otobüs

III

eve dönüyorum bakıyorum yine genç kalmışım onlar yaşlı
 evimde nesnelere bakıyorum ayrılığın verdiği yabancı
 bir gözle-her şey ürkünç bir şekilde yan yana duruyor
 nesnelerim bile bana uzak. ne yapmak gerekir diye sormuyorum
 bile

bu andan itibaren noktalama işaretlerini de koyveriyorum
 BİLDİĞİN

TEK ŞEY NE ara sıra bunu sorması gerekir insanın
 TAM TAM TAM ŞU ANDA
 BİLDİĞİM TEK ŞEY: Marguerite Duras'dan artık sıkıldığım
 tarquinia'nın küçük atlarını okuduktan sonra insan sadece
 campari-oranj

içerek MD okumaya devam edebilir mi sanıyorsunuz

ezik güruh HEMEN İNANIYORSUNUZ
 gülüyorsunuz ağlamıyorsunuz

PEKİ BEN NE YAPIYORUM BURADA
 PEKİ BEN NE YAPIYORUM ÇİÇEKLERLE
 GARLANDLARLA

BAŞIMDA BEYAZ FARBELALARLA
 FİSTONLU BİR DONLA
 FİSTONLU BİR DONLA

ALLAH KAHRETSİN PEKİ BEN NE
 YAPIYORUM BURADA

Fistonlu bir donum var
 sanıyorsunuz hemen inanıyorsunuz
 gülüyorsunuz ağlamıyorsunuz

demek beni gizli gizli seviyorsunuz
 demek boşunaydı benim bunca sene
 sizin için gri flaubert'ler

yeşil baudelaire'ler okuyuşum
 gece uyumayışlarım ingilterrelere
 gidişlerim gelişlerim dönüşlerim

helak oluşlarım bütün bunlar siz
 kıs kıs gülesiniz kızasınız
 çekiştiresiniz diyeydi

gizli gizli seviyorlarmış bok
ben de böyle başımda farbelalarla
dolaşırım işte

doğa bizden intikam alıyor farketmeyiniz siz hâlâ doğayı
seviyorum demeyi bir şey sayınız ulan doğa size düşman
be doğa size çoktan arkasını döndü sabah otobüs şehrin ıssız
saatlerine vardığında o ürkütücü grilikte ağaçlar bize nasıl
bakıyorlardı biliyor musunuz sen nasıl seveceksin şimdi o
ağaçları bu tuhaf çinko yağmurları nasıl seveceksin niye böyle
yapıyorlar biliyor musunuz çünkü artık

onlar da bizim ne boktan olduğumuzu anladı direniyorlar ne
direnmesi savaşıyorlar bizimle aramızda kovboyar kalsaydı
ağaçlara silahsız yaklaşmazdı ya öyle işte

gülüyorsunuz ağlamıyorsunuz
SUSUNUZ SUSUN DİYORUM SİZE

ANLAMİYORSUNUZ

HEM BEN ALDIRIYORUM MU SANIYORSUNUZ

limonlu çayımı içiyorum şimdi

bütün bu problemlere rağmen

şiirin yakıtı su diye düşündüğümü sanıyorsunuz şimdi

öyle sanıyorsunuz aldaniyorsunuz

şiirin yakıtı su diye düşünmüyorum işte bilakis

saçma bir söyleyiş olduğunu düşünüyorum bunun

hatta şiirsel bile değil ama yazıyorum işte

kant'ın numenlerinden bahsetsem daha mı çok hoşunuza gidecek

ortak toplantılarınızda kaba bir dil yontuyor sizi.

farketmiyorsunuz ben ne yapıyorum o toplantılarda reggae

yapıyorum rock yapıyorum vazifemi yapıyorum o kadar

(görmüyorsunuz)

KARAR VERİN DİYORUM BEN SİZE

KARAR VERİN

BÜTÜN BU DURUMLAR KARŞISINDA

NE YAPACAKSINIZ

IV

üç şairin bir araya geldiği yerde
 dördüncü mutlaka vardır
 beş şairin bir araya geldiği yerde ise
 sonuncusu mutlaka O

atla git abla
biz yetişiriz mutlaka
 sizde niye suçluluk duygusu var biliyor musunuz
 çünkü gerçekten suçlusunuz da ondan

demek her şeyi ama her şeyi istiyorsunuz
ne güzel o zaman size pembe bir fil alayım

atla git abla
biz yetişiriz mutlaka

Hareketler Serisi

Haydar Ergülen'e

RAVİ SHANKAR / SİTAR İÇİN KONÇERTO

I. HAREKET: Raga Khamaj

Denizde size yaklaşan bir adam
 üstünde badana lekeleriyle
 CİYERLERİMDEN HASTAYIM.
 Ağlayıp duran bir gök
 Rûzla, fırla, yırıla
 Homurtuyla
 Hem deniz hem gök size yaklaşan
 elinde bir kart:
 CİYERLERİMDEN HASTAYIM
 Ondan esirgemeyin
 Kendinizden de.

I. hareket: Yokolan Mavi

2. HAREKET: Raga Sindhi Bhiravi

Karanlık bir hamama girdiğini sanırken
 Kendini birden Çamlıca tepesinde bulmak
 Önünde fıstık gibi bir ayla.
 Platine uzun saçlı adamlar başlarında ayla.
 Raga Sindhi.
 En güzel maharacı tebessümünle
 Onlara âşık olmak.
 Yani ne yapabilirim ki onları gördükten sonra
 Kime âşık olabilirim ki
 Lütfen anlayın beni.
 "All i want is an orange seed
 Lots of chocalaten' lots of
 Oh, wouldn't it be loverly?"

2. hareket: Yaklaşan Uçuk Sarı

3. HAREKET: Raga Adana

Diabol-aux-menthes
 'Va-t'en, Satan'
 Havada bölüm bölüm
 uçan rahipler,
 parça parça kuğular gibi
 Halkın önünde hara-kiri
 yapan Mishima / gerçi ben
 Kawabata'yı tercih ederim
 Yes, m'am, i personally
 prefer
 Miss Missisipi n'
 Missi dominici n'
 Missions étrangères
 Caesaraugusta ya da
 Saragossa ya da
 Sarakusta ne farkeder
 Diabol-aux-menthes ya da
 İncili gül şurubu ne farkeder
 Missions étrangères
 Missions étrangères
 Her şey bir ve her yerde kan var
 Diye ıslık çalarak giden bir bulut
 Sierra Leone eteklerinden
 Ve dünya hep alabalıklı
 Bir çocuk çekiştiren eteklerinizden:
 do you love me, Miss Missisipi n'
 do you love me, Miss Missi Dominici?
 Dedi bana gönlün var mı?
 Söyledim yoh yoh

3. hareket: Uyaklaşan Alabalık

4. HAREKET: Raga Manj Khamanj

Evet Madam,
 Deliyim ben
 Yüreğini 4. harekete
 Ayarlamış bir serseri
 Ani iniş çıkışlar yapan bir uçak
 Cezbeye düşmüş bir meczup
 Size yaklaştırmaya çalışsan bir dilenci
 Günahlarını affettirmeye çalışsan
 Serseri bir yunus
 Kalp şeklindeki bütün pırlanta kolyelerini
 Kaybetmiş bir maşuk
 Hatta bir maşuk bile değil
 Hatta belki o bile değil
 Varolduğumuzu sanıyoruz çünkü
 Yani ki hep bir genel prova acemisi
 Acem'den gelen ipeklileriyle
 Övünen bir eksik etek, bir yarım akıl,
 Evet, hizmetçinizim sizin
 Ve ciyerlerimden hastayım

4. Hareket: Özür beyan eden
 (alabalıklı alık) ki
 ezberimdeki en eski şiirimdi,
 fütürist manasını ancak dekode ediyorum
 ve pardon Madam, affedin
 artık salatalara geçmek gerekiyor

Şarkılar Serisi

Deniz Bilgin'e

*"...Şair daima haklıdır
Ufuktan on kez daha yukarı sıçrayarak,
Geleceği krallığıdır..."*

Jean Ferrat/Aragon

‘Strangers in the Night’

perihan mağden’e

görüntü güzellikleri çağı. al bu işe yaramaz
 çiçek senin olsun. bir kere karşılaştık yeter.
 anılar biriktirmek faydasız. onları unutmasını
 bilmeli. karo taşların üstünde deri ceketini unutma.

‘He Shot me Down Bang Bang’

seni bir gün en yakının ele verirse eğer,
 öğren susmasını ve ağlamamasını.
 bir kavanozun içinde mavi bir gül
 yetiştir her gün daha çok yaşayan.
 bir masalın ağzını kapat ve yat
 geniş odalarda. bir oksijen çadırında.
 ona kötü bir şey olsun istedim.
 bana âşık olsun istedim.

‘Shine in you crazy diamond’

kürşat akalan’a

neon çizimleri ve damla elmas
ıslak asfaltlardan kayan
uzak iletişim ve haz
bütün sarı taksilerde aldığım yol
uzun beyaz bir yas

bu senin vazgeçemediğin rotan
al tak onu
üç sayfalık uzun bir şikâyet mektubu

gece uzun ve serindi
gece sıcak ve kısaydı
asfaltlar ıslaktı.
ama gece uzun ve sıcaktı.
böyle sürdüremem.
birimizin anlaması gerek.

bu senin mor alfaben
al arabanın önüne tak onu.

bir gün senin araban
 benimkini T-biçiminde kesmişti
 sanki içimde zarif bir bıçak
 belirsiz eksenlerden kayarak
 şöyle bağırmıştı
 beyy yaaas
 parla çılgın elmas

sarı taksiler simetrisi
 yerlemlerin çılgın lambadası
 geceyarısı saatlerinin
 yüksek voltlu lambası

bir arayışı işaretler
 gibi gözüксе de

bir an durup baktığın zaman
 görürsün aslında
 bu senin kendi kendinle
 yaptığın çılgın dans
 parla çılgın elmas

‘Brahms’ı Sever misiniz’

dan dan dan dan
anti-pozitif lehçeyi seçtim

taktak dibu dum dan dan
Brahms’ı sever misiniz

tak tak dibu dum laklak
‘je t’aime moi non plus.’

taktak dibudum laklak
la hevla vela
güzel söz ayakta kalır.

‘Nothing Compares 2 U’

Emre Yalçın’a

Şair olarak devriye
Devriye olarak şair

Kolgezer gezegenin uç noktalarını
bir şair

Bir elinde solgun çiçeklerden
Bir kupa, diğerinde ayı

ardıç ağacının altında bir ayı
aydınlıklar âşığı
bir ağacın çifte dalını kırar
ve Galliler için kutsal
kadın sevgisine girer.

Horoz, iki kıta arasında öten
Bir ıhlamur ağacı, kumral karanlık, iki küp

Bronz! Geride bırakılan Karanlık Çağ!

'Heloise'

Bir anahtar buldum ayasofya'nın
 önünde. ardımda eflatun bir yıl.
 Delilikten damıtılan bilgelik likörünü,
 Sophia likörünü nihayet. Sophia
 içiyordum dedim sonra ama beni
 bıraktılar. olsun bıraksınlar ben böyle
 eflatun bir odada ışıktandırılmış
 bir hüznün içinde Sophia içerken
 böyle gecelerde gecelerde konuştular.
 Konuşsunlar dedim, altın kafamdadır
 fotoğrafını çekemezsiniz. Olsundu
 onlar her şeyi altına dönüştürecek
 maddeyi arayadursundu. Çiğneyip
 duruyorlardı. Ben bi kez mor bir
 içki ziçmiştim. Amor Fati'ydi adı.
 Kafamda görünmez bir taçla
 yıllarca gezindim.
 "Nights in white satin
 Never reaching the end
 Just what the truth is
 i can't say anymore..."

'89, SENE EROTİK'

fatih özgüven'e

bir çinko yaprağına
 düşen eski alyans
 ve Ravenna'lı
 Aziz Ambroise
 uykuyla ağırlaşan
 bir kedi ve Alis
 bunlar
 düşüncelerin
 olacak
 metal bir atış
 poligonunda
 bir müzik kutusundan
 çıkan bir melodi
 ve gümüş notalar
 belirdiği an
 hedef alanında
 Ch'i kantonu prensinin
 huzurunda dolaşan
 yağmur kuşunu
 hatırla
 kırmızı mantolular
 hüznle yana
 kayarlarken
 çinko bir anlakta
 bakış orkidelerin
 olacak
 bir masal katında

İşte
 dağın üzerine inen bir melek
 ve Om!

EASYRIDER

Sa Va Na Gra Ha
 bir zamanlar yabancıydın
 şimdi yine yabancı
 çünkü hareketlerimi hareketlerin yönetmiyor artık
 narançata mara
 say parke, parkeeeee
 a bello kuel kestado
 me ne belle se finito
 say parkeeee, perke
 rotarnare come prima
 amore mi amore
 mon amour monamuur
 yalnız bir bahçede ve sürdürüyorum, sürdürüyorum
 seni görmek istiyorum, istemiyorum
 bir portakal yemek istiyorum
 halim yok, sadece c-vitamini olan insanları görmek istiyorum
 bütün kapıları açıp halının üzerinde daktilo yazıyorum
 ahşap bir evin penceresinden atımla dışarı atlamak istiyorum
 o sarıyıldız, o sarıyıldız, her şey mükemmel devam et
 donmuş bir nehrim olsun isterdim
 üzerinde kayıp gitmek için
 burada her şey çok durgun, o sarıyıldız, sarıyıldız, sen de kır
 g i n m i s i n
 ne var sonuna kadar böyle yazabilirim işte
 daktilo benim kâğıt benim
 yarın parise gidebilirim, telesekretere not bırakırsın
 sonra ben seni aramam ya da ararım
 akşama star-88'e gel, ben barın arkasında olacağım
 işte öyle, bütün bunlar görüntü, bal gibi evde olacağımı biliyorsun

ama naranata mara yemek için değil, amore mi amore
yastığıma mon amur monaamuuur diye hıkırmak için değil
belki her gün tekrarladığım o denge hareketini yapmak için
belki de.....sana ne hareketlerin hareketlerimi yönetmiyor
artık
o sarıyıldız, sarıyıldız, her Şey mükemmel devam et

Altın Varaklı Dilekler Serisi

Sami Baydar'a

I

belki öykün öyküme
benzediği içindir Frantz
belki de gümüş tokalı
siyah kadife iskarpinlere
benzediğin için

belki viks kokulu çocukluğun
solgun kitap prenslerine
karıştığı bir yerde
belki bitmiş parfüm şişelerinin
altın varaklı aynalara
yansıdığı bir anda
sen benim Frantz'ım oluyorsun
ben senin Ulla'n

dünya efendilerinin
şehrin ortasına
estiği bir günde
bir Atatürk posterinin altında
üç tay duruyordu
ve karşıdan dört çarşafli
kız geliyordu
bütün bu durumlar karşısında
dilek tutmasını bildik

senin ne tuttuğunu bilmiyorum
ama ben
bir gün dedim bir gün eğer
bütün altın uçlu kalemle
yazanların gittiği bir yer
yürek kırgınlıklarıyla uçan
defneli şairlerin
buluştuğu bir yer varsa eğer
orada Rimbaud ile
sizi görmek istedim

sonra altın suları içtik
ve rimbaud'dan konuştuk

II

sen
 tavanarasında
 mum ışığında
 Leopardi
 okurken, Frantz
 ben
 parlak düğmeli
 üniformanın
 söküklerini
 dikiyordum
 taş basamaklara
 oturup kalma öyle, Frantz
 yağlı sarı saçlarınla
 klasik çağ kaçkınlarına
 benziyorsun
 ve sırf beni kızdırmak
 için sürekli o
 kadını, kısrak
 gibi keman
 çalan kadını
 düşünüyorsun
 saçlarını yıka, Frantz
 hayata dön
 çevrene bak
 Eski Almanya'da değiliz
 Von Gerlach'lar yok artık
 seninle daha önce
 karşılaşabilseydik, Frantz
 dünya yetseydi ve zaman bu hız

III

korkmak yasaktır Frantz
zaten şüpheliydim, şüpheliydim
sen yanımızdan ayrıldığın
zaman saftın,
Polonya'yı
kurtarmak istemiştin
sana acımıyoruz Frantz
içimizden ölmek geliyor
sen yengeçlerinden ayrılamıyorsun
biz hep 2000 yılını düşünüyoruz
yalnız bir görüşme Frantz
bir tek
sonra çekip gideriz

IV

özgürlük gözlerinde
 eski Almanya kadar ölgün
 bizi sevenler kalmadı artık, Frantz
 ben bunu bu sabah çarşıya
 sabo bakmaya çıktığımda anladım
 bana hep tuhaf tuhaf bakıyorlar Frantz
 müthiş bir suç işlemişim gibi
 oysa benim yok onlara
 verebilecek bir şeyim
 sıradan birkaç açıklama dışında
 hem bu kadar zahmete ne lüzum var
 yekûn kendi kendine de toplanır
 ağır suçlar işlememizi istiyorlar Frantz
 hatta ipe gitmemizi
 başlarına gelen şeylerden bizi sorumlu tutuyorlar, Frantz
 sonra bu toplumun günah keçisi ve delileri biz oluyoruz
 oysa bizim yok onlara
 verebilecek bir şeyimiz
 gereksiz birkaç açıklama dışında

V

sonra altın suları içtik
 ve rimbaud'dan konuştuk
 ve anlamadığımızı birçok şeyi

ve küçük hesaplardan uzak kalıp
koma provalarına yaklaşışımız
 ve sonra Frantz
 pencereye yaklaşp
 göçmekte olan leyleklere baktın
 burada
 lake ördek demenin yanlış
 olacağını hepimiz biliyoruz
 ama belki eski bir Çin paravanına
 bakıp orada füme bulutların arasında
 yüzen lake ördekler görmek
 örmek yani Frantz
 yeni bir dünya örmek

sonra birtakım güzellikler sustuk
 ve daha fazla saçmalamamaya çalışarak
yağmurdan ve atlardan konuştuk

Kentler Serisi

ANGORA

Levent Yılmaz'a

Ankara: Ancyre: Angora
 Hattuşuş / Boğazkale'nin yakınında Ankara
 Kelt ve Hitit güneşini gördü. Paulus, Galat'lılara
 mektubunu orada yazdı. Ah Angora, kayıp kuzuların senin...
 Abelard'ın yazıtları, Historia Calamitatum ne zaman
 kapanacak? Uzam, zaman ve dilin tanıdık kurallarına
 karşı çıkan Alis, Elhamra'da el-Arif bahçelerinde
 geziniyor şimdi. Habsburg hanedanının yeşil sarı
 armasından Haendel bize bakıyor. Rilke Duino'ya, Rimbaud
 Harrar'a yola çıkıyor. Semerkant St. Augustin'e kanatlarını
 açıyor. Lady Darbanville von Mazoch kökenli olduğu için
 Manchester ve Liverpool birbiriyle barışıyor. Mircea Eliade
 kentlerin tarihini okuyor. Rene Girard dünyanın
 kuruluşundan bu yana gizlenen şeylerin tarihini yazıyor. Ve
 bütün kentler ve kişiler birbirlerini sınama ya da
 cezalandırma, ödüllendirme ya da öngörme için birlikte
 varoluyorlar. Birinin tarihini diğerinden çıkarabildiğimiz
 gibi kötülük dünya düzeni için gereklidir diyebiliyoruz.
 Bunu diyebildiğimiz anda herkesi bağışlıyoruz.
 Ve bütün Türkiye'de Grand Orient'in Shakespeare
 Kumpanyası kuruluyormuş. Koltuklarının altından uzayıp
 giden pembebeyaz şeritlere yazılmış Dinyeper şiirleriyle
 akıp geliyormuş Angara üzerinden tungunsa
 kızaklarıyla. Kentlerin mavibeyaz kanatlarında İsa'lık değil
 İnsanlık Durumu Parabolleri beliriormuş...
 Ah Angora, kayıp kuğuların senin...

ELDORADO

Eldorados Judas sen de! Bazilik! Nar ırmağı!
 Eldorados Brutus! Her şeye rağmen maviler
 diyorum işte kırmızılar ve turunc renkleri.
 Kırmızı bengal geceleri. İki ırmağın Suriyesi'ne
 bakan Elie. Kendilerini kurtarıcı sananlar,
 fil nefs'liler, filler nehri siz de!
 Bellini'de müthiş bir sonbahar. Bellini'de
 turuncu ve sarılar. Ya Max Ernst'in bahriyeli
 kuşları! Hadi hadi Eldorados Judas sen de!
 Bazilik! Nar ırmağı! Her kendine rağmen bir
 Eldorado, El Paso'ya varmadan önce, Altamira
 Grottolarından "Elli, Elli, Eli, lamma sabacthani?"
 diye bir ses duyar mıymış?
 İşte bu yüzden güllerle donanıyor Elie.
 Seviyle, sevi yitimiyle arınan Ruh.
 İşte bu yüzden her şeyini, ona, Eldorados
 Judas'a borçlu. Kurtuluş İnsan olmak çünkü!
 Hadi gidin şimdi 'avından el alanlar',
 eldorados judaslar, kendi bedeninizden
 kopan renkli camlar ırmağında fillerle gidin,
 Kırmızı Bengal Gecelerinde düşman kapılarını
 çalmak için. Ama yıkılmayız bir Pierrot Luneaire'ler
 Zafar'lar, Bengal gecelerinde unutulunanlar

ZADIG YA DA KADER

VOLTAIRE

Hadi gidin şimdi elinizde bir tutam yünle,
 oryantal anılarla, sağlıcakla, sağlıcakla!

II

HEIDELBERG'İN DAĞ ÇİLEĞİ

Murathan Mungan'a

Zao-Wu-ki bahçesinde oturmuş bir tutam yeşil boyuyor.
Zen Budizm'den kendini tanıyor.
Burns beyaz kuş ve beyaz falezleriyle Albion'a bakıyor.

Saxe hanedanının albertine kolu bütün bunlardan uzak.
Bir oda müziği eşliğinde çok dilli Alkala incili okuyorlar.
Alkala Doğu kültüründen geçmiş Cervantes'in memleketi
ve Kastilya krallarından en çok Alphonse'u seviyorlar—
iyi bir dilbilim ve astronomi uzmanı, kötü bir politikacı
olduğu için

Tatil için Alpes-Maritimes'e gidiyorlar.
Dağ çileği likörlü şampanya içiyorlar.
Evlerindeki Albertina gravürlerini unutuyorlar.
Algardi'nin rölyeflerini görmeye gidiyorlar.
Evlerindeki Albertina gravürlerini unutuyorlar.

Zao-wu-ki bahçesinde oturmuş bir sap yeşil çiziyor.
Burns beyaz falezlere, Albion'a bakıyor.
Konstantinopolis'te turkuaz sular bir Şair'i bekliyor.

CONSTANTINOPOLIS'E UYANMAK

Sophie & Gerard'a

Bizans'a bakarak uyuyorsun. ama yorgunluğun çok derin.
yorgunluğun uzun bir nehir kadar derin senin.
çıkart at kalbini, işte hepsi bu, hepsi bu, bu sensin.
bir ses duyuyorsun, karanlık yağmur, üzgün bir ses
sarı ayışığında onun oluyor.

sonra? sonra uyuyorsun. Bizans'ın içinde uyuyorsun.
adak mumlarından akan ılık damlalar gözkapaklarını yakıyor.
siyah bir şilep bekliyor seni uykunda. siyah ölüm kadar güzel
bir şilep. uykunun kenarında. istersen uykunun içinden siyah
bir kanat gibi geçip ulaşabilirsin o şilebe. ama bunu
istemiyorsun. sen şimdi Haliç'te suların üstünde uzanıyorsun
bir kolun siyah bir şilebe bağlı diğer kolun Kız Kulesi'nin
ışıklandırılmış hüznüne. uyanmasaydın parçalanacaktın.

ama Arslan'lı Bizans rüyalarının ilki değil bu. parçalanışlar ve uyanışlar Bizans'ın son Rönesans'ı da değil. sürdür o zaman uykuyu yeni bir Arslan'lı Bizans uyanışı için ama belki biraz daha yüksekte biraz daha temkinlice yap bunu öyle ki Kız Kulesi'nin açıklarında, birbirinin üzerinden atlayarak geçen o gri eğrilerin üstünde kayan şeyin ne bir kuğu ne bir arslan olduğunu kimse anlamasın. şiddetli esen rüzgâr sansınlar sadece ya da bir zamanlar boğazdan geçmiş bir Levanten gezginin çizdiği titreşim. ama bilen gözler, tarihi şöyle bir karıştıranlar hatırlayacaklar: tayyar bir dille konuştuğu için korunması gereken her kız Kız Kulesi'ne kapatılmışken tam eski bir Bizans mucizesiyle birdenbire Arslan'lı Bizans rüyası içinde buluverirmiş kendini. böylece korunurken cezalandırılmış, cezalandırılırkense bir Mobius mucizesiyle tekrar korunmuş olurmuş. Eskiler der ki gündüzleri hula-hup çeviren geceleri Arslan'lı Bizans rüyası gören binlerce Konstantinopolis'li kızdan biriydi o. kimilerine göre ise bir zamanlar bir kız olduğunu hatırlayan, sürekli bu kızı rüyasında görmekle onu bir anlamda yaşatmaya çalışan eski bir Bizans Arslanı'ndan başka bir şey olamaz. neyse ne Kız Kulesi'nin açıklarında gerilen bu Bizans Arslanı'nın sonradan Venedik'te San Marko alanına konan atların (ki o atlar da Bizans'tan gelmişti) hemen ardına iliştirilen o arslan olmadığı açık...Tarih bu derece keyfi rastlantılara izin vermediği gibi yazının sorumluluklarını ve onurunu taşımakla yükümlü yazar da burada devreye girer ve Arslan'lı Bizans rüyasını sona erdirir. Hâlâ zevk prensibinden realite prensibine geçememiş az sayıda okuyucu, çok sayıda dinleyicinin bu rüya anlatılarını ciddiye alma tehlikesinin bilincindedir çünkü. akl-ı selim sahibi gerçek Stamboul okuru bir yana, diğer tür az sayıda fakat masum fakat Bizanslı okuyucu ve dinleyici kitlesi masallarının yarıda kesilmesine dayanamayacak, masalı hayata yani arenalara taşıyarak, bu sefer de yazarı Arslan'lı Bizans rüyası içinde görmek isteyeceklerdir. İşte tam bu nokta da, maviler ve yeşiller yazarı parçalamak üzereyken tam, bir Mobius döngüsünün garip bir evrimiyle yazar kendini kendi kurduğu oyunun içinde bulur ve Arslan'lı Bizans rüyası sürer...

sen şimdi uyuyorsun. Bizans'a bakarak uyuyorsun. yorgunluğun çok derin çünkü Bizans'ı görmek görebilmek çok uzun zaman aldı. yanıbaşındaki beyaz kâğıtlara tavandaki Venedik kristallerinden yansıyan ışık demetçikleri düşüyor. gözkapakların yorgunluğun altın suyuna batırılmış, gece kenarlarından dağılıyor. yalnız sana ait bir şey olarak kalmak, kimsenin de senden bir şey alamayacağı uzun uyku imparatorluklarına katılmak istiyorsun. bunun için evini terkettin, kalktın Pera'ya geldin. Bizans'ın altınsı sularında uyuyorsun. bundan daha iyi bir yer seçemezdin bir adsızlığı yaşamak için. yanıbaşında tiktakları duyulan bir masa saati var. sokaklarda kimse yok şimdi. bir gececil motosikletiyle Galata kulesine tırmanıyor. Marianne Faithful dinliyor. The Boulevard of Broken Dreams...

gece uzun adın yok senin. gece bir Çin lokantasının adı kadar uzun–Uzun Yeşil Siyah Sarı Nehir...yanıbaşında bir cep saati var. neden bu kadar genç neden bu kadar kayıtsızsın. bir ses duyuluyor, karanlık yağmur, Byzantium, gümüş tozlu ayışığında sonra onun oluyor. yaşadığın günleri, geceleri, sözcükleri, kişileri seçmek isterdin. ama yapamıyorsun, bunun yerine Bizans'a bakarak uyuyorsun. Zeus kulağının arkasından üflemiyor artık. Hermes ters bir kol hareketiyle rüşvet vermiyor. denizkızları çoktan ölmüş, cesetleri Kız Kulesi'nin oralarda bir yerde sürükleniyor...) gümüş pulları pörsümüş...kulaklarında yarım kalan bir ses...'Penthesilea, yaralı kızkardeşim'...sürüklenip duruyorlar...

sen şimdi yorgunsun Bizans'a bakarak uyuyorsun. rüyada Venedik'li Tazio'yu görüyorsun–hep o aradığın gizemli pürlük. Tazio geri dönüyor ve işaret parmağıyla uzaklıkları gösteriyor. sen şimdi rüya görüyorsun, Tazio'nun işaretleriyle Leonardo'nun gizemli işaret parmakları arasındaki uzaklığı görebilmekten çok uzaksın. (Leonardo'nun resimlerindeki parmaklar göklerde bir yeri işaretliyorlar.

sen şimdi uyuyorsun / onun için o bilgiyi unuttun / daha önce biliyordun / uzun uzun zaman önce/senden alınmıştı / bu yüzden belki / şimdi gözlerin kapalı / duymuyorsun / ama yine de o parmakların işaretlediği bir yerlerde belki uyuyorsun / çok uzak değilsin oraya / kimse uzak değil

Tadzio'nun bir siluet, uzak bir gölge olduğunu, varolmadığını, senin ateş çemberinden geçirilmen için önüne konan bir sınama olduğu oranda varolduğunu ancak (ki sen de onun için aynı bağlamda varoluyordun, Tadzio'lar yüzünden hayatların batırılmaması gerektiğini asla anlamamıştın... Tadzio sensin çünkü... ancak sen olabilirsin... yarın doğumgünün... yarın uyanmalısın... Tadzio'yu kendi içinde aramalısın... uykunda unuttuğun saflığı kendi içinde yakalamalısın... Constantinopolis de uyanmalı... Constantin'ler Polis'i olduğunu anlamalı... her Constantin kendi içindeki Polis'i

(o eski batık kentler)

yakalayıp, Tadzio'yu serbest bırakmalı... İstanbul bir zamanlar Constantinopolis olduğunu artık unutmalı... yarın doğumgünün yarın uyanmalısın. yanbaşında bir cep saati var. neden bu kadar genç neden bu kadar kayıtsızsın.

bizanslı ve beyazlı odada eskilerden biri diyor ki:

“işte mükemmel denge: sanatçı ve insan

tek ve bir

ikisi de dibi boylamışlar

yaşam mı güzellik mi bu”

sen şimdi bizanslı ve beyazlı odada uyuyorsun, çok

yalnızsın. eskilerden biri diyor ki ‘Ağlama’

‘Yarın senin doğumgünün. Yarın sana yeni bir isim verilecek.’

Balıklar Serisi

Seyhan Erözçelik'e

gece yitik adalar boyunca uzanıyor karanlık deniz.
 bir martı yitirilmiş bir şeyi umarsızca belli belirsiz.
 ışık kulelerine yaklaşıp kaçan kanatlı hayvanlar gecede.
 kahkahalarla sarsılan bir ses. adacıklardayız hepimiz
 gözetleme kulelerinde. bir yağmur kuşu, seyrek, siyahcıl,
 tedirgin.
 karanlığın içinden geçen bir tren, tek boynuzlu bir at içinde.
 öylesine geçip gitti işte gizem bize değmeden.
 bir ara-zamanda duyar gibi olduk bir şeyleri.
 dökülen inci seslerini belki de.
 yitikgillerden bir şey. ele geçirilen ve hemen kaybolan.
 bir öte-zaman sesi aralık bir kapıdan.
 yanıp sönen bir şey iç denizlerimizde.
 göksel bir şey sıyrıp geçen bizi.
 ondan kalan incinmiş kanatlarla uçmaya çalışıyoruz şimdi...

... uzun süre kurtlar ve şövalyeler arasında
 yaşadım sonra
 ama hep bir kılıç vardı aramızda
 benzedim mi onlara lara lara

sonra Mavi Tuna'ya mavi Tuna'ya
 Mavi Tuna'ya sarınır uyur.....
sarınır uyurdum geceleri
 SONNN...RRA!

SAINT-EXUPERY GECE UÇUŞLARI

İyi uçuşlar 01 Alfa Paşa, iyi uçuşlar!
 Ama unutma senden daha iyi uçan biri daima vardır hayatta.
 Alo ben Sky, orada mısın?
 Spiritual sky(oranj), Hei Poa(aux fleurs frangipaniers),
 Rebul Lavanda!
 Çamlar, sedir ağaçları, zeytin ağaçları ama en çok...
 Bak ciddi söylüyorum fevkalade âdil ve mükemmel bir
 poker ve kukla partisi dönüyor Vahşi Batı'da.
 Awwaaaa, awwwwa!
 İpler amcamın elinde ama sen yine de buzağıyı yakalamaya
 çalış, olur mu, Kanada'lı Şerif? 01 Alfa Paşa? Hayatta
 her şey birbirine bağlı olduğu için nereye bağlamak
 istersen oraya bağlanır, birtanem.
 Sen beni tutuklamasaydın, kukla oyununun farkına
 varmayacaktım ben.
 Bunun için 100İ teşekkürler.
 Bir 100İ Gece Masalı bekliyor ama seni.

Ya vizyonlar bilgi susuzlarının gördükleri serapsa,
Oraya giden suyu değil ama tanrıyı buluyorsa...
İnsanın en güzel anları, kendine şüpheyle yaklaştığı anlar
galiba.

Kahramanlarınız hayaletti işte!

Bunu anlamak için görüntüyü alıp, sesi kısmak yeterli.

Ama ne kukla oyunu o zaman değil mi amca?

Amca ben mavi üzerine beyaz kır çiçekli uzun bir elbise giyip,

Geniş kenarlı hasır şapkamı size doğru fırlatmak

istiyorum!

Do, a deer, a female deer

Re, a drop of golden sun...

Moryeşil Kelt armamı unutup,

Madonna ve Michael Jackson'ı da unutup,

Boyun eğmek zorunda kaldığım her şeyi unutup,

Böyle çok sessiz ve huzurlu bir yerde dinlenmek istiyorum.

Kurbağa yakalayan kızıl saçlı Tom Sawyer'ı unutup,

Tıppp, *kötü kırmızılıkları*, rüzgârları, yelkenleri unutup,

Bayramda amcamın elini öpüp onunla barışmak istiyorum.

Tek ayak üzerinde yeteri kadar durdum.

Ce eee cezam bitti mi, işte söz, bir daha yapmayacağım.

Daktilom bile tutukladığına göre artık ağaçlardan

Erik toplayabilir miyiz amca?

Uzak akrabalar ve uzak arkadaşlarla sürdürülen

Bu müsamerede joker rolü hep bana mı kalacak amca?

Herkes pembe gül ve bir kutu çikolata ister

Bir tur daha oynamayacaksak

Şiir kulesinden kiramı ödemeye

Devam etmek istiyorum izinle beybaba.

2 kere düşünüp, 2 kez hızlı düşünüp

Hızlı karar vermek zorunda kaldım

Söz, artık kendime zulmetmeyeceğim,

Astronot Armstrong uzayda ilginç sesler duymuş diyorlar
Ama çivit mavisi semadan siklamen gül göndermesini unutuyor
Çünkü babasını kendinden fazla seviyor
Ama insanın kendisini de sevmesi
Bir baba olmayı öğrenmesi gerekiyor değil mi amca?
Şey, artık ben hakkında bilgim olmayan şeyleri beklemiyorum ve
Sinead O'Connar ve Eric Clapton'ı çok seviyorum
Ama belli ki bi ateşe değip parıldayıp yıldız olup çıkmışlar
Ama çivit mavisi Semadan siklamen gül göndermesini
unutmuşlar ve
Mutlaka birilerini kendilerinden çok seviyorlar.
İnsanın kendini de sevmeyi öğrenmesi gerekiyor ya
İlerde benim de Laura Ashley giysilerim olacak mı, beybaba?

Ben hiçbir şey bilmiyorum aslında!

COMMEDIA DELL'ARTE

Düş gören birisinin düşlediği bir düşünüm ben diyorum
 inanmıyorlar
 Bir misal ancak: iki zıt yönde balığın çakıştığı yerde yere düşen ∞
 Ama hiçbir yere kapaklanmayan başka bir sonsuz var
 Bilebildiklerim bu kadar, ben de sizden duyduklarımın
 yalancısıyım

Lord, have mercy
 Mersi, mersi, mersi

Kim ne anlar, ise hayat denen maniden bir şey
 Atlar manıayı; demir âteş ile yumuşar
 Başımızdan ne geçti ise size prova eyledik
 Gören gözler provasız hatırlar

Kendin bilmeyen Hak'kın bilmez
 Arar başkasında hata
 Bu bizim dünyamızda üç şey kutsal imiş
 Kadınlar güzel koku ve dua

Lord, Have Mercy
 Mersi, Mersi, Mersi

UNUTULAN ALABALIKLAR

Alphee, unutuşun ırmak tanrısı...

Biz, Uykusuzluklar, size bakıyoruz Hırslar ve İhtiraslar.
Evet bir nilüfer çiçeği gibi açıyoruz beyaz
gecelerde.

Siz Zengin & Problemlili

Siz Yoksul & Rahat

Bir de biz, Uykusuzluklar.

Bize uykusuzlukların saatini takan kim?

Bak tıkr tıkr işliyor gecenin sayacı.

Her şey yerini buluyor.

Demek ki bilgi (su) yolunda dağıtıp, genişleyip,

Tekrar toparlanıyoruz ve de su testisi su yolunda kırılıyor.

DAĞITA, TOPLAYA bir yıl daha sona eriyor.

Radyoda Mahler'in 3. Senfonisini geçiyorlar.

Ben bebekken Mavi Tuna valsini ayırdedermişim.

En çok Strauss valslerini ve tangoları severmişim.

Rüyamda Kuzey ülkelerini görürmüşüm.

İşte Kuzey'de buz gibi, soğuk ve sakın bir yaz gecesi: Tango!

So, so you think you can tell
Heaven from hell
Blue skies from pain
Can you tell a greenfield
Do you think you can tell
We're just 2 lost souls
Swimming in a fish bowl
Year after year

Asl'olan şartları iyileştirmek, Magna Carta,
 Siz de peşimi bırakın artık, Uykusuzluklar,
 Karnaval Sütleri
 Ender bulunan sanatçılardan, abdallardan ve
 Tüm aydınlanmışlardan yani çileşkelerden
 Oluşan Davud'un ordularını
 Filistenlere karşı yürütüyor Schumann
 Ve Pierrot aşk gibi çok çok güzel bir keleş
 Yakalamaya çalışıp elinden kaçırıyor
 Kaçırılmış balıklarıyla geçiriyor yılbaşını

İNCİ OL İNCİ

inci ol inci
del del o yakutu
ki taşın kanayan kalbidir o

inci ol inci
menekşe: lacivert giysili sûfi
ört görünmez tülünü

inci ol inci
ispirto kokusu dağılsın akşama
ki hem içer hem yanarsın onunla

inci ol inci
siklamen bir yol açılsın önünde
değiştir, değiştir kendini
kaplan nasıl dönüşürse kuzuya

inci ol inci
ıslak cevizler gibi yenile kendini
sonra fırlat bütün akdoğanlarını
menekşe bir akşama

fırlat bütün zümrütlerini
ger yayını

ayrıl, ayrıl kendinden
nasıl ayrılırsa çiy
taçyapraklarından

gözlerin, gözlerin o kanayan yoklukta!

Çocukluk Şarkıları Serisi

Zeynep Sayın'a

*gökyüzünde bir alabalık
bakardı bana alık ılık
süt de içerdi lık lık*

1996

AZUMA

I

azuma... kim olduğunu fazla düşünmedim.
önceden tanıyormuşum gibi onu...
yaşamış gibi gerçekten... çok önceden
yaşatmışım onu içimde... çocukken
çiçeklere bakarken belki...
ağlarken bir balığın ölümüne...
rüzgâr... çiçek... koku...
tüm bunlar ve daha birçok şey...
herkesin bir azuması vardır
ama herkes üstünde durmaz onun
aramaz onu...

IX

yaşa kendini azuma
kendini yaşadığında
en azından evreni yaşarsın
kaçamazsın azuma yıldızları

X

dünya güzel, diyor azuma
sesi vadi-rüzgârın
benimle birlikte
soluk alıp veriyor
binlerce yıldız-yaprak

her şey akıyor, diyor azuma
ve her şey onlarla akıyorum

XI

arayıp bulamadığınızı ben
atomlar arasında bir türlü
dolduramadığınız boşluk
ağzınızdaki söz
hücrelerinizin özsuğu
ben Azuma, kandaşımanız
zaman süreci içinde
geçemezsiniz benliğimi
(ben benim)
ben sizin bende görmek
istediğiniz biçimlerin
arasına koyduğunuz mesafeyim

DENİZ

küçük kız
senin gözlerin kocaman
düşlerin yaşamdan büyük
ama dokunabilir misin karanlığıma
gözlerin görür mü gözlerimi

denizin sesini duyarsın
deniz kabuklarında
beynimin uğultusunu duyar mısın ki

...

bir bayramyeridir
 yüreğin
 ne olur orada kal
 soytarılar kantolar

boşuna başkalaşım arama
 bir cambazdan çaldığım
 dengesizliği veriyorum sana

bir bayramyeridir
 yüreğim
 ne olur orada kal
 soytarılar kantolar

sana tıklım tıklım
 bir sinema çadırının
 soluk alıp verişini
 getiriyorum
 bir çocuğun
 atlıkarınca gözlerini
 bir soytarının
 bütün oyunlarını sergiliyorum
 aşağılaman için

ki bir soytarı yeterince aşağılar kendini
 biliyorum çok acı
 çektireceksin bana yeniden
 yine belki yüreğim
 andıracak bir yasevini
 ki ben de bırakıp
 bütün kentleri
 başımı bir kıyıya yaslarım belki

PLATİN BİR YAĞMUR

Enis Batur'a

Ve Melquiades çok sesli yağmuru yarattı.
 Platin bir yağmur
 Ve Melquiades ona Brandenburg Yağmurları dedi.
 Ve Melquiades ona Brandenburg Düşleri dedi.
 Ve bu platin düşü gören bir daha uyanamadı.

1982

KİM OLDUĞUMU HENÜZ BİLMİYORSUN

Cüneyt Ayrıl'a

kim olduğumu henüz bilmiyorsun
 kendini yaralamış biri
 yaşamını ikiye bölmüş

çünkü yaşamım hiçbir şey
 onu kurar ve yeniden yıkarım

gözlerimin etrafında
 daha fazla ıssızlık yaratmayayım
 diye gönderdiler beni
 çünkü artık sürdüremezdim

kim olduğumu henüz bilmiyorsun
 kendini yaralamış biri
 öyle sıradan ıssız biri...

1976

KUŞKUNUN KEDİLERİ

Aykut Köksal'a

kuşkunun kedileri
 yüzünden
 her soluk yitirip
 her soluk kazandığım
 direnme gücüm
 sevdiğim
 nergisin nefret ettiği
 guernica'nın eksildiği
 toccato'nun çoğaldığı
 içimin ırmaklarının
 akış ritminde beliren
 sen
 betikler beyi
en uzun koşucusu yağmurun
 gözbebeklerimi ödünç verdiğim
 en yabancı gülüşümü
 mutlaka sakladığım
 gizem valesi bellediğim
 yine de ama yine de
 eminim
 gizlice nefret ettiğim...

YANILIP YAKANA BAKIŞIMI TAKTIĞINDA

nedir senin yerin
 şiir uzamımda benim
 kurtulamadığım bir imge misin
 duraksadığım bir dize
 bir şiirde mi tutuklu kaldım ya da yüreğinde

az mı tanış öldürdüm
 ulaşmak için sana
 bunca ayinden sonra
 kurban mıyım cellat mı

senin içindi bunca yakarış
 izlerken seni
 gölgem gölgene karışmış
 çoğalan sen misin kayboldukça ben

günlerce gözbebeklerim
 ayna tuttu sana
 yanılıp yakana bakışımı taktığında
 belge miyim varoluşuna

ve bir hüznün yankısıysa eğer şiir
 sana yaklaştıkça şiire yaklaşıyorum demektir...

...

Gürol Irzık'a

seçkin bir bataktınız
 derinliklerde sessiz ve tekil
 belki iyiniyetinizi hiç yitirmediniz
 ama en görkemli ânında ayrıcalığınızın
 çıkmaz bir sokağa benzediniz

seçkin bir bataktınız
 güzellik tutkunluğu / incelmış duyarlık
 sizindi tüm yaşam şimdi değil artık

neden
 acının buzulları / ölü yürek
 neden yılgın ellerle her gün
 kendini yeniden ören hüzün

batak büyüdü...

öyle anlar vardı ki
 elle tutulabilirdi coşku
 seçkindik ve kanarak yaşıyorduk
 ışık körelmişti gözlerimizde
 soluksuz kaldık
 batak büyüdüğünde

ihaneti çevirin
 çevirin yüreğinizi
 yaşam devingen bir nehir işte
 ısıtıyor sizi

THE PURE TRAVELER

I'm the pure traveler,
 I come from fields where the sun never runs away,
 And from valleys where the sun never runs away,
 And from valleys where rivers used to flow.
 But on this dry desert my friend,
 I have been thirsty for love and hungry for tolerance.
 But someday,
 I know I'll be able to love when the sympathy flowers are
 In bloom and hell is
 When you can't be able to love says Dostoevski,
 And it's true.
 and I know that knowledge is a deadly friend
 And that logic a ghastly fellow;
 Yeah, I know, my friend, I know...
 But you see they've dug nails into my heart;
 My heart is blue.
 Tears! Lo! I'm crying! BUT RAIN PEOPLE NEVER CRY?
 Pull the nails out men, pull the nails out,
 And be ready with bells and drums
 For the song of tolerance and joy!!!
 'CAUSE WE ARE THE PURE TRAVELERS!

RASBERRY PEOPLE

I

wilderness...
gone to pieces...
wilderness... escape...

II

give me back
 Melancholia, my bird
 that gorges slowly
 on my soul and dreams
 rain rain rain
 give me back

III

rasberry people are not self-assertive
they carry the universe in their pockets
there there are also patches of blue
one or two memories which they can
no longer vividly recall
and some words for perspective use
for they can no longer think of the right word
at the right time
this is the problem with rasberry people
they are right people come at the wrong time

IV

they let the world...
rasberry people are not strong
but they could be strong in another world
they're shy, they shun other people
they let the world turn without them

post-poison poppy

for Polo

don't be lured by
 lily-white food
 lotus-eater
don't lull your fears to sleep

that lustrous lotus
 blooms on foreign streams
 lotus-eater

and it brings distaste
 for an active light

don't cry
 don't try
 to lull yourself to sleep
 lotus-eater

rebirth of a somnambulist

so passing the blue and white graveyard
and coming out as a caterpillar from chimerical dungeons
with the wind in your ears and fish in your eyes
you, the somnambulist, arise from the ashes and lava

the image you put away
is slightly out of focus
so you don't even notice
yet it is the image in your mind that counts
rebirth is the peace of an albatross
rebirth is the refusal of an Elysion sleep
there is no past or future
it is the moment that takes wing

so arising from the blue and white graveyard
and watching the growth of a kaleidoscope flower in your mind
standing by Lethe when the phantoms are all gone
it is the carcass of your poisonous past
that's finally exposed to the sun.

Hello sorrow

the game is done / the party is over / i' ve dug my head
 in the sand / dug it deep / till i was enmeshed in self-
 deception / so much that i finally forgot / till i lifted
 my head up / to see the sky/and where has the sky been
 hiding all the time/and i plunge once more / deeper deeper
 into that dark tormenting abyss / "and good morning
 heartache / won't you sit down / you're the only one who
 knew me well / so i might / as well / get used to you" /

i've waited so much that i dont't wait anymore / tragic /
 no no / not so much tragic as it is funny / i used to
 think that the clown / would cry after the show / that
 one would feel nostalgia / when the marquerade was over /
 but believe me that's not so / you just don't feel anything /
 but you'll say that it is just like a wound / that i'd feel
 pain / when the shock was over / but there has been no
 shock / i knew this deep down / i can even say that is was glad
 to see my prediction come true / so hello sorrow / how do you
 do? /

"tears, idle tears" / so true when one looks back / and sees a
 vast desert behind / oh what it that produced that
 illusion of Eden / when it was only a desert / and i'm wild
 with all regret / but tell me who can cry now / when the
 heart is no longer alive? / ONE WHITE EGRET / ONE
 WHITE EGRET / ESCAPED AND FROZEN /

"i'm a loser" / no i'm not / there's nothing i can
 lose then they are lost already / i'm strong now
 if i can rise above any kind of pain / using my sorrow
 instead of yielding to it / and if i can look at
 anything / and say it's a poem / i'm strong.

after all this running / this race which leads nowhere /
 this dream you feed your soul with / this little word
 you strive for / and after finding out the door you've been
 looking for / you open the door / only to find out / what i
 fond out / the sinister vacuum / that has been witing
 for you / to devour you / or rather that was with you all
 along / AND YET WHAT WAS ALL THAT RACE FOR? /
 one day you realize that somewhere along the way /
 somowhere in the race / you lost something / like the little
 girl who lost her little lamb /

"GIVE ME NO DOLLAR
 GIVE ME NO DIME
 JUST BRING BACK
 THAT LITTLE GIRL"

it is only too late / when you finally discover / that if you
 hurry / there's no little girl

HİZMETÇİ KADIN VE ORKİDELER

“Orkideler nedir mi, madam?
Bana kalırsa orkideler
kelebeklerin esansıdır ya da
çocukların gülüşüdür belki olur ya.
Baksanıza kuşlar dansediyorlar.
Uzun uzun yağmur yağacak
Bu akşam hareketimden evvel
Güneşin çiçek açtığını görmek
 istiyorum.
Balıklar sessizce yaklaşacak
Bulutlar biliyorsunuz,
 pembe ve mavidir.

ŞAIRLER ARTIK HEP MİTOS, DAĞIL, TOZ

depremler
şeylerin alanında ne ise
kelimeler
şiir alanında artık o
şairler artık hep mitos, dağıl, toz

ve insanlar
senin kemiklerinden
hep aşk tılsımları yaptılar...

şair
insanların gözünde ne ise
insanlar
şairin gözünde artık o
şairler artık hep mitos, dağıl, toz

tanıdın sen dokunuşların
kelimelere dönüştüğü yeri
pembe küfünden acıların
tanıdığın yüreğini
sen istemesen de seni kullandılar
duygusallıkta belirleyip
farkını
kişisel bir hüzne soyutladılar
bak ölüm perendesini atmakta artık onlar

artık silkin sen pörsümüş derinden
ıslak cevizler gibi yenile kendini
buzlu sularından tanı asıl yüreğini
yok et, yok et kendini
ki şiir bir kez daha doğsun külünden

ve insanlar
senin kemiklerinden
söz ve suskunun en üst bireşimini yaratsınlar.

Selam Göndermeler ve Kolajlar Serisi

Tarkovski'ye

DİVALEKTİK MAKYAJLI UZUNÇALAR

I. SOYTARILAR BAYRAMI

6. Birisi uykuda uyanın uyanın diye bağırmaya başlamış evdekiler kalkmış başında toplanmışlar adam hâlâ uyuyor ama bağırıyor uyanın uyanın diye bağırıyor uyandırmak istedikçe de büsbütün bağırıyormuş çünkü düşünde adam uyuyormuş ki ötekiler uyuyormuş.

1. Hep bir ara ()lık kapının-ardından mı (Hepbir-ara) sev-gi-liy-le (hep bir ara) iç-ki-ler-le Ya-tak-lar-da (birtan-godur) ke-nar-la-rı (tango) kı-rıl-muş-taş p-lak-lar-da (tango-tango) hep bir ara (ara-lıkka) lık ka-pı-nın (pı-nın-ar-dın) ar-dın-da-nı (danışlıkla) şıkların kır (rın-kır-mızı) mızısıyla (tango tango)

Bazılarının yaşamı "bir tangodur" Bü-tün Ge-ce Bu-kö-şe-de (tango tango)

Sigara dumanlarıyla bir eski plağın, zamanından önce çökmüş biryantinlerin birgünlerin (şimdi tango- o gün tan-go) müziği kaldırımlarda, yaklaşırken

Diyordum ki hayır-hayır (tango-tango) Belki bile değil kesinlikle başka biçimlerde (birtan-godur)

Bir şiir şiir de istemiyordum ama yorgun bir piyanist gibi parmaklarımda viski kaçıklığı kazanmış terlemelerle

Bir şiir bir şiir

Valsler vardı (şimdi tango) bir denizin kıyısında

Dön (tango-tango) geri (tango) bak (döng-e-ribak)

Dön (döng-e) bir kez daha (ribak-ango)

Bazılarının yaşamı " bir tangodur ". Kenarı kırık taş plaklar-da. Dönüp de geriye bakınca. Sessizlik

4. Saat kulesinden de görmüştüm, bekliyorduk. Yanar döner giysileriyle parendeler atarak geldi. Çingirakları, zilleri, fırdöndüleri, maskeleri vardı. Bir görünüp bir yok oluyordu. Rengârenk kurdeleleri, madeni uçlu kordonları, uçkurları, şeritleri, perdeleri ve tülleri, makarnaları, bira ve gazoz kapakları, traş losyonları, kokusavarları vardı. Süpürgesini saklamıştı. Arada bir, “ Dokun ”, “ Tamam mı? ”, “Şimdi git, öğrenip gel” (seyirciler arasından bir kez daha “ Ooooh-oh ” sesleri yükselir.) diye bağırıyor, bağırırken de zıp zıp zıplıyor, Ortaçağ karanlıklarının üzerinde yükseliyordu.

Jonglörmüş eskiden. Şimdilerde ip üzerinde karşıdan karşıya geçiyor. Yüzünü anlatmak olanaksız, çokköşeli, yani çokyüzlüydü. Dolaşıp durmaktan yoruldu dedi. “Eskisi gibi taklalar da atamıyorum, buralarda yerleşmek istiyorum. Artık ayrılıklar ve yalnızlıklar başlayacak. Şimdi bana gözyaşı kadehleri ve uzun doğum sancıları gerek.”

5. Saat kulesine çıktım oradan gördüm. Birileri gidip birileri geliyordu. “Buralardan kurtulmanın bir yolu olmalı.” dedim, “Nedir bu kargaşalık? Çekip gitmeli mi, yoksa burada mı kalmalı? Köşklerimiz yıkıldı, bağlarımız, bahçelerimiz bozuldu, sedef kakmalı koltuklarımıza sonradan görmeler kuruluyor.” “Heyecanlanmaya, korkmaya gerek yok ki” diye incelikle yanıtladı, “Hep böyle tarihsel şakalar yapıyorsun. İçimizde birçokları var ki yaşam bir şakadan başka bir şey değildir sanıyorlar. Sen ve ben bunu çoktan aştık, bizim inancımız bu değil, onun için yanlış konuşmayalım, çünkü saat çalışmaya başladı.” Saat kulesi boyunca her yerdeydiler. Beş ayrı evren gördüm. Genç insan ölümleri gidip gelirken yalazlar içinde yaklaşıyorlardı. Sanayi aygıtları, kağıt gıcırtilarıyla döne döne. Uzak bir gelecekte geliyorlardı. Saat kulesinden gördüm, dumanlar ve yalazlar içinde yeni insanlar geliyordu. Uzakta bir baykuş öttü. Rüzgâr uğuldamaya başladı.

Refik Algan

1979

Jenny

Masterpiece is never ending jenny,
anywhere you turn the creation shines on.
When the beauty leads you thru your progress
such as from the cave to the space

no matter hov you may try
no matter how you may deny
Still love grows on the fields of time jeny.

Somewhere the harbour nights are dark and chilly,
do the soldiers really know what they're fighting for,

I'm proud of the one, Jenny,
whoever belives in peace at home and peace on the world,

While the history's shown
too much blood and too much fight
too much sorrow from wrong to the right
I hope the light has come around,
Jenny

Now the spring has laid her colours, Jenny
any canvas really fails in comparison with her.
See the blossoms bursting out, Jenny,
there is a loving mood in the air

love is love and needs no explain
that is so good and so plain
learn and sing this refrain again

SERİGRAFİLER

- I. Albercht Dürer tahta üzerinde Grande Passion'a başlıyor.
Gezegeni: rönesans Esansı: safran
- II. Işık şairi Laurent de Médici kırılganlığı yazıyor.
Gezegeni: rönesans Esansı: beyaz zambak
- III. Greta Garbo: artık sağa sola gülüş vermek,
surat yapmak istemiyorum diyor.
Gezegeni: grande passion Esansı: patchuli
- IV. Dante Aligheri bütün stilleri içeren bir fresk öneriyor.
Adı: İlahi Komedyası Gezegeni: rönesans
- V. Einstein Manhattan Projesine mektubunu öneriyor.
Gezegeni: Kozmos Esansı: beyaz santal
- VI. 'Ne isterseniz yapın,' diyor, 'Artık sizi affettim.
Ama öğrenin'
Yorumlayan: İbn Al-Arabi Evi: awarîf-al-ma'arîf
Gezegeni: Andaluzya sûfilere
Romansı: Mekke'li Beatrice

OKTAY RİFAT: elementi: su
 bitkisi: yabancı otlar
 hayvanı: su kuşları
 taşı: çakıl
 zamanı: yağmur sonrası
 mekânı: otağ
 müziği: Dede Efendi, Bach
 resmi: estamp, Bizans mozayikleri
 filmi: Nostalgia (Tarkovski)
 rengi: altın tozlu mavi

İSMET ÖZEL: elementi: ateş
 bitkisi: taflan
 hayvanı: akçıl göçmen kuşları
 taşı: *ten kaygusu yüklü bir haç*
 rengi: ışıltılı siyah
 zamanı: *ölüm için yüreğe sürülen
eczanın uçtuğu an*
 mekânı: *karlı bir gece vakti bir dostu
uyandırmak*
 müziği: Bob Dylan
 resmi: Emil NOLDE
 filmi: Metropolis (Fritz Lang)

GÜVEN TURAN: ağacı: çam
 hayvanı: martı/atmaca
 taşı: kum/çakıl
 rengi: deniz ve tütün mavisi

‘uzak iklimlerin kelebek ölüleri’, ‘ses dolu deniz kabukları’ arasında melankolinin anatomisini kurmuştur. ‘yelkenine yamadığı kara bez’den geçerek belki farklı bir uzama girmiştir. elindeki meyankökleri ve baldıranlarla lacivert gökteki burç haritalarına bakakalmıştır. ‘ölümcül nişanlarla doğan’ bir kara adamı olduğu halde yaşamın istiridyelerini aralık bırakmıştır.....

KENDİME YEDİREMEM

Düşman saçmassapan laflar eder,
duyar can kulağım.
Benim için kötü şeyler düşünür,
görür can gözüm.
Üzerime köpeğini salar,
Isırır köpek ayağımı,
Çok acılar çekerim, çok acılar.
Köpek değilim, onu ısıramam,
Isırırım dudağımı.

....

....

Dostum, Semâ çağı geldi, sıçra, kalk, iş-güç
vakti geldi-çattı; yarış herkesle.
Binlerce defa tekne gibi yattın, uyudun;
bu sefer de yelken gibi kalk, sıçra.
Başının ağırlığı yüzünden çok uyudun;
şimdi uyardılar seni; kalk,

....

....

....

Düzenlere düştün, hilelere kapıldın
hayli demdir
bir kere de şu gaddar âlemden
sıçra gitsin.
Kafiyeler düzmeye çok sarıldın; sus da
sözsüz bir sıçra bakalım.

BUGÜNKÜ ÇAĞ

Murat Belge'ye

Olgun düşünceleri boşuna aramayın.
Bu çağın rüzgârı her şeyi ham bırakır.

Okul akla özgürlük verir ama,
Düşünceleri dengesiz ve düzensiz bırakır.

Batı'da (ilâhi) aşk, lâik düşünceler
nedeniyle ölmüştür.
doğu'da ise akıl, tutarsız düşünceler
nedeniyle köleleşmiştir.

Muhammed İkbal
Doğudan Esintiler

ŞAİR PROF HANS VON AIBERG'E SELAM

“Her yağmur damlası meleği... mültikopya teksirler...
 saf tutmak: saf ve diziler halinde matrisler kuran
 melekler. El Camii: Azrail, Mikail, Cebrail, İsrail
 toplamı: toplayıcı, çoğaltıcı her şeyi.
 Kanatlar-eklenti rezonansları.
 Cebrail kanadının bir tüyüyle dünyanın eksenini değiştirebiliyor.
 Uçmak için kanatlar toplanır.
 Fren için açılır.
 Rezonans kanatları...”

Tesbihe dizilen kuant / dünyayla kanat
 Yessir ve ah, parlak kuantlar...

“Yes’n how many times
 can a man turn his head
 before he can see the sky?”

BİR YAPRAK ÇÖPÇÜSÜNE SELAM

sen ki safsın / bu yaprak çöpçüleri fırtınasında /
 elinde bi kaç pırasa / sarı yapraklarla kuru dallar arasında /
 siz okuması olan baylar-açın okuyun / kitaplarda yazılı her şey /
 ama kolay değil o kadar / bütün kodları geri bırakıp / şöyle
 bi nefes almak / hadi hadi itiraf edin / işleri iyi göstermeye
 çalışmak / ayakkabılarınız su geçirirken / kafayı yukarda
 tutmak / bu sefer ama bu sefer tam 12'den vurdunuz / yaprak
 çöpçüleri hakkında yaprak çöpçülerinden daha çok şey
 biliyorsunuz / ne dediniz şimdi n'olmuş / en baştan
 anlatsanıza / hiç kimse bişey demedi bana / inin artık o
 otobüsten inin diyorum / yalnız yürüyün biraz / bir yaprak
 çöpçüsü gibi / tükürün hayatın küçük tuzaklarına / hatalarınızı
 süpürün / kendi yaşamını ileriye aldı o / ve dönüp bakmadı
 bile size / sırayla önünden geçerken siz / gururla başarının
 sıcaklığıyla / ama bunu anlamıyor onlar / senden nefret
 ediyorlar / çünkü ağladıkları yere vuruyorsun onların / ve
 gülemiyorlar bile / bu kadar / hepsi bu / iyi geceler fukaralığı
 kuşanmış Fransisken keşişleri / selamlarım sizi / iyi geceler
 Leonard Cohen / İyi geceler lereler / Lou Reed, Rimbaud,
 Rousseau iyi geceler / iyi geceler Trakl, Talking heads / iyi
 geceler, Ingerborg / Hölderlin, Heidegger Dubourg /
 iyi geceler Aziz / sana da Ramazan iyi geceler! /

GECELEYİN

Gömölmek geceye. Bazen düşüncelere dalmak için baş eğilir ya, işte öyle, düpedüz gömülmüş olmak geceye. Çepçevre insanlar uyumaktadır. Ufak bir oyunculuk, masum bir kendini aldatış, sanki evlerde uyumaktadırlar, sağlam yataklarda, sağlam çatılar altında, döşekler üzerinde boylu boyunca uzanmış ya da büzülmüş, çarşaflar içinde, yorganlar altında, gerçekte bir araya gelmişlerdir, o bir vakitler ve sonraları olduğu gibi çöl gibi bir yerde, açıkta bir konak, sayılamayacak kadar insanlar, bir önder, bir kavim, soğuk bir gök altında, soğuk yapraklar üzerinde, önce ayakta, şimdi savrulmuş yerlere, alınlar kollar üzerine bastırılmış, yüzler yere doğru, sakın soluyarak. Ve sen uyanık durursun, nöbetçilerden birisin, yanbaşındaki çalı çırpı yığınının yana bir odun parçasını sallayarak sana en yakını bulursun. Neden uyanıksın? Birinin uyumaması gerekiyor işte. Birinin olması lazım.

...

“Görmüyor musun Allah nasıl bir misâl veriyor?
Güzel söz, kökü sabit, dalları göklere yükselen
bir ağaç gibidir;

verir meyvelerini Rabbinin izniyle her zaman;
ve böyle Allah misâller sunar insanlara
kavrayıp düşünsünler diye.

Kötü bir söz ise, gövdesi yerden koparılmış
pis bir ağaç gibidir, onun varlığını
sürdürmesine imkân yoktur.”

ÂŞIK YUNUS'UN:

Şol cennetin ırmakları,
Akar Allah deyu, deyu

Salınır Tûba dalları
Kur'an okur hem dilleri
Cennet bağının gülleri
Kokar Allah deyu, deyu

Kimler yeyip kimler içer
Hep melekler rahmet saçar
İdris Nebi hulle biçer
Biçer Allah deyu, deyu

Hep nurdandır dilekleri
Gümüştendir yaprakları
Uzadıkça budakları
Biter Allah deyu, deyu

Aydan arıdır yüzleri
Misk ü amberdir sözleri
Cennette huri kızları
Gezer Allah deyu, deyu

Hakk'a aşık olan kişi
 Akar gözlerinin yaşı
 Pür-nûr olur içi, dışı
 Söyler, Allah deyu, deyu

Ne dilersen Hakk'tan dile
 Kılavuz ol doğru yola
 Bülbül âşık olmuş güle
 Öter Allah deyu, deyu

Rıdvandır kapı açan
 Hulle donlarını biçen
 Kevser şarabını içen
 Kanar Allah deyu, deyu

Miskin Yusun var yârına
 Koma bu günü yarına
 Yarın Hakk'ın didarına
 Varam Allah deyu, deyu

Peyzajlar Serisi

Peyzaj I / Dame à la licorne

Birden bakıp selam veriyor ayaklarının altında
 brokarlar, yaban ipekler. Janjanlı bakışlı
 sembolik bir atın tek boynuzunu tutuyor
 erdenliğinin kusursuz bir göstergesi olarak.
 ‘Dame à la licorne’ diyorum, tanıyorum,
 bir Ortaçağ duvar halısından çıkarıyorum onu.

Cem Sultan ısmarlamış.
 Birden durup selam veriyorum, ‘Dame à la licorne’
 diyorum, beni sev, beni koru...
 Biliyorum diyorum sen bir Ortaçağ Lady’sisin,
 ben de bir 20. yüzyıl kızığım, beni nasıl
 koruyacaksın? Evet, evet bir ‘cumhuriyet kızığım’
 ben kırmızı / beyaz manialarda tökezleyip duran.

Birden duruyor ayaklarının altındaki brokarların,
 ipeklilerin arasından bir Brugge danteli
 çıkarıp başıma atıyor.

Peyzaj II / Aldèbaran

(Sırr el-esrar ya da Horasan'ın Hayalet Atlısı)

Her gece yatsıdan sonra Horasan'da
 esrarengiz bir soyguncunun
 çölü bir uçtan uca dört nala
 geçtiği anlatılır hâlâ...
 Atının kızılılığı kına kızılıklarına
 tahta pabuçlarının beyazlığı korku çarşaflarına
 karışan bu maskeli kişi hem bir bilge
 hem gözüpek bir yiğit olduğunu kanıtlayan
 saray astronomu Musa ben Şakir'den başkası değildir.
 Bağdat sarayının da önde gelen astronomu
 bir çöl çocuğu olduğunu mu unutamamıştır
 yoksa ırkını yıllardır çölün sonsuz mekânlarında
 peşinden sürükleyen yıldızların
 macera-çekiciliğine mi kapılmıştır?
 Halkı da son kuruşuna kadar soyulmasına rağmen
 onu koruduğuna göre, bizi bu parabolde ilgilendiren,
 yıllar sonra bir başka İslam bilgininin,
 El-Birûni'nin Benî Musa'nın astronom olarak
 hakkını teslim etmesi.
 Şimdi El -Birûni'nin de 40 yılını bir eseri
 aramakla hatta Razi'nin Sırr el-esrar adlı eserini
 aramakla geçirdiğini bildiğimize göre
 maceradan mı astronomiyi
 astronomlardan mı macerayı çıkarmamız gerekiyor?

Astrolojinin Heisenberg'i İbni Sina
 astrolojiden maceracılığı çıkarmamız gerektiğini
 ifade etmiştir....

Peyzaj III / Orient'in Eski Altını

Onulmaz hastalıklarına çare arayan
 serrasenlerin, bizanslıların, frankların
 ağızlarında pastil Salerne tabiplerini
 aradığı eski Orient,
 bu pirinç düğmeli kırmızı üniformalı
 atlı birlikleri balosunda
 benim kavalıem olur musun?
 Senin asıl resmin bu kelebek maskeli
 balodan sonra yapılacak eski Orient
 kırmızı oyuncak atlı birlikleriyle
 sarışın Vikinglerin çölün
 hayalet çocuklarına karıştığı...
 böylece bu Mutlu Etkiler Kulesinde
 Doğu'nun eski soluk güneşi
 alnında parıldayan sarı bir lira
 oluncaya dek
 benimle danseder misin, eski Orient?

cennet ırmaklarının çizdiği
 bu semavi bölgede
 sakınma duvarlar yapar
 sessizlik bir kule
 ruhu Tanrı'ya kadar çıkaran...

Peyzaj IV / Kübist Masal

gregory paschalides'e

sarışın bir profil
 beklentiler arşivinden
 yukarı yükselen alçalan inen
 çıkan güldalı sopalar
 beyaz bir mendilin üzerinde /
 eğik bir yüz
 pirinç borular / parıldayan
 kahverengi yüzeyler
 titreşim ve mendil
 maun yüzeylerin
  zdiği belki bir kadın bedeni
 titreşim ve yay

yükseklerde geçen kübist bir masal
 dan bir kesit/
 e yağan kar

yükseklerde geçen kübist bir masal
 da kar yağıyor olsa
 ve bir ses

Selam
 Selam

ve ben o sesle uyanıyor olsam

sorgulayan gözlerle mavi melekler
 in  zdiği ormanın
 tekilindeki ağaç
 dan çıkan bir
 ses

konzert für violine

Peyzaj V / Swann

ether... ethera...

dalgaların göklere vurduğu barbar bir kıyıda
dua ediyor Swann.

Swann ben de sana özenerek

beyaz saten şalımla mavi saçlarımla
mavi yatağında oturuyorum.

geniş durgun bir göldür yatağım

uzun saplı martıların çığlık çığlığa havalandığı
bir azize resmine bakıyorum:

elleri birbirine kavuşmuş
gözleri sabit tavanda.

perdenin arkasından bir dua-meleği ona bakıyor.

her an göksel bir vizyonun açılacağı

dalgaları mı bekliyor öte-dünyaların

iç neşesiyle kendinden mi geçmiş anlaşılmıyor.

kımiltısız duruyor elinde okul çantası

melekleri andıran

bir çocuk

başsağı

odanın ortasına

düşüyor

artık niçin diye sormuyorum, Swann.

hiçbir şey söylemeden

seni içeri alıp yüreğimin kapısını kapatıyorum.

Peyzaj VI / Pastoral Senfoni

Sema, fin mavisi bir porselen gibi beyaz bulutlarla kaplanmıştı. herhangi bir fin mavisinin üzerinden biraz donuk bir gümüş tonu geçirildiğini düşünün ya da üzerinde çocukların kayarak gittiği bir tundra... sırları dökülerek parça parça olmuş gri bir palet düşünün... Sema, yaldızlı fin mavisi bir porselen gibi, altın suyuna batırılmış yapraklarla salkımlarla bezenmişti. Bulutların ortasında, dışbükey emaye bir yuvarlaklıkta, pastoral bir peyzaj yer alıyordu, konçlu uzun beyaz çoraplı bir erkeğin kabarık tafta etekli bir kadına uzanarak incelikle ceketini tuttuğu...1950'lerden kalma böyle bir biblo kutu işte yüreğim, herkese ve hiçkimseye açılan:

yüreğim, gör
Tanrı'nın turkuaz atını
kuzeyin yağmurlar meleği
gizil inciler biriktirirken içinde

Yeni Renkler Serisi

515 (Georgian)

Crimson Alizarin
 Cramoisi d'Alizarine
 Alizarin karmesin
 Carmesi de Alizarina
 Viva King Crimson
 "Confusion will be my epitaph"

164***T (Pebeo)

Jaune de Mars
 Mars yellow
 Giallo di Marte
 Amarillo de Marte
 Marsgelb
 Acaba nasıl bir sarı
 Mars sarısı

TITANIUM WHITE
AMSTERDAM
TITAN BEYAZI

INDIAN RED

523

Series 1

PERMANENCE

KIZILDERİLİ KIRMIZISI

523

Seri 1

SÜREKLİLİK

ABANOZ SİYAH

YOK SERİ

YAŞASIN AFRO-AMERİKALILAR

ABANOZ SİYAH

Solid	Madder	deep
-------	--------	------

Katı	Daha çılgın	derin
------	-------------	-------

Eméraude phtalocyanine
 Phtalocyanine emerald
 Esmeralda phatoclanina

Phalocyanine zümrüdü
 Esmeralda phatoclanina

YABANCI SÖZCÜKLER
 ANLAMASAK DA GÜZELDİR
 ŞİİR HER YERDE KARŞINIZA
 ÇIKABİLİR, DİKKAT!

BURNT UMBER

Terre d'ombre brulee
 UMBRA, GEBRANN T
 TIERRA DE SOMBRA TOSTADA
 TERRA D'OMBRA BRUCIATA

YANIK UMBER

YANIK AMBER RENGİ
 YANIK GÖLGELİ TOPRAK RENGİ
 BRUTAL.

SIENNE BRULEE

Burnt Sienna
 Yanık Sienna

ARABESK

ORHAN P.

Carmine (Hue) 508

Carmin (MİT)
 Karmin (mit)
 Carmin (mit)

KARMEN MİT!

KUZEY DEFTERLERİ

Birinci baskı: Metis, 1992

Patrick'e

KUZEYDE BİR PENCERE

herkes kabul eder ki fotoğraf görüntüsü gerçeklik açısından mükemmele en yakın aktarımdır. fotoğrafik vizyonun gerçekliğini reddettiğim gün şeyleri başka türlü görmeye başladım. tıpkı aynada çok uzun süre ve yoğun bir dikkatle kendimize baktığımızda olduğu gibi nesneler uzun süre bakıldıklarında tanıdık, bildik olmaktan çıkıyor, sırlarını ele vermeseler bile yabancı bir dünyanın kapılarını aralıyorlardı. ilk keşiflerimden biri iç gerçekliğin dış gerçekliğe eşit olduğuydu. bu belki bir beşinci boyut, bilinç boyutuydu. bunu gördüğüm an bireysel psikolojilerin bir anlamı kalmadı. geniş ya da uzak açıdan bakıldığında insanlar çinliler ya da zenciler gibi birbirlerine eşitleniyordu. her özel durum ise adım adım bizden uzaklaşıyor bilinmeze doğru yol alıyordu.

insanlar Bohr'un atomik modelleriydi aslında. bir ihtimaller bulutunda kavranabilirlerdi ancak ve spiraller halinde bizden uzaklaşıyorlardı. bu ışıktaki sürealistlerin çabaları kısır ve kendini beğenmiş bir şarlatanlığa dönüşüyor pek çok klasik de tekdüzeliğin ve monokrom vizyonun kendinden hoşnut sıradanlığına düşüyordu. sıyrılan bir iki kişi, gerçek vizyonerlerdi ancak Leonardo gibi, William Blake, Holbein, Van Eyck gibi... bunlar gerçeklik dediğimiz o şeyin tam ortasında bizden uzaklaşıyorlardı. Munch, Hopper gibi insanlarda ancak sezilen o yabancıyı Picasso, Dali, Bacon duvara mihlamağa çalışıyorlardı. şöyle ki daha geniş ve kozmik bir gerçekçilik anlayışında, Euclide geometrisinin dışına taşıtığımızda, ışık hızının aşıldığı, zamanın ve mekânın yeniden düzenlendiği teorik bir platformda, Picasso'nun, Dali'nin, Giacometti'nin kalınlıksız resim insanları son derece gerçekçi bir görüntü veriyorlardı.

o zaman bilginin evrimi sonucu, bilimlerdeki ilerlemeye paralel olarak sanatta da sürekli olmasa da bir evrim söz konusuydu. Einstein'dan önce bir Picasso, Bohr'dan önce bir Giacometti'nin varlığı söz konusu olamazdı. evet früktal geometride parça bütüne eşitti ve insanları da böyle görmek lazımdı. hem her parça birbirine benzediği oranda bütüne, öze gidiyor hem de tek tek ele alındığında tanıdık çehresini hızla yitirerek bizden uzaklaşıyordu. bir insana ya da bir bitkiye uzun süre bakıldığında her çizgi, her biçim, her leke spiraller halinde zamandışına çıkıyordu. yaşayan her şeyin incinebilirliğini görüyordunuz orada, kırılabilirliğini... her şey zar zor ayakta kalıyor ve bütünlüğünü ancak koruyor gibiydi. her şeyin yer değiştirebildiğini ve insanın içi ile dışı arasında kırılmak üzere olan yayı görebildiğimiz an büyük bir dehşet duyabilirdik ancak ya da büyük bir rahatlama.

elinizde tuttuğunuz notlar böyle bir zaman tünelinin minimal bir sekansı ancak. kuzeyde gri bir koltukta rastgele seçilmiş birkaç bitkinin yer aldığı bir pencerenin önünde geçirilen zamanın, zamanların hikâyesi. ardsıral bir biçimde hergün aynı yerde aynı noktada tutulan bu notlar ve onun eşzamanlı izdüşümleri şeyleri başka türlü görmeye çalışmanın bir uzantısı olduğu kadar herkesin ve her şeyin öyküsü olduğu oranda analitik bir denemeydi. işte bu yüzden elle tutulur kişiler bulamayacaksınız orada. kuantum fizikte olduğu gibi sayısız ikiz var orada özne'den bağımsız olmamalarına rağmen. belli bir anlamda arşiv çalışması niteliğini taşısa da bu notlar her kırılğan ve geçici çizginin, formun, değişebilirliği imlediği oranda sonsuza kayan belirsiz bir lekesi ancak.

arşiv çalışmalarında, gezi notlarında, polisiye romanlarda, anı kitaplarında, biyografilerde, aşkı anlatan şiir ve romanlarda bitkisel hayat yaşayan bir şey var. bu kitap bütün bunların karışımının çılğın bir silueti, küçük bir an'ı ancak ama orada yılların geçtiğini duyuyorsunuz. ah, o ses, bildik bir an'ının çehresinin yırtıldığı ân, bir atomun ihtimaller bulutu gibi, kırılmak üzere olan bir pencerenin çift katlı sihri gibi sizi de etkilemez miydi?

rönesans öncesi cahil kilise erbabı “bir oku hedefine meleklerin taşıdığını” söylerdi. çünkü ivme gibi değişen bir hız onlara akıl almaz görünürdü. fakat ivme bulununca oku hedefe meleklerin götürmediği anlaşıldı. kendimize ‘pozitivist’ dediğimiz anda, bu kez o okun kuantlardan, kuantların sonsuz özünlülük enerjiden yani nurdan olduğunu anlıyoruz. her fizik olayın olduğu yerde “evren bilinci melekler” hazır olduğuna göre “oku yine melekler hedefine götürüyor” demek zorunda kalacağız. çünkü o okun “soyut, eksi boyda ve eksi ağırlıkta” bir görünmeyen kopyası var. ok hedefine gitmeden önce, o hayali ok gidip hedefi buluyor ve arkasından da asıl ok bu izsürümü üzerinden geliyor. cam hayalen kırılıyor ve taş geliyor. sonuç, nedenden önce geliyor.

şu an o pencerenin artık olmadığı an: onu kıracak olan taş sonra gelecek. arkamı döndüğümde küpe çiçeklerinin hâlâ o biçimde kalıp kalmadıklarını sordum an, Ben, bir atom zamanına indirgenmiş demektir, yalnızlığı Angelus Silesius’un bir şiirinde donup kalmış kuğuya benzer... unutilan her an Ben’in bir bölümünün yıkılışıdır. unutmalarla yani kısmi yıkılmalarla ilerleyen bu kitabın yalnızlığı Böcklin’in bir tablosundaki tekboynuzlu atın boynuzlarındaki spiral devinime benzer. Ben’in sürekliliği açısından bir pencere kenarında durmak, içeri ya da dışarı bakmak büyük farklılıklar içermez. Kişi’nin kendisinin dışında inanabileceği bir şeyi yoktur çünkü.

pek az kişinin ancak farkına varabildiği o çivilenmiş pencereyi açmak istiyorsam eğer boynuzlarımdan başka kullanabileceğim bir şey yoktur.....

Bir rüzgâr yatağında, siklonlar yatağında uyuyorsun...
Bir Ren kızı sana bakıyor, kendiliğinden taçlanmış...
 Beyaz bir at geçiyor...
 Sessizlik bir yelkovan gibi dönüyor çevremde...
 Kuzey mi burası, kuzey-batı mı?
 Kurtar kendini! Dön Doğu'ya!
 Issızlıkları dilimlere bölüyor Gezgin'in şarkısı
 Yok mu hiçbir toprakta mutlu ve sakin biri?
 Bir bilinmedikten, bir yabancından çıkarıyorum kendimi
 Kuzey mi burası, kuzey-batı mı?
 Yalnızlık gri bir yay gökyüzünde...
 Kuzey bir su dili getiriyor sana...
 Geceleri bir yağmur ormanına bırakıyorsun kendini
 O, Jaguar, küçük kardeşim benim
 senin uzak yüreğin için şarkı söylüyorum ben
 senin için şarkı söylediğimi bilmiyor musun?

ve akşam oldu ve sabah oldu, bir gün...
 akşama doğru hava birden alçalıyor... önce bir ses duydum...
 yağmur sesi... pencereye baktığımda o güzel sarı ışık oradaydı...
 flaman ışığı... ev içerden aydınlanıyor gibiydi... çekingen
 flaman güneşleri... kükürtlü bir yağmur boşaldı...
 kül rengi bir ışık... cam kenarlarında su damlacıkları
 oluşuyor şimdi çiçeklerin tam gerisinde... buzlu bir
 perdenin önünde afrika menekşeleri, küpe çiçekleri ve
 adını bilmediğim o bitki... kuş sesleri doğaüstü sesler
 gibi ulaşıyor odaya... camı açıyorum... yağmur kokusu...
 asma yaprakları... Tarquinia atları... yeşil kadehlerde
 içilen şaraplar... toprağın ve güneğin şarkısı...
 ne çabuk yakalıyor beni flaman kentlerinde... çünkü
 boşlukla geliyor... olan şey uzak ve
 çok derin, kim onu anımsayabilir?

başka bir gün... başka bir yağmur... pencerelerde yağmur
 eğriciklerinin oluştuğunu görünce hemen yerimi alıyorum.
 yerim gene aynı... kedilerin de yağmuru izlediği doğru mu?
 çiçekler en çok bu eğik yağmurun önünde güzel...
 bir yağmur perdesinin ardında... insan başkalaştığını
 duyumsuyor, belki de bir zambak soyuna katıldığını...
 “Sonate en Solitudes Majeures”

küpe çiçekleri (fuchsia) açmış her şeye rağmen...
 afrika menekşeleri mor-yeşil bir güzellik olarak
 soğuğa dayanıyorlar... yanlarında küpe çiçekleri...
 sıkklamene yakın mor çanları ve çingene pembesi
 üst yapraklarıyla sürekli aradığım o mor-yeşil
 bileşimleri sürdürüyorlar sessizce...
 mor-yeşil tonların ardında... böylesi bir arayış
 benim yitik zamanımı verir miydi?

başka bir gün... başka bir arayış... bir yağmur perdesinin...
 senin yağmur perdenin ardında... büyüün o buzlu camı
 çok kesif olabilir...

ve akşam oldu ve sabah oldu, üçüncü gün...
 yağmur sürüyor... pencerelerde kirli buzumsu
 bir yığılma... görünürlük yok denecek kadar az...
 krom rengi bir gök... krom, krematoryum...
 düz ülke burada belirir işte...
 Gobi çölünden birtakım korkunç gölgeler
 bu karanlığın içinde bir yerededirler hep
 ama tanınmazlar
 birdenbire Akdeniz'e bir kapı açılmasını
 engelleyen onlardır sanki

nitekim bazan hava
 hızla kararır
 ağaçlar oraya buraya
 savrulur rüzgârda
 ve bir şimşek ve göksel kendini yazar hiddetle göklere...

*yağmur sesi artınca sokağa açılan çift pencere kapanacak
 [ve çekirge ağır gelecek ve arzu zayıflayacak; çünkü insan kendi
 sonsuzluk evine gidecek ve yas tutanlar sokakta dolaşacaklar]*

yağmur çiseliyor.....
 Mozart'ın Requiem'i
 bir çan çiçeği yükseliyor göğe
 ...beliriyor çiçeklerden bir taç

,,,,,,,,nehirzaman müzik,,,,,,,,
 bağbozumu ve kemanlar

artık tüm düşler öldü
 terketmeli kentleri

çünkü dilimizi orada, kentlerde
 yitirmedik mi? birbirimizin dilini
 anlamak... daha önce bütün
 kavmlerin tek dili vardı. bütün
 dünyanın dili Babil kurulurken
 karıştı ve insanlar şehri inşa
 etmeyi bırakıp bütün yeryüzüne
 dağıldılar

...yağmur yosun tutuyor insanın yüzünde...

//////////,nehirzaman,//////////

sonsuzda doğru uyumak

Brugge'da bir kanal

bir kuğu

donmak üzere.....

.....ışıkta uzak mıydım

ışık.....arzunun parabolü.....

geri gitmek anılara.... geyik kanına.....

Assise'li Aziz François cüzzamlıları kabul ediyor.

.....yaralı bir kol

yanarak

bir ışık üçgeni

çiziyor toprağa.....

ertesi gün ve ondan sonraki bütün günler. buradayım. hava açıyor. mutluluk. romanlardaki gibi. sessizlik. mavi menekşe cıvası. geçen eylül'den beri. onun yerinde olsam söylerdim. yatakta kıpırdayan bir gövde. yatakta kıpırdayan bir gövdenin aniden döndüğünde hatırladığı bir şey. gece dönüşlerinde yaşamak. cam buğulandı. ertesi gün ve ondan sonraki bütün günler. hiçbir şey demedim. unutmak kendini. etrafa bakmak... var olan eskidendir, ve olacak olan eskiden olmuştur, ve insan geçmiş olanı yine arıyor.

yağmur sesinin nelerden oluştuğunu bilmiyorum....
 ama götürdüğü yerler çok eskil...
 tavanarası odaları... eğik pencereler...
 sızan yağmur suları... mürekkep...
 mürekkep balıkları... kömürlükler...
 sazan... pusula ve su... yağmurun kompozantları...
 yağmurlu bir günde yaban mersinleri
 gri bir eğri çizerek
 uzaklaştı demek
 bir duvar yosunu ve yağmur masalları
 gri mutlaka gri ve mürekkep mavisi
 ah, eskil yağmur...

...o iki yağmur meleği de
 akşamlayın Babil'e vardılar...

... belli bir ilkyaz sıkıntısı... haber vermeden yerleşti bile...
 boğucu bir sıcak... yazın koltukların üstüne geçirilen beyaz
 örtüler gibi... kediler bitkin kapı aralıklarında yatıyor... bir ara
 neredeyse uyuklayacaktım ki mükemmel bir fırtına sükün
 etti... hava karardı, ilk dolu tanecikleriyle birden gökgürültü-
 sü...
 hızla kapanan pencereler, ürken kediler ve sokaklarda
 kimselerin kalmayıışı... o kadar çok su indi ki bir baktım
 camlarda deniz... bir su birikintisine atılan taşların çıkardığı
 türden dalgalar pencerelerden odalara yayıldı... Borges'in
 ölüm haberini veren gazeteyi pencerenin önüne koydum... bir
 yağmur gölüne yasladım onu... bir nehir yatağında uyuttum...
biçimleri ve ölümleri sayıyızdı...

Alpha, uzak akrabam benim,
 düşerken beni de alır mısın yanına?

tebeşir bir hava... eski saat... kışı çalan guguk kuşu...
 yaban kedisi yabani gül yabancı... Salzburg –
 bir masalın içinde büyüyen bir kent, bir sis, bir nehir...
 Habsburg'lar, Yıldızın Parladığı Anlar
 ve Handke'nin dağdaki evi... geçmişini keşfe çıkan Rainer...
 dağın içinden belleğe çıkan yol...
 Mayerling... yağmurlu bir günde yaban mersinleri
 gri bir eğri çizerek uzaklaştı demek...

Hohensalzburg im Nebelmeer mit Untersberg...

tren şehre yaklaştığında iki tarafımdan hızla
 akıp giden çam ağaçlarına kar serpiştiriyordu...
 yumuşak ılık bir kente yaklaşıyorduk...
 çocukluğun kentine...
 çocukluğumun düşsel kentini bir kuzey kentinde
 bulmam ne tuhaftı...
 Salzag nehrinin uzun aynasında bana görünen
 ikizimdi sanki / paralel yaşamlar

kış, platin masalların aşısını bırakıyor kollara. buz tutmuş
 gölde kayan çocuklar yokoluş noktalarına sıçrayıp Salzburg düşle-
 rine karışıyorlar. acıların ağaç çileği tadı dillerinin
 üstünde hafifçe kaymaya başlarken bir örnek ponponlu bereleri
 yavaş yavaş kasketlere, berelere ve melon şapkalara ayırıyor.
 mutlu bilinç dilde eriyen toz şeker hızıyla göğe ağarken,
 çocukların o mutlu ve canayakın yumrukları yerini küçük
 anlamlı el sıkışmalarına bırakıyor. çocukluğun saydam derisini
 üzerinden atamayanlar som bir metalin damarlarını takip
 ederek belki bedeli oldukça ağır bir güzelliği taşımak zorunda ka-
 lıyorlar. ötekilerse yani şu mutlu azınlık dedikleri
 ağızlarında donmuş rafadan yumurta tadıyla her şeyin iyi
 gittiğini düşünüp çocukluk arkadaşlarını diğer yarıyı yani unut-
 maya çalışıyorlar. yaşantılarının ortaya çıkarmadığı bir
 çözümü arıyorlar. sonunda her şey bir denizyıldızı biçimini
 alıyor – iki yaşama biçimi arasında kalmış...

geride tam kürek kemiklerinizin
kavuniçi bir penepen gibi uzandığı yerde
kanatlarınızdan geçen elektriği
artık duymuyor musunuz

hava kararıyor hızla. yağmur oraya buraya savruluyor
rüzgârda. ağaçlar da öyle. rölyefin azlığı ya da ufkun
monotonluğundan çok Flandre'ın klasik imgesi ve bütünleyici
faktörü iklimidir. alçak gri gökyüzü insanların başında
sürekli bir tehdit gibi durur ve onları alçakgönüllü kılar.
şimdi düşünüyorum... şimdi yorgunum... şimdi çok
gerilerdeyim... madem ki şimdi ayrılık ânı, ıslıkla
çalabileceğim bir şarkı olmalı.

Kitan göçebeleri, Selenga, Sarı Irmak'a bırakın beni...
Gobi çölünü yeniden geçmek için kuzeyin barbarlarıyla...

eğer bir ağaç cenuba doğru yahut şimale doğru düşerse, o ağaç
orada, düştüğü yerde kalır. şimdi gözlerini kaldır ve
bulunduğu yerden şimale ve cenuba ve şarka ve garba bak.

rüzgârlar kuzey-doğudan kuzeye doğru bir rota izliyor. sıkı
yağmurlar yabancı askerler gibi Hollanda üzerinden Berlin'e
geçiyor. güneş yağmur burcundan geçtiği için her tür
kuşun yağmur kuşu olduğu söylenecektir. soğuk yüzünden
küpe çiçekleri dökülecek, insanlara mermer biçimler
verilecektir. sıcak düşünceler boşlukta yanan bir fotoğraf, bir
program kadar gerçeküstü kalacak; fiyordlardan denize inen
koordinatlar iletişimsizliğin soyut heykellerini
yaratacaklardır. bir kurt bir kuzeylinin soluğunda donup
kalacak; ölümlü soluklardan oluşan göksel sütunlar Mahler'in
kardan mantolu fotoğrafı için görsel bir fon oluşturacaklardır.

ne sıcak ne soğuk alanda yalnız bir dil bulacaksın kendine diyor Rilke, Lou-Andreas Salome'nin kentlerinden birinde. şubat ayının kuzeyli kadınlara depresyon getirdiği söyleniyor. gözlerinde gece altını ve seslerinde Venedik kristalleriyle dantel giyen kadınlar. gecenin parmakları teselli etmiyor onları belirsiz bir uğursuzluğun yayıldığı o korkunç saatlerde. sevi yargılamıyor onları ama yanına çağırıyor da. ama şimdi henüz erken. güneyde tatlı bir rüzgâr vakti. kadınların balkonlarda bir an görünüp bir an kayboldukları, uzak yelkenliler gibi.

bana şimdi büyük sıcaklar gerek
geniş yakalı mantolar
sera ılıklığında kavuniçi uykular

beyaz zambaklar kendilerine kapanıyor ve hiçbir şey onarmıyor nedeni bilinmeyen yaraları. isterinin eşiğindeki austro-macar soyluları, belirsiz bir sıkıntının yayıldığı bu jelatin saatlerde, ortodoks haçlardan süzülen yağmur yargılamıyor sizi ama yanına çağırıyor da. biliyor musunuz, firavunlar da evlenemiyordu sevdikleriyle...

yes, "to die out is distinguished"
o, empress of solitude
safir bir mağarada
laliye gölgeleri eşlik ederken size.

sabahın erken saatlerinde birden uyandım. kalkıp pence-
renin önündeki her zamanki yerime gittim. siyah bordürlü
beyaz bir kelebek odadan içeri girdi. yaklaşmakta olan kışa
bir işaret mi? siyah bordürlü beyaz bir kış olabilir mi? beyaz
gecelerin ve unutuşun sürüklediği bir kış olabilir mi? beyaz
gecelerin ve unutuşun sürüklediği bir kış belki, belleğin ve
acının siyah

kadifeden bordürüyle. beyaz anemonlar gibi: beyaz taç
yapraklarının içinde gizlenen kara bir yürek. duru, huzurlu
renklerle gizlenen gizlenebilen bir şey ancak. ayırdına zor
varılan bir şey, yüreği saran ince bir pus tabakası – incelikli
yokoluş, görünmez bir adamın ayak izleri karda. yaralı bir
yürek gizler kendini. bir buğunun içinden geçer, bir bahar
dalını tutuyormuş gibi yapar, beyaz bir yasa parmağını uza-
tır, İsa'yla nişanlı rahibelerden daha sakın kim vardır?

Orchis papilionacé, kelebek orkidesi...
cam kutudan önce çelik mavisi bir vadide
beklerdi... bir gece kelebeğini beklerdi...
kandırmak için... taç yapraklarıyla...
saten beyazı... bir gece kelebeğini
bir gece kelebeğini... taç yapraklarıyla...

Prusya mavisi bir vadide beklerdi...
cam kutudan önce... bir gece kelebeğini
beklerdi... yapışkan bir sıvı salgıladı...
kandırmak için... yapışkan bir sıvı
salgıladı ve beklerdi... karanlıkta...
kuyruklu bir yıldız gibi yaklaşırdı bir
Madagaskar kelebeği... gümüş bir kamçı gibi
yaklaşırdı karanlıkta... gümüş bir kamçı
gibi saten beyazı yapraklara... titrerdi
Orchis papilionacé ve siyah kelekler
dökülürdü ortalığa...

pencerede bir kelebeğin çizdiği sayısız sonsuz işaretlerini (∞) izlerken öyle, ılık bir uyuşukluğun içinde kaybolup gitmişken, birden sağanak başladı. camlardan süzülen yağmur sularının arasında açılan bir şey, sızıp giden ince bir su yolu imgelemimi harekete geçirdi. 1572 yıldızının hayaletini gördüm. elinde yedi metalle Tycho Brahe'ı gördüm, yaklaşan. nehrin geçişinin alfabetini gördüm. ateş üzerine üç konuşmayı duydum. ellerim farkında olmadan bir örümcek ağını deler gibi bana rağmen benden uzaklaştılar ve havaya şunları yazdılar:

İud	He	Vogh	He
Hava	Su	Ateş	Toprak

Giardano Bruno bana şiirin eksik kalan yönlerini fısıldadı. şiirlerin arasında yeterince bağ olmadığı, okurun ilgisinin bu yüzden eksik kaldığı, şiirin tarihe ve romana yaklaşması gerektiği, klasik biçimiyle şiirin mükemmele erişmesinin bir hayal olarak kalacağı vesaire vesaire üzerine konuşmalar duydum. şöyle de denebilir: şüphesiz ben her zaman burada bu koltukta değilim. uzun bir günün akşamında yaralı bir yüreğin ve şüpheli bir aklın yıldızların uzun vadeli belirleyiciliği gibi bazı paranoyak senaryolara kaçmasından daha uygun ne vardır?

melankoli hastalığına tutulmuş biri belki yorumlar en iyi Kabbala'yı. melankoli ile çarpılmış, evden çıkamayan biri. Paracelsus'un kabalistik büyüü ancak imgelemde kalmıştır çünkü. belleklerde yaşatılabilen bir şey ancak. melankoli hastalığına tutulmuştur ve okur... bir zamanlar bir yıldızın yaşadığı yerler... her umudu bırakır girmeden önce. güçlü bir şekilde harekete geçen hayalgücü yabancı bir bedeni dönüştürebilir. bir zamanlar bir yıldızın yaşadığı yerler Gaba-lia yolu ile yeniden yaratılabilir. "dünyayı en iyi melankolikler okur." nesneleri en iyi onlar sınıflandırır. şeyler ne kadar cansızsa o kadar iyi analiz edilirler. bu yüzden bu koltuktan bu pencerenin önünden ayrılmadım. Türkçe düşünen ve yaşayan birinin kuzeyi anlamaya çalışması bir çılgınlıksa eğer, bu çılgınlığın boyutlarını büyötmeye değer. bu dar açıdan anlaşılamıyorsa kuzey, geniş açıdan hiç anlaşılamayacak demektir. zaten bu kitaptan sonra kuzeyle olan ölümcül flörtüm sona erecek ama yine de başka eksenler, başka kutuplar beni bu pencereden daha uzaklara götürmeyecek.

GOTİK BİR MASAL: HERMETİK HAÇ YOLLARI

kafamdaki kuzey ve su ilişkisini düşündüm. kuzey denizinin uzayıp giden kumsallarını, Macellan'ın Pasifik okyanusuna ve Vasco da Gama'nın Hint okyanusuna bağladığı Atlas okyanusunu düşündüm. okyanusun üzerinde gidip gelen ticari mallar –deri, buğday, balık, demir, tuz, bakır, şarap– bütün başıboş dolaşmalarına rağmen tek bir iklimin dışına çıkmayan Odysseus'u anımsatıyordu. yine de beni en çok, Suzuki gibi, yağmurun neden yağdığı şaşırtıyordu. yağmur niçin yağıyordu? hristiyanlar, adil olan ve olmayan, yağmurdan aynı ölçüde ıslanır derler. bir keresinde genç bir misyoner çocuk bana mor bir incil vermişti, bundan çok etkilenmiştim ama bana yürüyerek kuzey denizinin incisini bulmamı öğütleyen Zen ustaları arasındaki bir konuşma daha da garip gelmişti. “ince kar tane tane düşer, her tane kendi özel yerine” diyorlar sonra yol boyunca bunu uzun uzun tartışıyorlardı. kuzey denizinin incisini yürüyerek nasıl bulacağımı anlamamıştım. yürüyerek Oostende'a vardığımda yağmur kristalcikleriyle mor bir içki sunuldu bana. üstünde Mükemmel Aşk yazıyordu.

... o gece... gotik bir masal uyanışı gecesi suyu anladım. suyun bir dil olduğunu, gizli bir dil olduğunu... çok eski, eskil zamanlarda, tuhaf, karanlık durumlarda kullanılan bir tür mors alfabesi olduğunu anladım. tehlikeli durumlarda belki, kimsenin bir şey anlamaması gereken durumlarda. geceleyin bir Amantillado uyanışında. suyu duymak ve su yolu ile iletilen bir çağrıyı. çağrılanın kim olduğu belli de, peki çağırın kim? bir Flandre Kontu mu (Kontlar Şatosu gibi bir yerde geçiyor çünkü öykü) Philippe le Bel mi, Albe Dükü mü, Torquemada mı? yok eğer Katolik Krallarsa çağırın, Isabelle ve Ferdinand'sa, onların oyununa katılmak zor (Jeanne d'Arc'ın katıldığı ve Isabelle'in Batı Hint adalarından özel olarak getirttiği viyolelere karşı kaybettiği söylenir). evet bir üçüncü çizgi ne yakınlaştırabilir onları ne de uzaklaştırabilir dedik. eğer üstelik yağmur damlalarının eğik çizgiler çizdiği bir ülkede onların gözetimi altında bir cam fanusun içinde oynuyorsa insan ve viyolelerden başka kaybedecek bir şeyi yoksa duruma tehlike düşüyor demektir.

Katolik Kralları oyunlarında bırakıyoruz. Yürüyorlar onlar ağır ve heybetli uyurgezerler gibi ve sırtlarında dünyalı kamburlarıyla. gerçekten birbirlerini görüyorlar mı? ya dünyalı kamburlarını? bu kamburun oluşturduğu tüm fayda eğrilerini, eğilip bükülmeleri, küçük anlamlı el sıkışmalarını?

çağırın kim öyleyse, Jeanne d'Arc mı, Philippe le Beau mu, çalgın Jeanne mı, Van Eyck mi? gönderilen biri mi yoksa ben mi çağırıyorum onu? gönderildiyse eğer neden bu kadar çabuk yok oldu? gönderilen biri en kısa zamanda neden ve nereye yok olur? düşünceleri, acıları, anıları var mıdır? benim Canterbury'de viyoleli bir masada oturuyor olmam ona bir şey ifade eder mi? ona midemin bulandığını söylesem bana yardım eder mi, kafamda fırtınaların oluştuğunu, yağmur bölgelerinin oluştuğunu söylesem beni anlar mı yoksa kayıt mı eder yalnızca?

Yani su dili ile şöyle mi der yalnızca?

canterbury'de... bir masada..
viyole... oturuyordu. saçları vardı.
masanın üzerinde Valperga ve
Malta Yahudisi... Süleyman yıldızı...
başı neredeyse... bilinemez
nedenlerden ötürü.... üzereydi...
canterbury'de... son birkaç kış masalı...
viyole... yaşıyordu...

yoksa benimle bir viyole içkisi içmek mi ister?
 beynimin uğultusunu duyar mı? başımın masanın
 üstüne düşmekte olduğu şu an beni saçlarımdan
 yakalar kendine çeker mi? dalgaların sesinin
 tekinsiz bir çağrıya dönüştüğü şu an bir süre
 beni tutar mı, bir süre beni tutar ve sonra
 bırakır mı tıpkı diğerlerinin yaptığı gibi.
 ya da tutup tutup bırakır mı eskiden olduğu
 gibi arenalarda. Londra'da olmak istiyordum...
 orada bir hayalet olsaydım... belki... ama
 yine de pek bir şey demek değil bu...

...hayalet olmak... hayalet olmayı istemek ya da... çok açık bir
 şey değil bu... ama yine de tuhaf bir biçimde anladım gibi.
 yağmur dalga dalga inerken eğik pencerelerden, içerde emaye
 bir soba yanarken, gotik madrigaller çalarken, viyole içerken
 anlaşılamaz bu. gece uyanışlarında, bir mumya uyanışından
 sonra belki yan odada birileri uyurken, birileri mutlu uyurken,
 onları bir tür taciz etme isteği belirebilir, ya da çok acı çekilen
 bir mekânda kişi orada kalıcı olmaya karar verebilir. bir tür
 intikam için, cezalandırmak, acıyı sürdürmek için. bir hayalet
 gibi onları görebilmek, daha çok acı duyabilmek ve daha çok
 acı duyurabilmek için.

hayaletler yoğunlaşmış acı kütlelerinden başka nedir ki? sahici
 acı kabarcıkları dağılmaz ki havaya, birleşir, sıkışır,
 yoğunlaşırlar denizin dibinde oluşan inciler gibi... rüzgârlı bir
 tavanarasında kurutulan çarşafların büktüğü sıkıştırdığı bir
 kol inci belki... sayısız fayda değerleri ile örülmüş, incilerle
 örülmüş o kolu bükten, bükabilen, kendisi de sayısız bir biçim-
 de bükülmüş bir hayalet kol gibi belki...

...yanmakta olan bir odun parçasının kenarlarından sızarak,
 kıvrılıp bükülerek uzaklaşan duman halkaları, duman
 hayaletleri sarıyor şimdi sizi. içkilerinizi yudumluyor,
 saatlerinizi ayarlıyor, yarınki programınızı
 düşünüyorsunuz.....

...o, viyole bir dumana dönüşüp insanların üzerinde bir süre do-
 laştıktan sonra gotik bir masaldan uzaklaşıp gidiyor. bir
 daha dönmeyi düşünmüyor başka bir hayaletler ve viyoleler ma-
 salında bile.....

...kendi türünde bütün gizli
 şövalyeler gibi o da biraz
 tedirgindir. yalnız ama yalnız
 bir kişiyle bunu paylaşabilir.

bir jaguaribe'de jaguarlar ırmağında karşılaştık.
 çapraz akımlar belki çok da yakınlaştıramadı bizi.
 ama rüzgârı ve suyu ve Dunquerque'ü anladık.
 hep bir kılıç inceliği ve ışıltılar saçan
 barok bir yüzük / seni düşününce...

Saint-Omar'daki labirente gitmek için yola çıktığımda merkezdeki dokuz beyaz karoya varmak için ancak bir saatim olduğunu biliyordum. yolda sana rastlayacağımı da. sen büyük bir ihtimalle Beyaz Mantoluların arasında olacaktın. heybenin üzerinde büyük mavi bir taş olacaktı, ellerin yara bere içinde, biraz korkuyla daha çok meraktan, gülünç olmama kaygısıyla belki en çok, sana benzer bir yığın insanın içinde ilerliyor olacaktın. bana rastladığında beni bu yolların doğal bir tanışı sayacaktın ve ben de seni pek tabii ki biraz gülünç bulacaktım. bir süre aynı yolun üzerinde gittik uykusuz hacılar gibi yanyana. bir ara seni görmek için soluma baktığımda kanayan bir kuzu vardı orada. gözlerim tozdan kırmızı ama yine de güvenli korku ve merhametle ilerliyorken öyle bir uçuşumun başında birden ellerimi tuttun. şimşek çakımı kadar bir zaman geçti...

...düştüğüm yerden dönüp baktığımda
 heybendeki o tuhaf mavi taştan
 yansıyan metalik parıltıyla
 öyle garip
 uçuşumdan bana bakıyordun...

Flandre'ın tarihini baştanbaşa kateden hermetik haç yolları. Dankerque'den 39 km. ötede Saint-Omar'daki labirent ya da kimi inanışlara göre Kudüs yolu. giz-tanıştırıcı tapınaklar Delfi ve Eleusis'e giden yollar kadar tehlikeli. Yedi Bilge'nin yedi kapılı kenti Teb ve onun amansız koruyucusu... boğa bedeni, arslan pençeleri, kartal kanatları ve insan yüzüyle... Sfenks kadar tehlikeli. Argos'tan gönderilen Theseus ve tanınan. Saint-Omar'daki Minator fazla dikkati çekmez sırf bu yüzden belki daha da tehlikelidir. labirentin gizini tanıyan Ariadne Theseus'a değil Minator'la tanışan Theseus'a yenik düşer aslında. Erkek, kadının verdiği iple ancak, bir tür göbek bağıyla belki, labirentte uyumakta olan canavara, yani bilinçaltındaki hayvanına, o "başkası"na ulaşır ve kadını terkeder. geçmişle bütün bağlar koparılmıştır artık ve sırları çözen yoluna yalnız devam eder.

gizler sembollerin diliyle verilir ve bu sırlar yalnızca meteforlardır belki ama metafor ya da değil sonuç, göremeyen gözler için daima ölümcül olur.

1014 yılında vakanüvisler Flandre'da tuhaf ve hayranlık uyandırıcı bir olayın gerçekleştiğini yazarlar. üç gün ve üç gece Flaman göklerinde korkutucu bulutlar hiç kımıldamadan durur... 777 yılında bir köy kumla boğulur... 1334 yılında Scorphout kenti batır. ancak ortaçağın sonunda deniz çok uzaklara çekildiğinde, Scorphout kentinin surları görülür... kum tepeleri sürekli taş ve beton yutar. Kuzey denizi görkemli bir gemi mezarlığı haline gelir. 1340 yılının en uzun güneşi Brugge üzerinde battığında, ikiyüz gemi alevler içinde yüzüyordu. birçok kentten toplanan haydutlar akbabalar gibi cesetlerin üzerine çökmüştü. bu hüznü kortej günlerce felemenk yollarında sürüklendi. "İşte büyük ateş ve büyük kıyım" Flandre'ın yaşlı azizesi Hildegarde söylüyor bunları bir kez olsun yanılmayarak.

...bir sürü iz kumlada uzayıp giden ve
gözün anlamadan takip ettiği...

Flandre ve Hainaut'da 4. Haçlı seferi yığınların mesih beklentilerine yol açtı. Haçlılar 1204'te Konstantinopolis'i ele geçirdiklerinde Flandre Kontu IX. Baldwin'i Konstantinopolis'in İmparator'u yaptılar. bir yıl sonra İmparator öldürülünce kızı Joanna Kontes oldu. tam da bu noktada Uyuyan İmparator fantezisi başladı. sonuç olarak Kont'un ölmediği, uzun yıllar boyunca gezgin dilenci ve ermiş olarak dolaştığı ve yakında halkını ve memleketini kurtarmak için görkemli bir biçimde geri döneceği söylentisi yayıldı. birkaç ay sonra Tournai ve Valenciennes arasında, tipik peygamber görüntülü, uzun saçlı ve sakallı dilenen bir ermiş ortaya çıktı. ormanda bir kulübede yaşayan bu kişinin kayıp Kont'dan başkası olamayacağı görüşü yayıldı. insanlardan uzak yaşayan bu tipin bu rolü kendisinin mi üstlendiği yoksa ona empoze edilen bir rol mü olduğu hiçbir zaman anlaşılamadı. Soylular onu ziyaret etmeye başladı. Baldwin'in bir yeğeni onda amcasını gördüğünü sandı.

>

Fransa'ya direnen Flaman liderleri kendi amaçları uğruna onu tanıdı. bütün bunlardan sonra gezgin kendisinin gerçekten Baldwin olduğunu iddia etti. büyük kalabalıklar onu görmeye koştu ve sonunda onu kıvılcık bir elbiseye sararak at sırtında Valenciennes'e götürdüler. Flandre'nin birçok şehri onu tanıdı ama Kontes Joanna da onu tanımak üzere sarayına davet edince gitmeyi reddetti çünkü pozisyonunu kendi gücüyle kurmaya hazırlanıyordu. Bu arada Joanna babasını tanıyan haçlılarla görüştüktan sonra gezgini şarlatanlıkla suçladı. sonuç olarak iç savaş patlak verdi ve büyük bir gücü arkasına alan gezgin heryeri yakıp yıktı. insanlar dolup taşan kiliseleri ateşe verdi. insanlar ona o kadar saygı duyuyorlardı ki onun yaralarını öpüyor, banyo suyunu içiyorlardı. mayıs ayında Gezgin, Flandre Kont'u ve Konstantinopolis İmparatoru olarak taç giydi. batı ve doğru ritüellerinin karışımından oluşan görkemli bir tören yapıldı. kraliyet morlarına bürünmüş olarak ama hâlâ ermiş sakalını taşıyarak ortaya çıktığında, gerçekten de eski Sibyle kehanetlerini doğru çıkaran mesih imparator olarak görünmüş olmalı...

heryerde insanlar akın akın onu görmeye geliyorlardı. Lille, Gent ve Bruges gibi şehirler ona para ve anahtarlarını sundular. Tanrı yeryüzüne inseydi daha iyi karşılanamazdı. politik olarak ünü ülke sınırlarının dışına taşdı. komşu prensler onun sarayına elçiler gönderdiler. İngiltere'den III. Henry, onunla Fransa'ya karşı bir antlaşma imzaladı. bunun üzerine Fransız kralı VIII. Louis Kontes Joanna ile dayanışma yaparak gezginin onu ziyaret etmesini istedi. gezginin daveti kabul etmesi onun için ölümcül bir hata oldu. Louis ile sohbet ederken, ermiş, gerçek Baldwin'in mutlaka bilmesi gereken şeyleri hatırlayamamıştı. çok kısa bir süre içinde gerçek kimliği ortaya çıkarıldı. 4. Haçlı seferine katılmış bir serf'ten başka biri değildi. yakalanınca zaferine tanıklık etmiş şehirler boyunca sefalet içinde sürüklendi. kendini Kont ve İmparator ilan ettikten yedi ay sonra Lille'de çarşının orta yerinde asıldı. daha sonraları kendini birçok kez tekrar edecek bu olgu, daha çok, nüfus patlaması yaşayan ve hızlı ekonomik ve sosyal değişimler geçirmekte olan toplumlarda ortaya çıkıyordu. bu mitos doğaldır ki yığınların sorunlarını çözmüyordu hatta onları intihara kadar sürükleyebiliyordu. onlar paylaşılan bir fantezi adına ölmeye ve öldürmeye hazır dılar. kendilerini bir kez olsun korkunç güçlü ve korkunç önemli hissediyorlardı. olaya dayanılmaz çekiciliğini veren şey de buydu...

1983 yılının bir pazar günü, Brandenburg yağmurlarının yağdığı bir gün, Gandavum'da Steppenwolf'un odasına giriyorum. pazar günleri ancak Stepkurdu cinsinden insanları ziyaret etmek yakışık alır. evde bulamıyorum onu. tek bir iris bırakıyorum kapısına ve bir not:

“içimizde dönen yıldızlara bakıp sessizce
 düşlerin kışını ciğerlerimize dolduruyoruz
 hep yarıda kalan dostluklar sürdürüyoruz
 çekiciliğini kararsızlıktan alır sonlu varlığımız
 uzayda acının sonsuz titreşimlerini yayan
 bir yıldızdır kahkahamız...”

sizi selamlarım kuzey denizi
 uzaklardan gelen bu antik kartla
 ah, ne kadar yorgunuz hepimiz
 bütün bu zaman kayıtlarından
 ki aşağı çeker sürekli herbirimizi
 sizi selamlarım kuzey denizi
 incilerden ve opallerden erden deniz
 ne kadar da yabancı bir dile
 benziyordun sen uzak beyaz noktalarınla
 senin üzerinde gördüm ilk
 su incileriyle çizilmiş bir kenti
 kimsesiz bir kıyı boyunca yürürdün sen
 bakışsız ve yaşı olmayan biri
 iristen damarların, sisli kulelerin,
 fosforlu çanlarınla
 şiire en çok yaklaşan deniz
 bırakıp giderdin sonra ipek eldivenlerini
 herkesin viyole bir bağ kurduğu o ıssız kumsalda
 sizi selamlarım kuzey denizi
 uzaklardan gelen bu antik kartla

adını koyamadığım tedirgin eden bir duygu. düş kuranlar... gördüğünüz düş benim... şimdi hiç kimse yok sizden başka, bu koltukta boş odada, isterik okuyucudan başka. imgeler belirliyor yalnız onlara ve ışık gizleniyor imgesiyle... ben sabit bir noktayım her şey etrafımda hüznle dönerken öyle. hayır sakın geriye dönüp bakma. geceyarısı dışarı çıkma evden. şömineyi yakarken belki beni düşünüyorsun dinlendirilmiş bir yası belki de. bir gün benim haberlerimi almak istersen eğer "hep evde, hep Ignace de L.'nin mektuplarını okuyor" diyecekler...

Klor, Solgun Yüz!

sonbahar yağmurlarının, Flandre'ın çocuğu!
ama şimdiden çok fazla şey dedim – onun için.

garda benim trene paralel başka bir tren duruyor. içinde onun çocukluğuna benzeyen iki sarışın çocuk. camda kendimi görüyorum. benim kız çocukluğumdan kalan tek şey başımdaki kurdele mi? ilerki vagondan lacivert bereli yaşlı bir adam geçiyor, göksel mavi kurt gibi. bu belki onun geleceği. önümde onun verdiği bir not defteri, içinde önemli bir telefon numarası ve north pole sigaraları duruyor. şimdilik bütün yaşamım bu. bu kadar basit işte. mıknaş çizgilerine yerleşen demir tozları gibi bir yaşam. gökyüzü karanlık gri bulutlarla kaplı. ilerde bir yerde bir açılış var havada yüzen bir göl gibi. güneşin görüldüğü tek yer, bir yarık, tek tük kuzey evleri, bakımsız, eski. onun bask bereli gri pardesülü görüntüsü uzaklaşıyor. ben trene ters yönde oturmuşum. giden benim ama hâlâ oraya varmak istiyorum gibi... başım yana eğik, öne doğru eğilmiş camda kendimi görüyorum. kaç kez yana uzandım böyle yatay trenlerde, yerle gök arasında neredeyse ezilmiş, güçlerin önünde çaresiz, unufak, yamyassı, aklım yola çıkmadan önceki kendimde, dönüşte rastladığım. öyle ki daha yola çıkmaya hazırlanırken karşıma peşpeşe oradan dönen kendim çıkıyor ve gelecekteki yolculuğumu kendi geçmişi gibi anlatıyordu. bugün hem şimdidi, hem dün hem yarındı, yani zaman yoktu, ak mıyordu.

bir yağmur. atların birden çöküp yan yattığı. garlardan, cılız gar çiçeklerinden bir yağmur. ağzını açıp kükreyerek ağlayan bir aslan her ayrılışımızda... bilinç zamansal-etik yıkımdan bir nesne yapıyor. Klor, Soluk Yüz diyorum ben ona. gerçekten de madde-den önce onun hayali geliyor; düşünülen şey ne ise, o "soyut bir eşya" olarak dünyayı biçimlendiriyordu.

depresyon ise sevgi yitimi, yıkımı, yitik sevgi. depresyon, Flandre'in çocuğu. kuzeylilerde bir şey var. ayaklarını bastıkları yerde bir anafor gibi dibe gidiyorlar. kendini çok az ele veren bir derinlik – deri altından yayılan gizemli bir ışık gibi. ama şimdiden çok fazla şey söyledim bile. her kuzeyli yanında klor-solgun yüzünü taşır. 20. yüzyılda bir tanrıça ile karşılaşmak nasıl olurdu? kuzeyliler işte böyle bakıyor mutluluğa. suyun içinde elleri bağlı genç bir aziz uzanıyor. Klor, Solgun Yüz!

kim Tanrı'nın görkemine kafa yormak istiyorsa hareketsiz duran bir kırmızı güle bakmalıdır. Moğol bahçelerinde entelektüel melekler. Jannât-saf durumdaki hayal gücü. onu görmek istemez miydim? kalk ve oku, hain okur, kalk ve oku. bir keşiş ol, çiçek açmış erik ağacına git. gecenin bir saatinde kalk ve oku. akıl meleği Al-Nuni kollarken seni gece kalkışlarında. senin kim olduğunu kestirebiliyorum az çok. en az benim gibi, en az benim kadar kaçık biri olmalısın. Klor, Solgun Yüz sen de!

işte çözüp atıyorsun beni
ben ulaşamam oysa sana.
yok ki bana senin haberlerini taşıyacak biri
kaldırılabilir bir an değil oysa bu
20. yüzyılda bir okur ile karşılaşmak
nasıl da ağır bir an olurdu bu
nasıl ağır bir tahrikle dolu
yok istemem uzaklaş, uzaklaş benden
yok öyle bir yer işte
evimde yok senin kanatların için bir yer

bir şey olacak biliyorum ama ne.
 Antartika'da söylenebilirdi belki.
 söylenebilecek tek şey kendimizi unutmanın
 mümkün olduğudur. kim görüyor buz denizlerinin
 metal ışığını? kimse. buzı görmüyoruz çünkü.
 buz görünmeden önce buzlu yerlerden ufka
 akseden ışığı hissediyoruz yalnızca.
 bir şey olacak biliyorum ama ne.
 daha az parçalanmış bir dünyada söylenebilirdi belki

elimde tutabildiğim her şeyin umarsızca ayrıştığını gördüm.
 asit borik bende miydi şeylerin özünde mi bilmiyordum.
 leyleğin kendi yaptığı yuvaya asit borik sızdırması gibi arada
 elimde pembe bir şişe tehlikeli rüzgârların önünde
 gülümsedim durdum. sevgilim çünkü onlar çok ve daha yavaş
 benden. yeşil bir araba kullanırım ben istersem, amazonların
 yeşil vagonunu sürerim onların arasına. onlar oynak bir insan
 topluluğunu andırıyor kutlama günlerinde. sevgilim çünkü
 onlar çok ve daha yaralanmamış. Florence Nightingale'in
 pembe vagonunu çalarız istersek onlardan. bunu yapabiliriz
 hem de hiç düşünmeden çünkü bir zamanlar çok ve daha
 gerçek sevmiş olmalıyız onları. bir pergel çiziyor şimdi
 hepimizi. uzaklıklarımızı ve yakınlıklarımızı. "biz ne yaptık ki
 ona terk ediyor bizi"

bir şey vardı aramızda hep yadsınan – sevgi
 “bi taşıdım ben onlara. bi adaydım. bi melektim.”

bu sabah radyoda Wagner’in Aşk Yasağı çalınıyordu.
 kedim ürperdi ve ürktü. eser 1836 yılında mart ayında
 Magdeburg kentinde oynanmıştı.

“özür dilerim, baba
 yola çıkmak zorundaydım
 gecenin içine dalmam gerekiyordu
 o uzak ülkelerde geçirdiğim saatlerde
 yaprakların kımıldısını dinler
 huzuru bulacaktım sanırdım”

baba evi önünde bir ıhlamur ağacı vardır...

YERYÜZÜNDE KAÇAK VE SERSERİ OLACAKSIN: TRANSSİBERİYA

rusların rönesansında bir gün prusya mavisini bir trene bindim.
üstünde kaçak yuvarlak beyaz harflerle basel

basel

basel

yazıyordu ama ben prag'a gidiyordum. buzlu puslu fin mavisini
bir bulut üzerinde MİKAEL yazıyordu ama ben tristan ve
isolde'ye bindim. rusların rönesansından önce bir gün koyu gri
yağ yeşili yağlı yaşlı bir tren üzerinde auschwitz yazıyordu ama
ben bükreş'e gittim. yeraltı sığınaklarının birinde wagner diğ-
rinde bir romen flütü çalınıyordu ama ben üzerinde
ESKİ KARLAR NEREDE yazılı bir müzik kutusunu
seçtim.....

eski ruslar yeni rönesansta bir gün yabada yabada aaa.....

erken, erken şubattı. Alexis Romanoff Kutsal Rusya'da dolaşiyor, dilencilere ve yoksullara kapısı açık. Alexis Romanoff, barışçıl çar, mumları söndürüyor katedrallerde. Moskova, barbar ve ortaçağlı, Batı'dan çok bir Doğu kenti, o aylarda bir fata morgana. erken, erken şubattı. Habsburg'lardan II. Rudolf Bohemia sarayına simyacılarla kapandı. Tycho Brahe Uramborg'daki gözlemevinde 777 yıldızlı haritasına uzandı. Giordano Bruno Oruç Çarşambası'nı yazdı. dünya büyüdü ve küçüldü. erken, erken şubattı. Barok, Venedik aynalarına kapandı. Mutlak'ın peşinde, görünür dünya katlanılmazdı. Barok bir Fata Morgana'yı açtı ve kapattı.

transsiberiya: içe doğru ağlamak.
gar saatlerinden akan kurşunla, kuyruklu yıldızlar gibi kayıp giden saat kuleleriyle, Luka inciline göre ayarlanmış çanlarla ağlamak. Baykal gölünde aysberglerin ışığı, Novgorod'da buruşuk bir kış lahanası. Odessa'da bir çeşit anahtarlı boru çalgı. St. Petersburg'da gregoryen şarkılar bir yortu günü.

Dacha Dacha!

sizin saatiniz gelecek defne damlalarıyla...

bütün gar saatleri onu gösteriyordu:

... koyu kırmızı reçina han odası.
 safran renkli bir huzme.
 şampanya, üzüm, kâğıt ve mürekkep
 arasında bir çocuk yatıyordu.
 dört yüz ruble "yemiş" sarışın bir çocuk
 boynunda altın güneşler, kayıp giden,
 ağır çekimler, sarı hint ağacı...

akıp giden raylar, makas. Chatov, Chatov!
 sizin saatiniz gelecek defne damlalarıyla.
 Büyük Rusya. Seyredilen İntihar. Büyük Rusya.

Luka incilerine göre ayarlanmış bir saat,
 koyu sarı reçine. düşen kuyruklu yıldızlar
 gibi akıp giden şehirler.....
 bir ikonun dibine bırakılan elmas küpeler.

transsiberiya: içe doğru ağlamak.....

aklımın Sibiryâ'sında dört ayrı ayna ile karşılaştım.
dört ayrı sürgün biçimiydi bunlar:

ayna I: nereye baksam sayrılığın krom nişanıyla
karşılaşıyordum. krom nişan odakta ise
görüntü sonsuzda meydana geliyordu.
öleceğini hisseden vikingler gibi bağdım:
işte Olga isimli bir kuğu yaklaşıyor sonsuzdan!

ayna II: eskiden olduğu gibi değildi.
bütün bunlara karşı koyacak gücüm vardı.
salonlarda sıkıcı bir dikkatin
üzerime çevrildiğini görüyordum.

ayna III: aynadan Olga'ya bakıyordum oysa o
beyaz ağırlıklıydı. ruh sessizdir
akıl ona bakarken. hiçbir şey
söylemeden uzaklaştı. onunla paylaşılan
anlar o kadar az ki. ancak bir
üçüncü ruh haletinde belki.

ayna IV: bugün bir melek resminin yanına
elinde tabanca yere serilmiş
siyah deri ceketli bir
kadının resmini koydum. altında
"noli me tangere" yazıyordu.
bu benim ağlama biçimimdi.
çünkü artık ağlayamıyordum.

gözyaşı denen şey, içbükey bir anafor hızıyla dolaylanan
 bedenle ruh arasında. pencere diplerinde biriken siyah yağmur.
 dışarda Aşkabad'da gezinen o beyaz anı... daha önce
 tanışmıştık... konuşmamız gerekmiyor işte solungaçlarımızda
 birikmişken onca siyah su ve ağzımızda bir yığın zoka ve
 ağlardık dalarken uykuya ıslak bir ağın içinde sarmaş dolaş.

gün doğarken esir tüccarları hazır
 bizi ikimizi taşımaya
 ucunda mercanlar kılıçlar taşıyan
 opalin bir sabaha

bir meleşin topuğundan tutmaya çalışan sen. Tiyen Şan'lı
 adam. dağınık koyun postundan kalpağıyla at üstünde
 Avrasya'lı bir adam. o çarpık gülüşünle sen, hiç ağlamaz mı-
 sın? hiç hatırlamaz mısın ölü at yerine koyduğum o kadını...
 omuzlarında yabanıl bitkiler biten kadın... Drina Amor...
 aldırmadığını biliyorum ama acayip bir biçimde mutlu etmiştin
 onu. bana gelince ben Türkistan-Siberya (Türksib) tren
 hattındayım belki. Novossibirsk'de Transsiberya'ya bağlanmak
 üzere ve penceremde Alma Ata'dan beri hep o görüntü...

"sen kimsin" dedim görüntüye
 "esterleşmeden artakalanım"
 "Semerkant'ta oturdum Dinyeper'de yıkandım"
 "Nadir Şah'a danışmandım"
 "ama insanlar beni Tiyen-Şan'lı adam diye çağırır"

"yorgundum dünya işlerinden"
 "Karakum çölünde Drina Amor serabı sürüklemekten"
 "Hep gezdim dolandım ben"
 "hiçbir zaman özgür değil"

VOLGA NEHRİNİN ŞARKISI:

“yabanıl kardeş, yabanıl âşık
 birbirimize kıymaya yeminliyiz biz
 gri ılık akıp giderken suların üstünden.
 ikimiz de Volga annenin çocuklarıyız
 beyaz çelik yurtların orada parladığında
 kan fışkırdığında çadırlarda yaralı var.
 yabanıl kardeş, yabanıl âşık
 biz aynı annenin mi çocuklarıyız?
sen Kağan ben Çar için ölüyoruz
 yabanıl âşık, kazak kardeş,
 at ve avrat sürüyoruz.”

DENİZ ALTINDA KAYBOLMUŞ BİR ASTRONOT:

“ben su-geçirmezim
daha fazla yakınlaşmayın
dengemi kaybedebilirim
hah-ha hah-ha haa haa.”

Ben: taze ve balıklar: 4. boyutun yolcuları
bir çağ-sonu estetiğiyle Volga sularında yüzüyorum.
hiçbir zaman özgür değil. somunu kırıp tetiği çekiyorum.
çekikgözlüler bir çağ-sonu estetiğiyle Don nehrinde
yüzüyorlar. çağın karşı-akıntıları. ortada olan da bir yol,
bir gösterge. batıdan doğuya her şeyi karıştırmak, ötekini
bulmak için. tuhaf bir telefon konuşması gibi dışarda
kalan üçüncü ve merkezdeki benim.

“ah, küçük şairler,
siz ne anlarsınız nal seslerinden?
iki büyük A arasında yüzen kuğudan?”

birçok kağanın birden yürüdüğü Kırgız tepeleri
 geceyi adımlayan görkem
 karanlık tanrılar gibi açılan Doğu gökleri
 ilk doğan güneşten de önce
 ilerleyen kaplan
 kalkıp bakıyor size Yaradılış'ın
 bir parçası olarak
 yürüyen karanlık kabileler
 kurulan ve yeniden yıkılan
 onlar ağlıyor olacak insanoğlu kırıldığında
 Tanrı'ya benzemeyen karanlık gölgeler
 yolun ucunda belirdiği zaman
 işte iki yıldan beri bir hayale
 âşık olan ben
 mistik bir sevgiyle mum yakıyorum burada.

ruhu kayarak, kayarak geçen o kişi
 dökülünce Şiraz şarabı gibi
 yakut bir Moğol kılıcının parıldadığı
 yıldız-şahlı geceyarısını anımsar
 ama Libnan ortasında tekbaşına
 oturan sen ne anlarsın bundan?

“kalbinden küçük atlarını
 söküp atacağım, küçük şair,
 ellerinin işlerini ellerine anlatacağım.”

Ey Kavmler Kızı, şimdi sen bir kavm ol, kendi yanağına değnekle vur. Ve sen, ey sürünün trafosu, kalk da çenki çal; çünkü senin işlerini demir kılacaklar ve günlerin uzatılacak.

Ve çok kavmler arasında söz bölüşülecek, artık cenge çıkılmayacak fakat herkes kendi lambası altında oturacak çünkü bunu Rabbin eli böyle çizdi.

Kavmler Kızı, şimdi niçin kavga edip yaygara koparıyorsun? Kalk çardakta odana çık, mika gözyaşlarını durdur, saçlarını demirle ör, tırnaklarını tunçla boya çünkü çevrenizi sardılar.

Rab diyor: Boşların boşu, O gün, atılmış olanları toplayacağım, sürülmüş olanları kuvvetli bir şifa edeceğim ve insanın gözleri ardında kalmayacak. Çünkü bütün kavmler, herbiri kendi ilahının ismiyle yürüyor. Ot üzerine düşen yağmur gibi kimsesizler toplanacak.

Kalk soru işaretlerini tak kulağına, ordular arasında yürü; yağmur kızı böyle diyor. ot üzerinde şekil çiz, kendi isminle saçlarından tuncu, yüreğinden vehmi dök çünkü yolu aydınlananın yüzü yumuşar. Trafo, işaretleyen el, ecnebi saçını at, yağmur subayı böyle diyor.

Ne var idi ise yapılacak odur; ve ne yapıldı ise, yapılacak odur. Boşların boşu, Vaiz diyor, boşların boşu, her şey boş. Güneş altında yapılan bütün işleri gördüm; ve işte hepsi boş ve yeli kavramaya çalışmaktır. Ve her emeği ve iyi giden işi gördüm ki, bir kimsenin komşusu tarafından kışkanılması bundandır. Boşların boşu, Vaiz diyor, boşların boşu, her şey boş.

Gümüş tel kopar, Kavmler Kızı, altın tasın kır,
 Dikenler arasında Zambak Kızı, Kırالیça, seni biz de
 seninle beraber arayalım. Çünkü, rüyaların diyor:
 bir yokuş aşağı yuvarlanarak doğduğun şehre varacak,
 oradan denize çıkacaksın. Orada bir kadın seni
 devenin yükünü attığı gibi atacak; şangırtılarla
 yüreğinden yuvarlanan kor dereye sükun bulacak.
 Çünkü, rüyaların diyor: dilekler arasında Zambak Kızı,
 Kırالیça, pembe tonlarla kurdellalar arasında,
 seni biz de sana rağmen arayalım.

YERYÜZÜNDE KAÇAK VE SERSERİ OLACAKSIN: TCDD

kuzeyde erken kalktığım sabahlar, çiçeklerden yayılan buğu sanki hâlâ havada asılı olurdu. sonra güneş yavaşça ısıtmaya başladığında, seralarda yerleşip kalan türden bir koku / nem ortaya çıkardı. içerde, yatak odasında, o uyuyor olurdu. bu türden yalnızlık anları, birliktelik-içinde-yalnızlık anları, başka türlü söylemek gerekirse, onun-içeride-uyuduğu-türden yalnızlık anları, benim en hoşuma giden anlar olurdu. ondan geçici olarak, anılarda olsun uzaklaşmak, yanlıs bir özgürleşme duygusu ile birlikte, bir nane yaprağının sabahın erken saatlerinde azar azar çiğnenmesine benzer bir tat getirirdi...

izmir... meltem... ökaliptus

böyle anı uzaklıklarında kalkış yeri kaçınılmaz olarak kuzey, varış yerleri ise değişmez bir biçimde daha önce yaşadığım yerler olurdu.

HER ŞEY İSTANBUL'DA BAŞLAMAMIŞTI

ama her şey İstanbul'a dönmüştü.
sıfır noktam İstanbul...
Boğaz'ın uzun kıvrılan yolu...
uzun, uzun zaman önce beni orada beklettin...
ben hâlâ orada duruyorum...
yatağın içinde, yazmaktan kolumun uyuştuğu,
sağ omuzumun tuhaf bir biçimde bir atardamar gibi
attığı şu an bile, ben hâlâ orada duruyorum.
bir kış gecesi, kuzeyli bir adamın kuzeyli evinde,
battaniyeyi başıma çekmiş, walk-man'le Murat Kemaloğlu
dinlerken, o uzun kıvrılan yolu düşünüyorum...
“dostumdan uçmayı öğrenmiştim
öğrenene dek kolumu kanadımı kırdım
belki parçalarımı hâlâ saklıyordur evinde
oysa ben uçamıyorum yine...”

seninle bir İstanbul kentinde karşılaşmıştık, İstanbul...
 sen o zamanlar Konstantinopolis olduğunu henüz unutmuştun.
 ben seni daha terketmemiştim...
 terketmek üzereydim...
 geri dönüşün olmadığını, geriye dönülemeyeceğini henüz
 bilmiyordum
 karşıdan karşıya geçiyorduk.
 ben tam o an karar verdim.
 yerleşiklik o an yitirildi.
 gerisi sürekli bir git-gel artık...
 dönmeye ve kaçmaya çalışarak hep.
 oysa sana dönemiyordum işte, İstanbul.
 bütün dönüş biletlerimi saklıyordum,
 biliyordun ama kabul etmiyordun.
 dönüş yoktu, olamazdı, tıpkı gidişin olmadığı gibi.

ben hâlâ o uzun kıvrılan yolda bekliyordum.
 oradan ayrılmamıştım ki...
 sonra, şimdi yatağımda, bütün gece yazmaktan
 yorgun düşmüşken, kuzey rüzgârı buzdan
 heykeller yontarken odada, kulaklarımda
 "the long and winding road" dönerken
 yavaşça, seni düşünüyorum...

uykuya dalar gibi olduğum bir an,
 bir Şey görüyorum, sonradan hatırladığım...
 belki bir yaz sabahı,
 ılık otların üzerinde saatlerce kalındığı
 bir ilkyaz sabahı belki,
 yolun kenarında,
 altından ince uzun bir suyun akıp gittiği
 bir böğürtlen korusuna uzanıyorum...
 ellerim böğürtlen rengi...
 uyanıyor, anımsıyorum.
 böğürtlen... dikenciler... akarsu...
 seni düŐünmek böyle bir Şey olsa gerek, İstanbul.

ÇakıltaŐlarının demir bilyelerin üzerinden raylar akıp gidiyor.
 "Nâsıra'dan geceyarısı geçiyor ve uğramıyor dünyaya senin
 trenin." anılarda Tuz Gölü'nün Kuzey Denizi'ne bitiŐtiđi bir
 yerdeyiz Şimdi   nk  Kybalion'un dediği gibi kuzeye giden
 güneye döner. açık mavi gümüŐlü suların üzerinde lila ışık,
 tuzul bir ışık kuzey çađrıŐımlarına neden oluyor. trende
 restoranda tek tük birkaç kişinin dışında kimse yok. soba
 mavisi bir restoran, açık mavi duvarların arasında TCDD
 markalı poŐetlerden çay içiyoruz. ritm önce yavaş bozkırda
 aksak bir annenin söylediği usul bir ninni gibi. artık dağların
 arasından ge mediğimiz için trenden İstanbul'a telefon
 edebileceğimi söylüyorlar.  nce dokuz sonra bir. demir
 bilyelerin üstünden kayan bir yolda tuzg l n n oralarda bir
 yerde İstanbul'dan bir iki arkadaŐımla görüŐüyorum. sırf
 bunun için, hızla kayan demir bilyelerin üzerinden daha hızlı
 bir iletişim için. konuşurken rayların sesinin duyulup
 duyulmadığını sormayı unutuyorum.

gece. yataklı vagon. kapsül bir dairede gece ve müzik. dingin olan tek şey duvardaki resim. başucumdaki küçük kırmızı ışığı ve bütün pencereleri sonuna kadar açıp kulaklıklardan atonal müzik dinliyorum. şiddetli rüzgâr. hız. kulaklarda patlayan notalar. Rimbaud'nun sistematik anlam çarpıştırmaları dediği bir algılama biçimine dönüşüyorlar. yazmak ya da yoğun yaşamak için duyumsayışların, dış ve iç şartların üstüste bindirilmesi artı özel bir hız ritmini manik hızı mı yakalamak gerekiyor?

düşlerden önce görülen imaj fırtınalarında olduğu gibi iki ucu köklü ağaçlar ardı ardına devriliyor. karmaşık sinir uçlarını harekete geçirmek... uzanıp bir birinci sigarası yakıyorum. kalkıp bordo deri kaplı defteri avucunun içine alıyor. uyduruk bir ipe dizilmiş barok inci bileziğimi, Fas'tan gelme yonca yüzüğümü bir kenara çıkarıyorum. aynanın önüne geçip doğudan binbir zorlukla getirilmiş ince cam bir tüpün içinden kurşuni bir kürdanla tatbik edilen sürmeyi çıkartıyor. çok kırılğan tüplerin içinde muhafaza edilen şeyler. gözler. gözlerimi ona çevirip bakıyorum. ince kırılğan o da. ağır gözkapaklarının üzerinde kurşuni bir toz var. yanık omuz kapaklarının oralarda tuz gölleri.....

soyulan deri tabakalarının kollarında çizdiği haritalardan birine görünmez halhalın elipsini çiziyor. sigara dumanı omuzlarının tuz göllerinin üzerinden kayıp uzaklaşıyor, ağzında evirip çevirdiği gerçek tütün tadıyla bana bakıyor. şaşırıp ona bakakalıyorum..... ona sigara uzatmama gerek yok, o kadar yakınımda ki birden çok uzaklara gidebilir. kalkıp o çok isteksiz biçimde sürüklediği ayak bileklerini kuzey denizinin kumsallarına dayayabilir. gözlerinden kuzey denizlerinin buz mavisi ışığı geçebilir..... dizlerini dizlerime dayar. ağlar sonra. Tuz Gölü'nün az ötesinden kayan bir trenin içinde ağlar.

simyada olduğu gibi benzer bir elemanın benzer bir elemanla ilişkisi. tuzgölünün kuzey aynasında ince uzun bir zaman olur. bir tuz kristali birdenbire ayrışır. tarihi kumlara yazılır. belki hep yanında taşıdığı bir kristal cam parçasını kumlara yatırır bütün şatolarını yıkar yanıma omuzbaşlarımda tuz göllerinin başladığı yere yaklaşır bana "senden memnunum" der.

uzanıp bir birinci sigarası yakıyorum. ağzımda evirip çevirdiğim gerçek tütün tadıyla Rimbaud'ya tam da şu an rastlasam nasıl olurdu diye düşünüyorum. o şiirleri, düşleri, anıları savuran bir çölden çıkıp yanıma geliyor. başına çattığı mendilin altından sızan ter damlacıklarının çizdiği yarım bir gülüşle cebinden hiç ayırmadığı bir cam parçasının başını gösteriyor. ilerde lila kumların üzerinde bedeviler prizmatik namaz hareketlerini tekrarlıyorlar.....

su renginde bir bilye tutuyorum sonra trende aramıza. birbirine dayayıp bitiştirdiği bacakları ikiye ayrılmış ters bir üçgen gibi bilyeye çarpıyor. mavi bir pantolon giymiş olsaydı mavi bir yelkenli gibi çıkacaktı. onun oradan oraya anlamları birbirine bitiştirerek gümüş bir zincir gibi kayan bir kız olduğunu başka türlü anlamama imkân yoktu zaten diyorum ve başımı yana çevirip yatıyorum..... en arka kompartmanda trenin birbirine çarpan kapı kanatlarından görünen raylar boşlukta bir anlam arayışını simgeliyor belki. hiç kimse yok orada, bir gözlemci bile..... masamda bir melek bile yok.....

yazın turuncu örümceği görünmez dokuları bağlıyor birbirine. betonun içinden bir denizkabuğu parlıyor. kiraz ağaçları kırmızı-yeşil bileşimlerini sürdürüyorlar. kırmızı-yeşil tonların ardında. böylesi bir arayış benim kopuş noktalarımı yeniden görünür kılar mıydı? ezilmiş ot kokusu. gözlerimi kapatıp güneşe uzanıyorum. bir kaplan sarısı açılıyor gözkapaklarımda. yaz başladı işte birdenbire gelincikler. gözle görülmeyecek kadar ince bir yağmur arkası ıslak çimlerin üzerinde kaygan bir yürek yolu açıldı. belli belirsiz bir genişlik işte, yazın ilk vurgularıyla yürekte açılan nedensiz bir coşku, bir kayboluş imi, kimliksizlik istemi, çağıldayıp gitme arzusu, çilek tarlalarında sallan-yuvarlan, hayatın dışında kalan her şeyi mutlu bir yadsıyış. bir yaz ikindisi boş bir kır evinde yayılan uyku, bakın işte yaz gelmiş, mutlu mutlu bir serseri, yamalı-askılı tulumu ve ağzından akan papatya suyu. bir peygamber devesi gibi diz çöküyor güneşe.

güneş altınlarını sayıyor bir köşede; mor üzümler zor taşıyor kendini, böğürtlen, rezene. bir kadın bacaklarını açıyor ortadan çatlayan bir incir gibi. bir kelebek konuyor omzuna. bir kelebek hortumu ağzının kenarında. bir bağbozumuna gebe mor üzümler zor kaldırıyor kendini. sonra sonra belki bırakacak yerini daha solgun bir ışığa, sarı sarı sarı otlara..... başında sonbaharın bereketini taşıyan kadınlar çiğneyecek üzümleri yayvan ağaçların altında. ayvalar kaynatılacak, reçel kavanozları yanyana dizilecek raflarda. yürek ikiye ayrılarak saçacak gizlerini nar taneleri gibi, bir yazsonu şimşegi bölüp geçecek göğü, dökülen nar taneleri sonra, dağılan yaz kişilerinin çizdiği zigzaglar, yazın turuncu örümceği birleştirmişti onları. hüznü bir samba şimdi, yine de hiçkimse çok üzgün değil, mutlu mutlu bir serseri ne kadar hüznü taşırsa öyle, uçucu yaz geceleri dantelli köşelerinden kaldırılıp toplandığında ne kadar ağır gelirse öyle.....

yazın bitiminde belki ince bir duman neredeyse bir füğ göçmen kuşları izleyen, tutuşturulan kuru ot yığınları, kanalda bir tekne, Vasco da Gama, ağaçboyası taşıyan kuzeye... seni arayacağım, kızkardeş yaz, ki daha iyi taşırsın bizleri bir sağanak arkası, bir öğleden sonra... Çın'ın bütün eski likörleri gözlerinde, Sonbahar, arp çalan bir kadın şimdi, ah hafif yazın bütün gizleri nemli bir Lizbon mahzeninde bir porto şarabına dönüşmekte ağır ağır...

FELEMENK ÜLKELERİNE BİR KANAL

felemenk ülkelerinin burcu altında... yaprakası sonu... galler horozu öttü. felemenk ülkeleri kendi hallerine terkedildi. almanya, fransa, ingiltere arasında bir kavşak. zor idare edilen özgür bir alan. aristokrasinin doğal olarak güçlü kaldığı toprağa bağlı bir rejim-orange evi, montmorency'ler, egmont kontu... fikirler deniz ve toprak yoluyla dağılıyor. tolerans çözümü "flamengan" ülkelerde yayılıyor lüter'in ışığında. türkler don'dan volga'ya kanal yapmak istiyorlar. ben de felemenk ülkelerine bir kanal yapıyorum kafamda. ah, felemenk ülkelerinin sessizliği...

kuzeyli yırtılış... kuzey rüzgârlarının esmesi... nevalji noktası... konstantinopolis'te barut fıçıları yangını. alman gözlerle barbarlara karşı. denebilir mi ki bu kuzeyli yırtılış onları daha az rahatsız edici kılarak, daha uzun süre ayakta kalmalarına neden olmuştur? tuna üzerinde... tuna, osmanlı üzerinde önemli fakat kırılğan sınır. osmanlı, transilvanya dışında hiçbir kuzey ülkesinin efendisi olamamış. macaristan'ın uzun sınırı... sonra senin uzak sınırın kendine bile kapalı.

yakın şark'a ulaşan ilk gemi, bir hollandanda gemisi – kara süvari. başka bir milletinmiş gibi yanlış kâğıtlarla seyahat eden maskeli gemiler... cornelius haga, istanbul'da ilk elçi, amsterdam'dan kalkan bir gemiye mi binmiştir? XVII. yüzyılda akdeniz uygarlığı yerini kuzeye bırakıyor. yeni yollar ve ticaret devrimi önceliğin ingiltere'ye holland'a'ya geçmesini sağlıyor. kuzeyliler güneydeki malların daha az kalitelisini ve daha ucuzunu yapıp pazarı ele geçiriyorlar. levanten pazarlara, venedik çarşafaları adı altında ucuz ingiliz çarşafaları yağıyor. max weber'e inanılacak olursa, kuzey avrupa kapitalizmi icat eden reform hareketleri sayesinde kazanıyor. tartışmasız kabul edilen bir şey var, o da, kuzeyin iki yönden havalandırıldığı: biri atlantik okyanusu, diğeri sahra. kuzeyin kendisi onu aydınlatan gökyüzünden sorumlu değil. sahra kuruluğu, ışığı, mavilikleri getiriyor. atlantik, bulutları, yağmuru, grilikleri, su ve toz bulutlarını... üzgün bir şey, baltık gibi...

bazan kanallar donuyor. kardan yolcuların giysilerinin rengi görünmüyor. kuzey mektuplarını baştan aşağı kaplayan o kış griliği, kasım yağmurları ve kışın büyük yağmurları... atlantik depresyonlarının geçmesine izin veren açores antisiklonu. mistralin darbeleri altında okyanus-dalga köpükleriyle o kadar beyazlaşıyor ki karla kaplı vadilere benziyor. “kül ekilmiş gibi” diyor bir XVI. yüzyıl gezgini. greko’nun gökleri altında geziniyor. prag’dan alexandra adında bir tank geçiyor. eskileri en çok şaşırtan şeylerden biri kuzeylilerin yemeklik yağ için tereyağ kullanmasıydı. zeytinyağı tüketenler için neredeyse bir skandaldı bu. ispanyollar için, felemenk, lavantanın, kekiğin, incirin, zeytinin yetişmediği bir yerdi. buna karşılık güneyin fakirliği çarpıcıydı. kendini anadolu’da bulan kuzeyli bir gezgin 1555’te defterine şu notları düşer: “öyle zannediyorum ki bir felemenkin bir günde harcadığı şeyle bir türk 12 gün yaşar. türkler mutfağı ve mutfağa ait şeyleri bilmez. yemekleri pek fazla ciddi ve hazdan çok uzak. eğer bir parça tuzları, ekmekleri, sarımsakları, soğanları ve biraz da yoğurtları varsa daha fazla bir şey istemezler, hemen bundan bir türlü yaparlar. hatta çoğu zaman onların susuzluk ve açlıklarını gidermek için kâfidir. kırsal kesimde savaşıyan türk askerinin zaferini buna bağlayanlar bile var.” çok değil az bir zaman önce théophile gautier de aşağı yukarı aynı şeyleri not etmiş. kasları oldukça gelişmiş görünen güzel kayıkçıların bile bütün günü bir çiğ salatalıkla geçirebildiklerine işaret etmiş. rimboud ise doğu için ilk ve sonsuz bilgelik diyor. antik ırkların saflığı...

kuzeyde kışlar ağır geçer. erken başlaması ihtimali gözönünde tutulur. ilkbaharda ağaçlar çiçek açmışken kış yeniden başlayabilir. ben yazın gand'a kar yağdığını hatırlıyorum, kara gök biz burada lanetli miyiz? aralarında o kadar çok vakit geçirdim ki. hepsini tanıyorum. herkes birbirini tanıyor. ama herkes kibar, uyumlu. ilişkiler yumuşak. bu şaşırtıcı mı? her alanda sınırlara dayandığımız XX. yüzyılda? knokke'a gittiğimiz o gün? ne vardı sanki orada. "knokke bitmiş" dedi bazıları. kuzey bazan o kadar tekdüzedir ki insan hayatın bir başı ve bir sonu olduğunu unutabilir. oost-dunquerque'de şömine başı sohbetleri. sen orada mıydın? kışın getirdiği pasifik şeyler arasında barış antlaşmaları da vardır. her şeyin minyatürleşmeye başladığı çağımızda politikada buna en güzel örnek flaman politikasıdır. kışın hoş imajlarından birisi de göçmen kuşlar görüntüsüdür. yağmurla çarpışan kuş sürüleri yüzünden tarlaların bembeyaz kesildiği görülmüştür. ah, felemenk ülkelerinin sessizliği...

beyaz geceler, benim atom anahtarım... kuzeyde üç kapı var: biri anvers, diğerleri şarap ve tatil. kuzey gemileri endülüs şaraplarına bahardan önce ulaşır. bağbozumları kuzeyde biraz uçuk geçer. boğaz'ın lodosu gibi. benim kafamda da üç kapı var: üçü de sana açılıyor. akdeniz mavisine değil de beyaza boyuyorum o kapıları senin ıssız odanı düşünerek. senin resimle çarpıştığın o ıssız beyaz geceler. yağmurla çarpışan kuş sürüleri yüzünden aklımın bembeyaz kesildiği o yer. bitti sandığın anda yeniden başlayan o beyaz büyü. gözkapakların karla örtülü gand'da parkta uyuyor musun? çocuğumuz olursa portakal sandığında uyur demiştin...

kardinal de retz üzerine tez hazırladığın günlerdi. brugge’lu bir üstadın 1480’de yaptığı bir resmi gördüm. profilden görünen bir adam, pencereden kanalın iki ucunu birleştiren köprü ve ardında bir sokak, kule, yolda bir kadın ve karalar giyinmiş bir adam. ağacın altında iki atlı, biri ilerde bir kapıdan geçmek üzere. suda iki kuğu, adam dua ediyor gibi, sana benziyor. su van den abeele ailesininkine benzeyen armalar taşıyor. “niye gururlanıyorsun geçici insan, sen de bir gün öleceksin benim gibi” sonra Pieter van den bogaerde ve petrus, açık renkli harfler. brugge’daki notre dame kilisesinin önünde ellerimiz birleşik. su ince bir tabaka halinde üçgen bir şeklin içinde akıyordu. suya eğildiğimde bulutları, soluk güneşi ve notre dame’daki heykelleri gördüm. yavaş yavaş suda kayan heykellerden birinin yüzü örtülüydü. su yolu ile tarihe inmek. çokluk İstanbul’da bir şilep şehrin kıyılarından ansızın sokaklara kayar neredeyse yanbaşıma süzülürdü. andrea doria, denizin ortasında kaybolmuş gemileri, yandaşları ve askerleriyle...

bir Fransisken keşişi, ip kuşaklı, kımıldamadan duruyor.
 karanlık seviyor. bir mercan kayalığına giriyor.
 kızıl alglara bakıyor, koralinalara.
 yitik bir şey, eski bir bakış, soluk almayı sürdüren batıklarda.
 bir yıldızıl yıl geçiyor.
 yıpranma biçimlerini okuyor bir keşiş, ateşyılığını.
 iğneyaprakları, ayrıkotları okuyor.
 bir yılancık taşı bastırıyor yarasına.
 Sirocco esiyor..
 Mısır’lı bir kadının saçlarını çıkarıyor,
 tozlu bir deri kutudan.
 bir karabatak kuşu... belli belirsiz... ağlıyor...

gece, gece mavisi bir elbisenin saten kıvrımları
gibi düştüğünde, gri bir kedi kucağında kıvrıldığında,
gökyüzü karartma gecelerinin o mavi metaline
soğuduğunda, uzanıp metal bir kül tablasında son
sigaranı da söndürdüğünde, içinde buzlu bir viski
bardağında oluşan kayma ve kırılmalarla, yanda
seni bekleyen bir odaya, daha soğuk bir odaya
geçemeyecek misin?

yanındaki sobanın porselen kapağını indir öyleyse,
sönmekte olan kömürlerin mavi yalımlarına
son bir kez bak

KAR YAĞDIĞINDA
BURADA OLMAYACAKSIN

çiy fırtınası, kuzey rüzgârlarının esmesi.
tanıyorsun tanıyorsun bu sokakları.
bu kentin bütün tramvaylarına bindin.
Jacques Brel'in sokağından saptın evine
dönmek için, bakkallarına, çiçekçilerine,
sigara ve gazete bayilerine uğradın.
elindeki hasır çantada bir paket drum
tütünüyle, camel sigaralarıyla, füme jambon
ve eski hollanda peyniriyle, st. emilion
bölgesinden bir şarapla evine ulaştın.
evlerine ve yemeklerine kapanan insanlardan
biri olup çıktın. bütün bunlar seni boğmadı mı?
içinde o büyük kısıtılmışlık duygusuyla
kendini alışveriş merkezlerine attın.
bir yığın manasız ıvır zıvır satın aldın.
bunlar birikti. evin bir müzeye döndü.
sonra sürekli bunların tozunu almak zorunda
kaldın. tozlar birikti. bir gün toz almayı
bıaktın. tozlar evin her yanına dağıldı.
eşya renk değiştirdi. gözlerinde kırmızılık
evin bir köşesinde oturakalmadın mı?

bıldırcın geçimi fırtınası... binlerce binlerce kez o evlerin önünden geçtin. yine de şimdi bile oturduğun yerden o evlerin dış cephelerini sıyırıp geçen sarı ışıktan gözlerini ayıramıyorsun. tam karşı cephede betonun içinden fışkırmış bir bitkiyi ayırırsadığında, ne olduğunu bilmediğin bir şey, belki bir ışık oyunu sana yağmurun başlamak üzere olduğunu haber veriyor. içerden flaman kış türlüünün kokuları geliyor. sobanın üzerine çaydanlığı koyup kendini odun ateşinin müspet ılıklığına, lapsang souchong çayına, hadrianus'un anılarına, yani yağmur keyiflerine bırakmaya hazırlanıyorsun. güneşli bir hava beklemiyorsun zaten. biraz sonra bir gökkuşağı bekleyebilirsin ama. kimbilir belki de bir iris, kapının önüne bırakılmış bir kasımpat, yaylı bir çalgıya ilıştırılmış bir pusula...

senin adına kapalı hava diyorlardı. ben seni
 kızılderili yazı sanıyordum. sen kapalıydın,
 kuzeyliydin, jesuit'tin. çene sınırına kadar
 traş edilmiş sakalların vardı. sende kendini
 dünyadan, benden, her şeyden geri çeken bir şey
 vardı. ben sende akdenizden bir şeyler bulmaya
 çalışıyordum. dağınık saçlarını, karmakarışık
 sakallarını, disiplinsizliğini akdenizliliğe
 yoruyordum. atina'lı değildin sen oysa.
 grote market'tin, ısparta'ydın.
 atina'lı değildin sen.
 felemenk yollarıydın, cafe falstaff'dın.
 gent'de bir kanaldın. kanalda bir tekneydin
 ticaret merkezlerine giden. jacquart tekstil
 fabrikalarıydın. ebes & co.'ydun.
 gent'de bir kanaldın. bir köprü değildin,
 atina'lı değildin sen.
 bruges'da donmak üzere olan kuğuydun.
 kontlar şatosunda bir işkence odasıydın.
 bir floransa güneşi, bir frigya sandalı,
 atina'lı değildin sen.

ağlamak ve yokolmak istiyorum black ballerina sonra kolumu yavaş yavaş ve birden kaldırarak yıldız işaretimizi yapıyorum bütün buzul görüntüleri ve kafamdaki siyah dalgaları gölün içinde kırmak istiyorum black ballerina başlangıçta tüm beyaz gecelerde bir siyah balerina vardı uzun siyah eldivenlerini çıkarır başucuma koyardı şimdi artık dantel kadınlar aynalara kapandı gece kelebekleri gibi kendi çevrelerinde dönüyor eldivenlerini giyip çıkarıyor gözkapaklarını anlamsız bir biçimde açıp kapatıyorlar dönüşlerinden çıkan gıcırtilı ses bir kadehin üzerinde dönen bir elin çıkardığı ses kadar tuhaf bir şey ağlamak ve sizinle birlikte aynalara kaçmak istiyorum black ballerina ihanetin zevkini çıkarmak istiyorum

bir taş plak dakikada otuzüç kez dönüyordu dünya kendi etrafında üçyüzatmışbeş kez dönüyordu ve kafamda bütün takımyıldızlar bir sabit fikir gibi dönerek her şeyi yanlış anladığımı söylüyorlardı siyah kuğular neden hep karanlık sulara çekiliyorlar ama bütün bunlardan duygulanmak duygulanmak bile istemiyordum ki geniş yaz geceleri düşen yıldızlar ve bizden kaçan rüyalar kadar hızlı kaymak ve yokolmak istiyordum yalnızca sonra kolumu yavaş yavaş ve birdenbire kaldırarak yıldız-işaretini yapıyordum aynadan bir başka kadın metal gözlerle bana bakıyordu çürümüş yaprakların kokusunu içime çekiyordum siyah bir balerin başını bacaklarının içine gömüyordu aynadan onu görüyor hiçbir şey yapamıyordum kuzey ülkesinde bir adam buzların içine gidiyordu kuzey ülkesinde bir kadın buzların içinden çıkıyor sonsuza kadar kayarak gölün kenarına gidiyordu göl kıyısındaki sazlar nedenini hiçbir zaman anlayamayacağım tarzda eğilip bükülüyorlardı rüzgârda.....

rüzgârla şişip boşalan o yüzü görmeye gitmiştik.
 pırlanta yüreğini evde bırak demiştin sana.
 benim belleğim bir cam
 pırlanta çiziklerle dolu.
 karanlıkta bahçendesindir şimdi
 elinde büyük bir taş
 pırlanta yüreğini evde bırak demiştin sana
 ıslak taşın üzerinde benim olmayan gözyaşları var.

sana nasıl yaklaşılacağını bilmiyordum sanki.
 arkanda yürüyen şeyin bir fil kafilesi olduğunu
 bilmiyordum tuhaf bir kum ışığında...
 karanlıkta bahçendesindir şimdi...
 elinde neye yönelik olduğunu bilmediğim bir taş,
 neye bakarsın bütün gün
 ben buradayım şimdi başka bir beden hayal edebilirim
 bedenlerin birbirine nasıl yaklaşacağını bilmiyordum ki.
 senin bedeninin yerine hayal ettiğim bedeninin tam ortasında
 bir boşluk var. o boşluğa bir kuş gravürü gömülmüş.
 üstünde innocento yazıyor.

sen unutursun da beni siyah kuğularla ormanın başladığı yere gidersin ya, kölelerinden say beni aklımla seni izlediğim için. yerde yuvarlaklar çizip büyük kaya parçalarına oturduğun zaman, Stonehenge gibi bir yer görüyorum ben senin yakınında. büyükbabandan kalma o ısıltılı yüzükle bir şeyler çizmeye başladığında uzaklaşırsın en çok benden. dönmesine hep dönüyorsun ya eve ben hep merak ederim seni, siyah kuğularınla gittiğin yeri. dönüşte bana bakmazsın. girişte camın üstünde açılmış yeni pırlanta çiziklerine bakarsın. gece yatıyoruz sonra aramızda bir yığın yaban kuğuyla. sonra sen dönüyorsun, uzaklara, yitik kavmlere, gazallara gidiyorsun. ben her şey için ağlamak istiyorum – gösteri yapan fok balıklarına bile. uykunun siyah likit plaklarında dönüp duruyoruz seninle geceler boyu. sonra sen hep büyük bir yolculuktan dönermişçesine dönüyorsun bana. bedenimdeki pırlanta çiziklerine bakıp şaşıırıyorsun. beni hâlâ orada bulduğuna şaşıırıyorsun belki. şaşırdığın için yine ormanın başladığı yere gidiyorsun..... ormanın başladığı yerde siyah kuğular rondo yapıp gölün ortasında PENELOPE yazıyorlar.....

güçlükle karşılayacaksın anlatmayı, yığılan yığıldığında, uzun zaman boyunca incinen o şey kapı aralığında sür ndüğ nde her şey öyle sonsuza kadar sürüp gidecek, kapında o incinmiş yılların yalvaran leşi. tam başka bir şey yok dediğın anda gelecek o yalvaç kişi. yavaşça aç kapıyı o zaman kalbin kuş ayağında. unutma sargılarını henüz çıkardın ışık yaralıyor seni; yüreğın bir akrep gibi dönüp eski karanlığın  arıyor. ışık geldiğ  zaman karanlığın  arıyor olacaksın. güçlükle karşılayacaksın anlatmayı, kurtuluşu, oh ama ben bağışlanan günler bildim.

değışmeyi istemek, yeni bir insan olmayı Pasternakvari kendi sürgününe çekilmeyi. yapamayacaksın ama tıpkı Mandelstam gibi çünkü çok ama çok şey istiyor kapındaki o kişi. acıyla tutup koparmanı yara sargılarını; kapının önüne yığımanı yıllardır kendini korumak için sarıp sarmalandığın onca pis şeyi. sana geliyor şimdi o adam, görün ona onun sana göründüğü gibi ama sen yıllardır pencereden kolunu bile çıkarmadın ki. güçlükle karşılayacaksın anımsamayı yığılan yığıldığında. başka bir yol götürecek seni oraya, garip ve geniş. yanında arkada antik kabileler, kadınlar tuhaf kuzey şarkıları söylüyor olacaklar. yavaş git oraya uysal bir ihtirasla. bilinemeyen zamanlardan beri o sessiz geniş kanat, g zkıyılarının sularında s z ld ğ nde, bedenim tuzu tanıdığında, soyup atıyorum yüreğimi önüne–

hışırtılarla açılıyor o mırıldanarak: ah, jann t!

uçsuz bucaksız buz tutmuş bir platoda yıkıntı halinde bir tren duruyor. nereden geldiği belli olmayan bu treni çeşitli ırklardan insanlar bilinmeyen bir yere doğru srklemeğe çalışıyorlar. vagonlar dönmüş gibi hareket edip etmedikleri bile belli olmuyor. anlatmayı seçseydim eğer nereye doğru gittiklerini söylerdim. donmuş gzkapaklarımla onları seyrediyorum yalnızca onların bu bitmez itip kakışlarını. daha önce kargışlandım ben, onlara ölümden ve dehşetten kaçıp yine lme ve dehşete gittiklerini söylediğim için.

kāđıttan kuşa benzer bir şey tutuyorum başımın üzerinde yüzüm suskunlukla ne eğik, kollarımla çizdiğim üçgenin ortasında bir üçgen tutuyorum. yazık ki bir yunan tanrıçası değilim ben ışıldayarak kollarında özgürlük ateşini gösteren. bakışlarım tedirgin yüzüm yıldı dolu kollarım halsizlikle yukarı kalkmış. bir paçavra tutuyorum size. Çünkü kurumlarımız böyle yapılmış. doğuda bir kanal isteniyorsa, kuzeyde bir kanal göstermek gerekiyor. böyle işte nefret ve şaşkınlıkla konuşuyorum sizle, büyük çığlıklar ve büyük suskunluklarla. Çünkü bizi unutuşa kadar parçaladılar. işkence görmüş bedenlerimize yanan korlarla eşitlik diye yazdılar. yağmur silmiyor bu yanık izlerini.

düşlerimiz fırtınada uçan yataklar gibi havalanmıyor artık. çünkü kurumlarımız böyle istiyor. düşlere giden bir yol isteniyorsa, düşlerden çıkan bir yol göstermek lazım. hiçbir yola gitmiyorum ben. düşlerden çıkan yolları göstermekse çok tehlikeli. kâğıttan kuşa benzer bir şey tutuyorum ben böyle başım utançla öne eğik. yazık ki bir yunan tanrıçası değilim ben. bende ışıldayan hiçbir şey yok. ışıldayan bir şeyler olsaydı eğer, bir ikon sanabilirlerdi beni, hiç kıpırdamıyorum çünkü. ama bunu bile görmüyor onlar. hareket ettiğimi sanıyorlar. hayır söylüyorum işte:
1986 yılından beri kuzeyde bir kanalın üstünde düşlerden çıkan paçavra bir kuş tutuyorum ben.

“bir binyılın uçuşunun kapladığından daha fazla.” aşk, aşk, gözlerinin altın balığı. gece. siharfi. gece bir binyılın uçuşunun özlemiyle gözlerimi kapadığım zaman, siklamen suların üzerinde yaklaşan mesajla, Ganj’da siklamen mesaj için ölen binlerce çocukla, ufkun görünmez ekseninde yükselen ey Yabancı, bak artık bize gözlerinin altın balığıyla. uzat, uzat elinde sımsıkı tuttuğun o altın alfabeyi ki çözmek isterim seni o alfabeyle, azizlerin kafataslarını görmek istediğim gibi. Gel yık bizi anlattığın efsanelerle, bir binyılın kapanışının ardından. unun meleğe dönüşmesi gibi dönüştür beni, bağla benim uslanmaz ruhumu bir binyılın uçuşunun kapladığından daha fazla aşk aşk ve gözlerinin altın balığıyla...

sonra ona bir madalya takıldı karın çamlara indiği günde. sonra o kolunu uzatıp üfledi. çünkü onun gövdesinden çaprazlama siyah bir kordon geçiyor seçilmişliğin ya da başka bir şeylerin işareti olarak. sonra ona bir kuş getiriyorlar. adı EKİM. uzun kadife örtülü masalarda bir kez acı acı ötüyor. karın çamlara indiği günde onun yanında ona benzer başka bir adam duruyor. onun kurdelaşı göğsünden değil alnından geçiyor. sessiz bir savaşı sürdüren kişiler değil bunlar, yüzyılın tatsızlığından bezmiş kişiler. ben de onları alnımdaki yaradan görebiliyorum ancak. geceleri yatağımda EKİM ötüyor.

onunla ben karşılıklı Romüs Romülüs gibi oturuyoruz kuzeyin barbarlarıyla. herşey kendi başına görünüp bir üst sisteme açılıyor. aramızdan geçen siyah bir şilep bana ölmekte olan bir çam ağacını düşündürüyor. iki melekten başka hiçbir şey almayarak yanıma sonunu bilmediğim bir yolculuğa çıkıyorum. benim öteki annem Minerva. onun kucağına yatıp ağlamak isterdim miğfer başlığım. benim öteki babam Leonardo. onun işaretlediği yerlerdi gitmek istediğim. ama her şey dağdaki modele göre planlanmıştı. görünmez şeylerin denklemi, ikonlardan uzak. eski adaklar. eski bağlantılar, antlaşmalar geçersiz kalıyor şimdi. karşılıklı oturuyoruz Romüs ve Romülüs gibi.

belki de hiçkimsenin giremediği bir yere girmek istiyoruz, bir kez ve son kez, daha geriye, kirazların üstündeki buğulu bölgeye – inançla kıyar herkes sevdiği şeye. Ptah’la ben artık yeni bir antlaşma yapmak istiyoruz Hindistan’ın son Moğol imparatorlarınıninkine benzer bir antlaşma. Teb şehrinde iki anıt gibi karşılıklı oturuyoruz. taş ve insanın karşılaşması. seni seviyorum ama aşk artık burada kışlamayacak. bir jaguarın beynini açıp bakıyoruz sonra: rüzgâr ve duman. beni seviyorsun ama bu senin uzaklara gitmeni engellemeyecek.

kalbinin kenarından geçen bir duman battaniyesi ile kuzey defterlerinde hep uyuyor olacaksın. kül rengi çam ağaçlarının arasında giden bir atlı hep... böyle bir şey, bir rüya: sizi ayıramam diyor atlı çünkü ikinizin de avuçlarından yayılan frekans mavi ile beyaz arasında. omuzlarından gri bir yol kıvrılacak. ben elimde tuttuğum bir buz parçasından senin yolunu izleyeceğim, mavi kiraz ağaçlarının arasından geçişini. bir şey beni öne, önüne itecek sonra. yırtık elbiselerimle Solo. aşk artık burada kışlamayacak.

çünkü ben ancak bir meleği çoğalttım...

yaprak aşısı sonu.

nasılsın notre-dame kuşu, nasılsın?

nasılsın benim aptal kuşatılmışım, hâlâ Bury

My Heart At Wounded Knee okuyormuşsun.

kolunda gümüş halhallar, arkanda hahamlar
önünde haiku ovaları. cebinde kabbala tohumları
astroloji bulvarlarından iniyormuşsun.

gematri çatlak gematri, tütsülenmiş beyaz

gömleklerle ganj ırmaklarında yıkaniyormuşsun.

nasılsın benim meselelere aptal yönlerden

bakanım, canı sıkıldığı için tuhaf teoriler

uyduramım, Mistik Aptal Kuşatılmış Kuş,

nasılmış çok yukarlarda açmak, adamı böyle

Bury My Heart At Wounded Knee yaparlar işte.

Mistik Abdal Kuş!

Down in Adana pijamalı tabancalı adam.

sarı buğday başakları arasından kaçarak.

bir aşk cinayetinin ucunda. bir başka sistem,

Seiko, ya da iki şehrin hikayesi... Tarsus'da

konuşma yapan aziz Pavlus'a rastlıyor.

sarı ekin tarlaları altın başaklar rüzgârda

ürperiyor. kuşluk vakti çimlerin üzerindeki

çiyi eliyle tarıyor. Aziz Pavlus Riders on the

Strom dinliyor ve akşamları Tite'ye mektup

yazıyor. down in Adana bir kuşluk vakti.

Beyazlardan Dante. Yeni Yaşam, İlahi Komedyâ.
 Beyazlardan Bach, Yağmurlar Baronu.
 Brandenburg yağmurları. Beta.
 Beyazlardan Bach, Beta, Beethoven.

Alpler. Annibal. Alfa.
 Onun benim kalbime girdiği görünmez kapılar.
 Herkesin herkesi terkettiği bir yer. Yerin
 kıvılcıkları. Sil, sil bütün o kanlı anıları.
 Dönek insanlardan çok şey bekleme.
 Hatırası hafızalardan silinen Brugge gölünü sil.

Kruvaze kılıçlar. kruvaze kanlar. Armegeidon.
 Kırılınca yedinci mühür. Borazanlar çalınca.
 Denizler kana dönünce. Balıklar ölünce ölünce.
 Turner. Krallar. Beyaz sessizlik. Eskilerden
 biri dedi ki Ağlama. İşte Kuzu. Lekesiz.
 Çilesinin izlerini taşıyarak ama yaşayan.
 Vizyonerler ağlarken.

Ağlarken vizyonerler çaresiz,
 Anjelüs sözcüğüyle başlayan bir akşam duası.
 Tuzlu kirpikleriyle bir gezgin, gezgin kemancı.
 Yakarıları haber veren çan.
 Kudas ayininden genç bir kız.
 yaprak çerçevede meleklerle gülümseyen.

Avuçlarında kelebek tutuyormuş gibi oturan kadınlar.
 Bir şey beklemeyen odalarda. Yürek darlıkları
 çocukların dilinde şekere çevrilen
YAŞAYAN TAŞ OLUN ÇÜNKÜ BEN YAŞAYAN TAŞIM.

*Bu dünyaya yabancı ama filiz veren,
 sürgünlerin arasında sürgün ama umutla,
 kusursuz Kuzu'nun kanıyla satın alınan bir ermiş
 olun çünkü ben ermişim. Bir taş, insanlar tarafından
 geri atılan ama değerli, seçilmiş bir taş, bir
 köşetaşı, göksel yapıya harç olun.*
 Otlar kurur, çiçekler düşer ama Söz.

SÖZ. Roza elması. Gülhatmi. Pembe pembe gül duaları
 kıyıcılara. Gül biçiminde vitraylar.
 Loş bir ışıktaki iki sıra mum... margaritler...
 Our Lady Of The Flowers...

Kitara, flüt, ılık sesleri bulunmayacak artık
 burada çünkü burada bir viyolensel ağlayışı
 ve dünya üzerinde boğazlananların kanı var.
 Yukarlarda bir koro.
 Bilgelik! Güç! Cömertlik! Saygı!
 Yukarlarda bir koro.
 Bilgelik! Güç! Esirgeyiş! Esirgeyiş! Esirgeyiş!
 Beyazlardan Pergolesi. Kristal denizin
 üstünde bir gökkuşağı, İris, evrensel bağışlayıcı.

Yaz: ne mutlu onlara! Beyaz atının geçişini görmeye
 çağrılanlara! Yargılamayın ne zenginleri ne
 fakirleri. Yargılamayın! Yargılamayın yoldan
 çıkmış kuzuları. Yoldan çıkmış kuzular gibi O'na
 döndürüleceksiniz. Çılgın ete karşı savaş.
 Güldalıyla. Kızgın çeliklerden dökülen soğuk
 kılıçlar gibi. Sil, sil bütün o kanlı anıları!

Yaz: beyazlardan Alfa ve Omega. Onun benim kalbime
 girdiğı görünmez kapılar. Kanatları sonradan
 çizilen bir melek, insanların defalarca çeşitli
 nedenler yüzünden birbirini terkettiğı o yerde,
 altın bir arpe tutunarak kavuniçi bir füğle
 yükseliyor yükseliyorsa, nereye gitsek ıssızsa
 ıssızsa ama kentten masalımsı kış görüntüleri
 yükseliyorsa

Yaz: beyazlardan Romeo ve Jülyet. Onun kalbine
 girdiğı görünmez kapılar.

Yaz: Beyazlardan Brugge'un Aşk gölündeki o Kuğuş.
 Sabit ve daima kendine eşit.

Yaz: ardında ellerin birbirinden özöldüğü, bakışların
 unutulduğı, gelinliklerin bir köşede sararıp
 kaldığı, eşiğine kurumuş beyaz zambakların
 yığıldığı o Dar Kapı'yı yaz.

Kaldırıp at sonra bir Aşk'ın silüetini çizmeye çalışan bu kaypak kitabı, içinde eski tarz Venedik tipi bir tekne gibi süzülerek kendimden uzaklaştığım, gölgesi ölüm kadar güzel siyah uzun bir dalga gibi kendimin ve senin cesedinin silüetlerinin elyazısı dalgalar halinde beyaz sarp kayalıklara vurduğu bir Ayvazovski manzarasının içinde donup kaldığı, ressamların resimlerine baktığı gibi bir bakışla kendine bakıp uzaklaştığı, çenesini öne doğru uzatarak başı arkada gözlerini hep geriye geriye doğru kaydırarak fırlatmaya hazır bir bumerang gibi bakan çileci felemenk ressamlarının yapacağı gibi mutlaka bu kitabı kaldırıp at. Çünkü bütün bunlar aysız bir gecede İstanbul'da bir bodrum katında aysız bir gecede kızıl bir ay ve fiyord icad etmek için seleniyum ve klorofilin birbirine karıştırıldığı yalanlardan başka bir şey değil...

hava patlıyor ve korkuyoruz şimdi. kemiklerimi gönderiyorum sana. çünkü kestiremezler hiçbir zaman. tam ne zaman öldüğümü. eski öykülerin bir gizi var. bir cezaevi onlar. Auschwitz'e giden bir trenin içinde senin çok yakınından geçiyorum. senin çok yakınında olduğumu duyuyor musun? ve geçip gitmekte olduğumu belirsiz bir sona doğru... bileklerimde alman kelepçesi sana getiriliyorum özel bir bölükte. hiçbir şey yapmıyorsun. artık hiç gücüm kalmadığını anlıyor musun. bitkin düşmemi bekliyorsun belki de... bir gelincik zehri damıtlıyorsun. bir sırınga ile yaklaşıp. ile yaklaşıp. bir gelincik zehri. özel bir bölümde. saçlarını geriye doğru atıp bakıyorsun. geriye doğru bakıyorsun. geriye doğru bakarak görüyorsun. üçüncü yüzünle bakıyorsun bana. saçlarıma asılıyorsun sonra ve suyun altına suyun altına...

tuhaf bir sıkıntı öncesi, bir yağmur sıkıntısı öncesi,
 kapatılmış, köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi dolaşmak
 evin içinde. Jan Garbarek dinlemek bir kısıtılmışlık
 duygusuyla. sonra şimdi o çıt eden şey yürekte... ardında o
 korkunç uğultuyla... ve bütün cam çerçeveyi indirip yere...
 büyük şangırtılarla yol alan Nuh'un gemisine binmek...
 sirrus bulutları ile... dilek mumları... madeni düğmeler...
 yabanıl çığlıklarla... ilkel bir ayın gibi ilerlemek... sonra
 hüznün... Nuh'un hüznü... uzun bir süre öldürüldüm ama hep
 değil. şimdi gitmek istiyorum. neresi olursa. nasıl olsa sen
 yoksun. bir yerlere varmadan gitmek. elimde sana yazılmış
 ve gönderilmemiş mektuplarla. gitmek. hiçbir limanda
 seninle karşılaşmayacak olduktan sonra.
 gitmek, ardına bakmadan, uzunboylu vedalaşmadan gitmek.
 oysa seninle sabaha karşı uğranılan liman barlarında
 karşılaşmak vardı.

...sonra yüzümüzdeki savaş boyalarını çıkardık ve
 konuştuk iki uygar insan gibi... bana som kayaları...
 dar boğazları... kendi iç geçitlerini gösterdi...

o çok sıkıldığım günlerden biriydi. biraz sonra iç avluyu geçip kapımı çalacağını bilmiyordum. bulaşık yıkıyordum galiba ya da yatakları. o çok sıkıntılı günlerden biriydi. biraz sonra bize ne olacağını henüz bilmiyorduk.

... kılıçlar kraliçesi yalnızlık biliyordu belki
 ... yer değiştiren hava tabakaları biliyordu
 ... bir yağmur kuşu biliyordu
 ... sopalar kraliçesi baştançıkariş biliyordu
 ... andromedanın güneyindeki takımyıldız biliyordu
 ... bir kılıç çiçeği biliyordu
 ... yıldız yorumcuları biliyordu ve

Dorado Dorado Dorado biliyordu...

biz bilmiyorduk.

bilmiyorduk yürekte kılıçla gezmenin olası olduğunu.

dahası bunun istenir bir şey olduğunu.

kadınla erkeğin ayrı dilleri olduğunu.

üstlerine kılıf geçirilmiş boğucu eşyayla dolu bir odanın aşk
 olduğunu

bunun dışında kalan her şeyin anarşi olduğunu.

aşk ve anarşi olmadığını ya da başlangıçta belki biraz.

gerisinin kapatmak ve kapatılmak olduğunu.

anahtarın sürekli el değiştirdiğini.
 başka bir deyişle çıkış olmadığını.
 dahası bunun istenir bir şey olmadığını.
 yine de değişerek ayakta kalındığını.
 ölümle kalındığını.
 mezarlığa bakan pencereleri
 sonuna kadar açık
 bir odanın ortasında oturmaya
 ayakta kalmak dendiğini.
 yeni sözler bulunması gerektiğini.
 amore... misteriosa... gibi sözlerin artık yetmediğini.
 bütün bunları anlamak için
 özel bir gün gerektiğini
 henüz bilmiyorduk.
 dorado bir gün.
 dorado dorado el dorado.

uyu benim yalnızlığım gözler uçuşan şeylerle doludur.
 hava uzaklaşan kaçan şeylerle.
 uyu benim yalnızlığım hiç örtme kapıları.
 biliyorsun ki sevilen şeyler nasıl olsa uzaklaşıp gidecekler.
 anılar da öyle, bir gölün kıyısından geçip gidiyorsun da sanki
 dokunulmuyor bile gölün sessizliğine.
 göl anlamaz sessiz geğişleri, onun olmayan sesleri.
 uyu benim yalnız gözüüm, gözler terkedilen şeylerle doludur.
 onların bize baktıklarını görür gibi oluruz
 bizim onlara baktığımız gibi oradan.
 uyu benim defne aynam bırak onları
 bırak onları girip çıksınlar yarı açık pencerelerden
 gölde kayan dolaşıcı sazlar gibi.
 uyu benim ıslak boğazım unut yeşil lekeleri
 unut uzun nehirleri geçici altınlarını onların unut.
 biliyorsun ki nehirler altın ölülerle doludur...

Gazeteler kızılderili yazının bittiğini yazıyor.
 Tuhaf bir ses çıkıyor yere düşen yapraklardan.
 İçimizden çıkan bir ses gibi. Bir kuş sıyrılıp geçiyor ağaçların
 arasından, boynunda turuncu bir çarpı işareti. Bir yaprak
 düşüyor ardından ağır sarı devnimlerle lodos vurgunu.
 Turuncu ağaçlar kaplamış caddeyi. Parkın az ötesinde yeşil bir
 ağaç sarı bir ağaçla yanyana.

İlerde yolun kenarına doğru turuncu bir ağaçla kıpkırmızı bir
 ağaç yanyana. Onların biraz gerisinde ise sarı, sapsarı, ayva
 sarısı bir ağaç tekbaşına duruyor. Ağaçların kuruyan kısımları
 – yaylı çalgıları görebilmek mümkün orada. Kılcal damarlar
 sararıyor önce. Yaprakları sapları kızarıyor. Sarı yürüyor
 yapraklara. Yeşil lekeler kalıyor bazan sarılıkların kıyılarına
 itilmiş. Mikroskopun altındaki küf görünümünde bunlar. Tam
 hastalık tüm hayati yerleri ele geçirdi dendiğinde, yeşilin
 belirtisi bile kalmadığında yani, saplardan kırmızı yürüyor
 birden, damardan yürüyen kan gibi. Arterlerden dağılan
 kırmızılık en uzak kıvrımlarına kadar ulaşıyor aortanın.

Turuncu turuncu bir ağaca sarılmış kırmızı kıpkırmızı bir ağaç.
 Kızılderili ağaçlar sanki bir ölüm dansına hazırlanan. Turuncu
 kollarını uzatıp savaş işaretini yapıyorlar. Yeşil ağaçlar
 turunculara, turuncu ağaçlar sarılara, sarılar kırmızılara
 kollarını dolayıp, son ve nefes kesici bir rondoya
 hazırlanıyorlar. Sarı sapsarı bir ağaç tek başına, uzun uzun
 yıllar önce çizdiği o tuhaf pırıltılı dönüşleri anımsıyor. Sarı yaz
 bitti. Venedik'teki asimetrik sirocco günleri geride kaldı.

Kiremit renkli yapraklar rüzgârda dönüyor şimdi yerden biraz yukarda. Yukarıda daha yukarlarda göçmen kuşlar biten şeylerin sezgisiyle ürkek, geri dönmeyerek, geri dönmek istemeyerek, toz ve kum çevrintileriyle çarpışmaktan yorgun, yağmurun altında halsiz ağır sarmallarla dönerek kanat-altlarını havayla doldurup, öyle olması gerekiyor çünkü, Atlantik'ten, Açores antisiklonundan kaçarak Kuzey denizinin üstünde beyaz bir leke gibi dönerek uzaklaşıyorlar.

sisler açılıp da eski tip tekneler iyi karıştırılmış odun külleri gibi rüyalarda belirdiğinde onu hep aynı yerde bekliyor olurum gri bir koltuğun üstünde bekliyor olurum onu bekliyor olurum onu ben hep bekliyordum böyle gemilerin yavaşça deniz dibine kaydıkları yerde

sıkıldığım için bekliyordum belki de beklediğim için de belki bir şeyler hep kayar kayar giderlerdi denizdiplerine gümüş balıkçıklar eski bir şişe yitirilen yüzükler eskil denizkızları bir de kayar giderlerdi öylece hiç yakınlaşmayan ülkelere

bekliyordum ben de bir fırtına bekler gibi ya da yavaşça dönüşmesi gibi bir kömürün elmasa bekliyordum ben de öyle çiseltirler gibi dinmesini bir şeylerin dinmesini kendimin dinmesini yağmurun o sonsuz yağmur ülkesinde dinerdi sonra yağmur bir şeyler akıp giderdi akıp giderdi yürek küllenmiş sedrelalar gibi belli belirsiz hareketlerle kendilerini belli eden bitkiler gibi akıp giderdim sürüklenirdim ben de...

bütün bu notlar kuzeyde bir pencerenin önünde hep aynı noktadan bakarak yazıldı. şimdi o koltuk da o ev de yok. öyleyse bütün bunları doğru olup olmadığını bana kim anlatacak? şimdi bile bu notların üzerinden son bir kez geçerken gerçekten her şey tıpatıp böyle miydi diye sorarken yakalıyorum kendimi, bu bir tarih çalışması değil, mikro-tarih bile değil. açıklanması zor bir önseziyle yakalanmaya çalışılmış bir kişisel tarih parçası belki. çünkü bütün bu notlardan kısa bir zaman sonra bütün bu tarih kaybedildi.

bundan elli yıl sonra belki, bütün bu anların benim kendi hikâyemde altın tozuyla kaplı görünen bütün bu anların, sarı bir ışığın, o anlatılmaz flaman ışığının zaman zaman aydınlatır gibi olduğu yarı karanlık bir evin, o evle birlikte yokolan rus mavisi kadife bir koltuğun gerçekten varolup varolmadığını bana kim anlatacak?

hatırlayabildiğim kadarıyla o altın tozu çöküşten önce geldi. uygarlıkların tarihinde olduğu gibi. bu öykü, bir egzersis denemesi olarak alındığında, istanbul'da, venedik'te, amsterdam'da da geçebilirdi. değiştiremeyecek bir şey var ki o da zaman. bu öyküyü kuran zamanın SONBAHAR olduğunu kim yadsıyacak?

değil mi ki imparatorlukların hatta şehir-devletlerinin sonbaharlarına, kışlarına doğru hatta, son ve kısa bir aydınlanma çağı yaşanır, çok kısa süren bir şey de olsa bu, bu öykünün kişisel bir parlama dönemini anlatıp anlatmadığına kim karar verebilir?

ancak soyut bir tasarım, bir siluet olarak gölgesi düşse de kitaba, bunun aslında bir başkasıyla, kısa bir süre sonra yokolacak bir başkasıyla paylaşılmış anların bir hikâyesi olduğunu, o başkasının gerçekten varolup varolmadığını benden başka kim bilebilir? benim için bile bütün bunların bir düş olmadığına, böyle bir zaman diliminin gerçekten varolduğuna inanmak kimi zaman öylesine zor ki.

kaba hatlarıyla bir aşk öyküsünü anlatmayı seçseydim eğer, yaralı bir denizanasının çağlıklarını duyurabilirdim ancak. çünkü büyük bir aşkın ya da şöyle söyleyelim politik bir ilişkinin muhteşem cesedinin yattığı yerde sudan bir öyküye başlamak, yitirilen ötekini övmek ya da kıyasıya eleştirmek, kendini ya çok ciddiye almak ya da hiç almamak olurdu.

bunun yerine ben bir pencereyi, gri bir koltuğu, hava değişimlerini ciddiye almakla yetindim. çünkü ben yine bir gün kuzeye gittiğimde hemen hemen aynı pencereye, aynı hava değişimlerine hatta aynı koltuğa rastlayabilirim.

ama O'na rastlamak mümkün mü? çünkü ben birçok kez denedim. her karşılaştığımda başka birisi vardı. her ilişkiyi olduğu gibi bu ilişkiyi de bitiren bu BAŞKA BİRİNİ bana kim anlatacak?

işte şimdi kendi öz sözcüklerim bile bana karşı, bana karşı bir doğuruşla anlatmak istediğim öyküyü çok da yakınılmayan bir belirsizliğe bürümekte iken, bir aşkı, nasıl başladığını, nasıl bitmediğini anlatmaya kalkışacak mıyım?

ağaçların yönlendirdiği bir perspektifi yani, bir geceyarısı çıkılan bir yürüyüşü, bir geceyarısı Zingem isimli köyde ağaçların arasından, yere yatmış koyunların arasından, belirsiz bir ağ gibi bize çarpan ve bizi yükselten bir sisin arasından kolkola neredeyse kayarak geçişimizi anacak mıyım?

o flaman gecesini yani, sisin ağaçları yarı yarıya biçip geçtiği bir magritte gecesini, yüksek kavak ağaçlarının çizdiği dar toprak yolu, içinde mozart çalınan yarı aydınlık bir evi, bizi sıyrıp geçen soğuk havayı, siste uyuyan koyunları, yokoluş noktasına kadar kolkola yürüdüğümüz o yolu, yitirilen bir cenneti yani anacak mıyım?

Olanaksız aldanma, güneş kanatlarımızı yaktığı zaman ve her şey bizi aşağıya çektiğinde, bu notların ne gibi bir inandırıcılığı olabilir?

1986-1992

BUHURUMERYEM

Birinci baskı: Metis, 1993

Yıldız Madalyalı Masallar

*Sezen ve Balkan Naci İslimyeli'ye
Sadık Battal'a*

UMARIM TAKİP EDEBİLİYORSUNUZDUR

- Herkes is is is istediğini yapar.
- Yaa yap yap yapar istediğini.
- Biliyorsunuz bazan oturur öyle düşünürüm.
- Öyleyse funky sesi duyalım.
- BİR DAHA UMARSIZ YAŞAMALAR YOK
BİR DAHA UMARSIZ YAŞAMALAR YOK
- Peki ya akademi, akademik ses ne diyor?
- Akademik sesi funk’la, sars, çıkart at
- Umarım sizi takip edebiliyorumdur.
- Umarım. Biz diyoruz ki lavanta çiçeği bir gökyüzü altında,
turuncu / türkuaz çizgili toprakların üstünde beyaz kır
çiçekleri yağmurunda yani PİRİNÇ, PİRİNÇ tarlalarında
pantolonlarımızın paçalarını sıvamış girerken tam suya, ilerde
kırmızı kayalıkların üstüne tünemiş KALBİNİ YEŞİL
YAPRAKLARIN ARASINDAN ÇIKARAN ADAMIN farkına
vardığımızda çok çok geç kalınmamakla birlikte belli bir
eziklik duygusuyla hareket edip her bir yöne rastgele
dağıldığımızda sanki o bütün gece (sabaha kadar konuşulduğu
için) uyumamışların gündoğumunu izlemek ve günün ilk
çaylarıyla bir ay çöregini paylaşmak üzere deniz kıyısında bir
kahveye girişimizi, sandalyelerin yerlerini hafifçe
değiştirdikten sonra sanki birden serin/serin bir yeşilliğin
denizin ortasından

çıkıldığını görüp ama onu ele geçirmekte yavaş davrandığımız için onun gökyüzüne sürekli form değiştiren bir bulut gibi yükselişini acıyla izlediğimizde ki şimdi bunların düşünürken ağzımda geveleyip durduğum çam sakızını duvara yapıştırdığımda kendisine miras olarak bir ecza dolabının kaldığı hafif dişlek ve hatta dörtgöz kızıl saçlı bir çocuğa Orient'in ilk astronotlarının adı sorulduğunda:

'Piri Reis ya da al-Battani' gibi muallakta kalan bir cevap verildiğinde... Tüm cevap beklentilerinin ötesinde...

- Come on, come on, let's hear the funky sound:
- Turuncu/mavi bir havaalanı pistinde, bereketli topraklar üstünde, yavaşça uykuya kayan bir çocuğunki gibi ellerimiz birleştiğinde, yani ki artık kendimiz dahil hiçbir düşman kalmadığında...
- Hadi hadi artık funky soruyu sor:
- Dans adımları atarak benimle dairenin dışına çıkar mısın?

DANS ADIMLARI ATARAK DANS YUVARLAĞININ DIŞINA ÇIKMAK

Sonsuza dek daha küçük kadrajlara bölünerek
ilerleyen bir aynanın kendi sabit merkezine
doğru yaptığı iç yolculukta geride bıraktığı
tek şey
bir jet uçağının sesi
cıhar-ı yek

Çocukken çizilen renkli patates mühürleri gibi
ah evet şimdi o çocukluğun ay-ışıklı gecelerinde
olduğu gibi dantel yapraklı selvi ağaçlarının
serin nefti yapraklarına gözümüz takıldığında
zeytin ağaçlarının sesini duyar gibi olduğumuzda
yani onlar cırcır böceklerinin eşliğinde
serin akşam şarkılarına başladığında
akşam sefaları gecenin getireceği
binbir kötülükten ürkererek eve yani
kendilerine doğru bir yolculuğa çıktıklarında
arasöz geçtikten sonra
dış kapı önlerine su döküldüğünde
kurabiyeleri bir an evvel karabilmek için
büyük bir ciddiyet ve sabırsızlıkla
ev ödevlerine oturulduğunda
bir taşra gelini duvağı ile birlikte
motosikletin arkasına oturtulduğunda
sevgilim
“will you come stepping out with me?”

PIRİNÇ

pirinç ülkesi
 pervazlarda beliren ilk
 bir erik yeşili gibi dağılan tepelere
 güneş nasıl kayarsa
 gölge-tarlaların üzerinden
 kalem öylesine kayıyor pirinç kelimelerle
 bu sabah yatağımın kenarında
 bütün günahlarımın silindiğini gösteren
 bir işaret buldum:
 kayık şeklinde bir leğenin içinde
 yüzen bahar dalları...
 ah evet, uzak okuyucu,
 günahların hatırlanmadığı bir yer olmalıydı
 bizim için...
 hiç kimsenin göndermediği
 artık gönderseler de fark etmez çünkü yazdım
 bundan sonra da göndermeyeceği
 cam bir kutuda yüzen bir krizantem olmalıydı
 evimizin önünden geçen beyaz boneli
 Hollandalı bir kız olmalıydı
 ki elindeki kumral köy ekmeği bana daima
 güzel şeyler hatırlatır
 veya ne bileyim ben sarışın spiral
 bulut halinde saçlarıyla Rapuntzel
 ya da her an bir çam ağacına dönüşüverecekmiş
 duygusunu veren çünkü bordo flütünden daima
 koyu yeşil ezgiler dökülür dökülürdü
 bir Pan olmalıydı...
 bizim için...
 herkesin küçük bir bahçesi olmalıydı

üzerinde fikir teatisinde bulunabileceği saatlerce
 mesela aramızdan biri bahçesinde geceyarısından sonra
 enteresan bir durum gözlemişse hemen hiç çekinmeden
 arkadaşlarını arayabilmeliydi
 hareket eden cisimler üzerinde pembe mumlar
 kendini gizlemeliydi
 tam geceyarısı olduğunda birdenbire
 Mona Lisa çalmalıydı...
 gümüş kapların içinde bir tadımlık
 yiyecekler olmalıydı....
 ne kötü şimdi şu an dışarı baktığımda
 sana bu derece yabancılaşmam...
 o kadar yakındık ki...
 ama işte şimdi elimi dışarı uzattığımda
 yağmurun yağıp yağıp yağmayacağını kavramak dışında
 sana dair hiçbir şey bulamıyor olmam
 sana tutunamam ki katiller bile geride
 el izi bırakır, ne acı...
 şu an üstümde sarı simlerle işlenmiş
 lacivert kadife eşofman olmasından son derece
 memnun olmama karşılık bütün bunları
 ve başka birçok şeyi bırakıp
 çiçekli ince elbiselerle
 kafamda hasır üçgen bir şapka
 sulak pirinç tarlalarında
 seninle yan yana dolaşamayacağımızı
 bilmek ne kötü...
 ah senden bir işaret
 en ufak bir işaret gelse...
 ama belki de o zaman sen Napoli'ye, Sicilya'ya
 hatta Korsika'ya gitmek isterdin de yine bu
 pirinç tarlaları ideası suya düşerdi...
 hatta hiç unutmam bir seferinde ikimiz
 Mısır'a gitmek istemiştik de
 ben kendimi Salzburg'da sense evde bulmuştun...
 senin benimle hiç konuşmadığın günlerdi
 sanki aramızda bir çatlak açılmıştı

Salzburg'da seni unuttuğum söylenemezdi
 unutmadığım da...
 hiçbir şey çözümlenemiyordu öncesinde de
 sonrasında da geriye dönülmez hareketlerin...
 ben şimdi Paris'te Çin lokantasında oyalanıyor
 olsam da bu ancak gülünç bir tedavi, soytarılık
 çünkü biliyorum hatta hepimiz biliyoruz ki
 pirinç tarlaları projesi asla gerçekleşmeyecek
 ve artık hiçbir şey eskisi değil
 olamaz da
 seninle ayrıldığımız günden beri
 bunun için yatak odalarımızda
 başuçlarımızda su dolu bardakların yanında
 mumların yanması gerekmiyor
 artık sözcüklerle sonsuza dek
 oynamak istemiyorum
 bazan gri-mavi bulutların içinden
 sessizliği yararak bir jet uçağı geçiyor
 bu basit gibi görünen gerçeklik imajı birçok şeyi
 bütün sözcüklerin ötesinde
 birden açıklıyor sanki
 bunu bilmek bana yetiyor.

MAYAKOVSKİ VE YALNIZLIK OYUNU

çizgisel düzenler
 birbirine benzeyen ve benzemeyen üzüm bağları
 tonal ve atonal cümleler
 artık dayanamıyorum
 ağır salkımların bezediği bir çardakta
 öğle uykusuna yatmış bir adam
 hiçbir şey bu adamı gördüğü düştten ayıramaz
 yan odadaki kahkahalar bile
 çünkü bu adam hiçbir oyunda yedek oynamak
 istemeyecektir
 alternatif bile değil
 buraya kadar anlıyoruz adamı ya sonra
 adamın elinde bir floş royal olup olmadığı bile belli değildir
 partnerleri ortada olmadığına göre
 ki ortaklardan hiç hoşlanmadığı delillerle sabit
 olsa olsa bir çeşit 'solitaire' oyunudur söz konusu olan
 bir çeşit yalnızlık oyunu
 bu oyunu diğerlerinden farklı kılan
 bir inziva oyunu olmasından mı acaba
 yoksa ne partnerleri ne ortakları ne de izleyicisi
 olan böyle bir oyun çoktan unutulup giderdi
 yoksa bütün karizması yıldızlı bir uzam içeren
 estetik kurgusundan mı kaynaklanmakta?
 takımyıldızların tek boyutlu mekânda gösterimine yaranan
 demir bilyelerin bilinçaltında açtığı yer ya da bizzat
 demir bilyelerin tene dokunmasından meydana gelen
 belli bir nem duygusu onu bunca uzak kılan
 bunca serin ve yabancı...

sanki ultramarin bir akarsu önünden
sinüs dalgaları gibi akıp gitmektedir
kesin olarak tanımlanabilen her şey çekiciliğini
yitirdiği gibi her şeyin muallakta kalması da bir süre sonra
çok yıpratıcı ve yorucu olabilir.

örneğin ben şahsen bu ultramarin dalgaların ardında
geniş kanatlarını sürekli çırpıştıran gümüş gagalı
bir kuğu görmek isterdim
tıpkı o kuğunun olduğu gibi senin de boynunda
görünmez bir plakanın asılı olduğunu varsayıyorum
plakanın üstünde

KOZMİK TUTUKLANMA HALİ

yazısını okuyabilenlerin sayısı mahdut
çünkü ultraviyole gözlük gerekiyor...
ama bunların hiçbiri ben değilim ki
pırlantalarla gelen bir

“Lucy in the sky with diamonds” değilim ki ben.
askerlerin unutmak için ikinci elden sattığı
eski püskü gri bir pardesüyle birlikte
krem rengi dantel eldivenler giymek isteyen birisi miyim ben?
mi ben mi ben?

bir gün sokakta beni göreceksin, hiç anlamayacaksın
beni yedi uyuyanlardan biri sanacaksın
yine de pardesüme iliştilmiş envai çeşit rozet
ve boncuklara dehşetle bakacaksın
tuhaf bir sıkıntıyla adımı soracaksın:

ALİ McGRAV

deyince hiç değişmediğimi anlayacaksın.
burada benim gerçek adımı hatırlayıp hatırlamaman
hiç önemli değil

önemli olan birlikte yol almamız
tıpkı Amerika’da bir PORTAKAL ÜLKESİNDEN geçer gibi
bu sonu gelmeyen keşif gezisinde
dönecek bir İthaca’n olmadığına göre
sende geri dönme isteği uyandırabilecek tek şey
tığını ve oyasını elinden düşürmeyen bir genç kız olabilir
oya: karmakarışık bir dizayn ve Ariadne’nin ipi
tığ: çağdaş bir zırh

işte ben aslında o dantel anglez kızlardan
 biri olmakla birlikte yakama Brugge işi
 dantel bir kelebek takmak zorunda da değilim
 bazı şeylerin ispatı gerekiyorsa
 odamın duvarında duran parlak kaz mavisi
 bir madagaskar kelebeği de bu mesajı kolaylıkla geçirebilir
 yine de benim yapabileceğim en güzel şey
 onu Peru dağlarına geri göndermek olurdu
 tabii hâlâ yaşıyor olsaydı eğer...
 her şeyi geride bıraktıktan sonra
 kendimi yine o soğuk oyun tahtasının önünde buluyor
 ve o mekanik sesi çok yakınımda duyduğum için
 belli belirsiz bir sesle fısıldıyorum:
 oui, c'est moi la Solitaire: evet o Yalnız benim
 o yalnızlık oyununu kuran da oynayan da benim,
 Johnson's & Son isimli aile şirketinden gönderilen
 papağan çiçeklerini getiren de...
 BAŞKA BİR SEÇENEK OLMADIĞI İÇİN
 la Solitaire'i oynuyorum ben
 yoksa bana peynir tatlısı yapmak da yeterdi...
 tüm bir yaşam... badem ezmeleri de,
 piramit pastalar da meyvalı turtalar da
 renk renk jöleler de yeterdi...
 ama siz bunlarla yetinmesini bilmediğiniz için
 hep makinalı tüfek cümleleri bekliyorsunuz benden
 bense her şeye rağmen bildiğimi okuyor
 ve duvarıma bir graffiti yapıyorum
 spreyli bir boya tabancasıyla

işte Mayakovski usulü bir boya tabancası cümlesi:

evet, programınızdaki o ANTİ-SOLITAIRE BENİM
 ve ardında saklanabileceğim hiçbir LOVE STORY
 yok hayatımda.....

BETONLA BAMBU ARASINDA BİR ALYANS

yok işte yok
 taşlarla fıskiyelerle yeşil bambu yapraklarıyla
 düzenlenmiş bir Uzak Asya bahçesi yok anılarımda
 halbuki bir insanın diğerine verebilecek
 en güzel hediyesi yaşamıdır
 bunu bildiğin için bana çok uzaklardan
 çiy damlaları getirdin
 ELMA YEŞİLİ BİR BAMBU YAPRAĞINDA
 KIMILTISIZ DURAN BİR ÇİY DAMLASI: İŞTE ŞİİR
 çıplak bir elektrik ampulüne asılı duran
 karton bir martıya gözlerim her takıldığında
 bambu yeşili kaval çalan bir çocuk
 geliyor aklıma... gidip geliyor bu imaj
 bu kırmızı fesli çocuk imajı
 ne tam olarak hatırlıyor
 ne tam olarak anlıyorum
 bu kırmızı fesli çocuk imajını çıkarıp
 yerine tek yelkovanlı kumbara / çalar saat koyuyorum
 yelkovan kızılдерilerin harp baltasına dönüşüyor
 kırmızı fesli çocuk betonika çalıyor
 kumların az ötesinde
 kuvars bir duru-görünün içinde
 ışık kırılmalarıyla yürüyen saydam bir insan düşünün
 kesme cam bir kadeh gibi yürüyen bir su-insan
 ama şimdi çocuk düşünmüyor hiç bunları
 betonika çalıyor ve kuvars bir duru-görünün
 içinde yürüyor kumlarda

onu görenler onun Dali'nin resimlerinden çıkıp
 sokağa karışmış bir figürü olduğunu sanabilirler ki
 gerçekliği konusunda muhakkak ki
 anlaşmazlığa düşeceklerdi aralarında
 halbuki kumda kristal bir iskelet gibi
 yürüyen bu figüre daha yakından
 baksalardı eğer
 'Ne güzel bir mimari' diyeceklerdi
 böyle demedikleri için
 çocuk şimdilik bir bambu çubuğunu
 ince tabakalar halinde kesip
 bir mektup kâğıdı yapmaya çalışıyor
 göndereceği mektubun tıpkı bambu ağaçları gibi
 hep yeşil kalacağını
 sonsuzluk ve uzun yaşam vaat edeceğini kuruyor
 kaldı ki konstrüksiyonlarda betonla
 bambu arasındaki bu alyans
 bambunun hem elastiki hem de sağlam
 olmasından kaynaklanıyor
 Martıyla çocuğu nasıl bir araya getirmeli?
 yeni bir episod başlangıcı çünkü
 martıyla çocuk episod, öyle olması gerekiyor:

- 1) Martı çocuğa yaklaşır.
Martı her şeyden habersizdir.
Çocuk domatesli ekmeğini yer.
- 2) Işık martıya yaklaşır.
delip geçer onu.
Onu delip geçen bu lazer ışınına
sövmes martı çok acı çekmesine rağmen
çünkü ona teşekkür borçlu olduğunun farkındadır.
- 3) Çocuk domatesli ekmeğini bitirince
yukarı çekilir.

Oysa toprakta
dünyada kalmak istemektedir.
Yüce melekler meclisinde
nefesli çalgılar çalan
bir grup çocuktan birisi olmak fikri
onu dehşete düşürmektedir.
Bunun için her şeyi görmezden gelip
domatesli ekmeğine geri döner.
Betonikasını çalarken
hep önüne bakar.
Gölgesini unutmaz.
Gölgesini unutmaz.

LUI É VAGABONDO COME ME

iki paralel çizgi çekiliyor gökyüzüne
 ve yeryüzüne
 biri kaba davranınca
 camlar bile sarsılıyor
 seni sevmeyi öğreneceğim
 daha önceki zamanlarda yaptığım gibi
 ruhlarımız 7. göğün 7. katına çıkınca
 seni unutacağım...
 daha önce nasıl oluyordu bilmiyorum
 şimdi ceketini bile düşününce
 o kadar uzaklara gidiyorum ki senden
 diyorlar ki ikimiz yapamayız
 arada çok engeller var diyorlar
 ama ben biliyorum ki
 sen 'gidelim' deyince
 seni takip etmek için hazır olacağım
 ikimiz yan yana gelince
 çok güçlü oluyoruz
 onların korktuğu aşkımız değil gücümüz
 çünkü aşk baştançarıcı ve
 tehlikeli bir oyundur
 boş ver şimdi ben L&M sigaraları içiyorum
 bir fotoğrafın içinde donup kalan
 bir fotoğrafın içinde donup kalan bir bebektir
 beni memnun etmek için her şeyi yapan
 oturduğumuz şezlongun mavi demir bacakları
 çimlerin üzerine lazer bir haç gibi yansıyor
 bir kadını ben ve insan kadın olunca
 her şeyi unuttur yüreğinin içindekinden başka...
 her gün onu düşünemiyorum

o beni her gün düşünüyor oysa
 artık bağımsız olmadığımı anlamalıyım
 in the summertime öğreneceğim sevmesini onu
 gerektiği gibi...
 herkes de anlamalı bunu –
 kanla yazılmış aşkımızı
 emin olduğum tek aşkım o kadar uzakta ki
 o kadar som bir güzellik ki
 onu sevmeye korkuyorum
 bunu açıklamak
 sevgimi deklare etmek bile
 o kadar büyük cesaret istiyor ki benden
 çünkü devlet organları bile karşı buna
 O hem hiçbir şey değil
 sadece gölgesi düşüyor bize
 neredeyse yok.....
 hem de her an her yerde var ideası ve imajıyla
 onu anlatmaya anlatmaya bile korkuyorum
 Freud'un Totem ve Tabu kitabına girmek istemiyorum
 bu şekilde devam edersem beni hastaneye
 kapatacaklarını söylüyorlar
 çünkü inanamıyorlar ve inanmıyorlar
 belki beni saran bir örümcek ağı vardır
 diyorum onun için yaklaşıp göremiyorlar
 eninde sonunda 1 Napolyon altını
 ne kadar yapar ki bir borsa gününün sonunda
 üstüne Dikkat Kırılabilir yazılmış 1 kasa altın
 ne yapar ki çölün uçsuz bucaksız kumları arasında

$$\text{ÇÖL KANUNU} + \text{ÇÖL BULUTU} = \frac{\text{Mirage (savaş uçağı)}}{\text{Serap (yeşil ve su)}}$$

ÇÜNKÜ DIDEROT'NUN ANSİKLOPEDİSİ'NE girmek
istemiyorlar

girmek istemiyorlarsa girmesinler

kimse onları zorlayamaz

ama bilmeleri gereken bir şey varsa o da şu:

GİRMEYECEKLERSE:

GİRMEYECEKLERSE:

O ZAMAN BARI 'DİKKAT KIRILABİLİR'

İŞARETLERİNE DİKKAT ETSİNLER

'DİKKAT KIRILABİLİR'LERE DİKKAT

etmedikleri için

ve benim evimi bir GHETTO haline getirdikleri için

evimin kapısına 'SOLO' yazıp

bütün pencereleri kapatıyorum

halıda ise 'İNCELDEĞİ YERDEN' yazıyor

onlar onu 'PARKİNSON HASTALIĞI' okuyorlar

'HAYIR ARKADAŞINIZDA HİÇBİR DELİLİK YOKTUR'

'HAYATA YENİ BAŞLAMIŞ GİBİ ÖZGÜRDÜR'

DA JA JA DAD TA TA PARISSS SKIESSS

HI HI HI HIMMM UNDER PARIS SKIEZZZ

Paris'e kaçınıcı sürgün edişin bu senin

TUHAF YÜZÜNÜ

ORİJİNAL YÜZÜNÜ

evet artık size açıklamam gerekiyor:

HAVALAR VE POLİTİKALAR ARTIK ATBAŞI &

DENGESİZZ GİDECEK

ÇÜNKÜ HAVAYI & BAŞKA BİRÇOK ŞEYİ

SİZ BOZDUNUZ

ONUN İÇİN ONUN (Erkek) VE ONUN (Kadın)

ETRAFINDA DÖNEN ŞEYİN

ADI: DEPRESYON

bunun için askerlerimi bile beslemeye
gücüm yetmiyor / kararlarınız emirdir efendim!
halk vergilendirilsin!

BEN BU GÜNE KADAR (yani TV'nin meteorolji raporlarına
başka türlü bakmayı öğrendiğimde)

BULUTLARIN DÜZ BİR HATTA ilerlediğini sanırdım

onlar ÖZELLİKLE ANTİSİKLONLAR yeryuvarlağının
etrafında (çap değil çevre)
daireler çizerek dönüp duruyorlar

YANİ DEPRESYON GEÇİREN HERKES HEM HAKLI HEM
HAKSIZ

CELLAT! CELLAT!
SİZİ KİM İNCİTTİ
BENİ HİÇ KİMSE İNCİTMEDİ
AMA GÖZLERİNİZ KIRPIKLERİNİZ
SİZE ÖYLE GELİYOR
FLÜT ÇALIN FLÜT!
HERKES KENDİNE BİR GİTAR ALSIN!
NADA NADA Y NADA ÇALSIN

YANİ: BAM BABABAM BA REY
BAM BABABAM BA REY UND HARMONİKA

YAA BİR HARP BİR ZYLOFON BİR ORG
BİR KAVAL DA OLABİLİR

önemli olan bir yağmur sonrası toprak
 kokusunu alabilmek
 sen basit bir gömlek ve blucinle
 geldiğinde ben bahçe çitinin üstünde
 oturuyor olacağım başımda bir kır eşarbi
 elimde bir kır sepeti taşıyor olacağım
 sepette yapan kır çiçekleri
 ve güzel kokulu yaban otları olacak
 DEFNE

MARGÖRİT

MENEKŞE

PAPATYA & REYHAN

IHLAMUR & ADAÇAYI

OLACAK EKOSE ASTARLI SEPETİN İÇİNDE

onları nereden bulduğumu sormayacaksın

yalnız adaçayını bir adakızı getirmiş

olacak

bense onun adını açıklamayacağım. HİÇBİR ZAMAN!

SEN SOBANIN ÜSTÜNE MANDALİN YAPRAKLARI

KOYARDIN HATIRLADIN MI?

ah yalvarırım yalvarırım

götürmeyin torunumu

çekilin defolun dedim defolun hemen

siz beyefendi mübaşirin oğlu olduğunuz için

Allah'a şükredin

HIÇBİR ZAMAN ŞÖYLE ŞÖMİNESİNDE ISLAK ODUNLAR
YAKMAYA ÇALIŞTIĞIMIZ BİR KIŞ EVİNDE

ATEŞİN ETRAFINDA TOPLANIP

MANDELŞTAM PUŞKİN VOZNESENSKİ

GOGOL FİLAN OKUYAMAYACAĞIZ-YAZIK

ONLAR BİR ŞEYE BENZEMEZ

BİR KUKLADIR EFENDİM BİR KUKLA

BİZDE VAKİT VE ENERJİ BIRAKMIYORLAR Kİ

ANCAK DEDİKODULARA CEVAP VEREBİLİYORUZ

YA DA ASKIYA ALINMIŞ İMAJIMIZI TAMİRE

ona blucinin ne kadar yakıştığını

söylemeye bile vakit kalmıyor

zaman yok çünkü ya da çok hızlı geçiyor

(ona blucinin bu kadar yakışmasının

tek nedeni bacaklarının uzun olması)

AMA HERKES KENDİ KÜLTÜREL ELBİSESİNDE KALSIN

ŞALVAR YA DA FES ARTIK BİLEMİYORUM

muhakkak ki onlara blucin ya da arkadan

yırtmaçlı siyah paltoların kısaltılmışı

gibi duran ceketlerden ütülü pantolonlardan

daha çok yakışır

ama aslında bana ne bütün bunlardan

BAŞKALARINDAN BANA NE

BEN PEYZAJ DENİNCE artık şiirlerimi değil

bahçe peyzajlarını anlıyorum

ama bundan dolayı kimse bana papatyalardan

örülmüş bir taç vermeyecek

aksine tacın varsa onu çalarlar

benim kimlik kartıma kadar çaldıklarına göre

demek benim ayakkabılarıma özeniyorlar

o kadar kolay olmadığını ve o ayakkabıların içinde

24 saat üzerinden 24 saat acı çekildiğini bilselerdi

onlar hiç acı çekmeden bazı yerlere

gelinebileceğini sanıyorlar emeksiz ve çilesiz

YOK ÖYLE BİR ŞEY İŞTE
 dört dörtlük kimse yok hayatta
 YETER ARTIK AMPULLERİ YAKIN
 BU ŞÖMİNE FETİŞİZMİ SIKAR ARTIK
 Varyuşka sen çayları getir
 ben kitaplığın bulunduğu salonda olacağım
 uşaklardan biri bana bir meyve sepeti getirecekti
 akşam baloya seyis kıyafetinde gideceğim
 Rostov'ların kızığını kullanacağım
 limonlukta Nataşa beni bekliyor olacak
 Tolstoy yaşlanınca sadece İncil'den bir ve aynı
 paragrafı okur olmuş diyorlar
 Nataşa'ya parlak fosforesan bir şerit hediye edeceğim
 bacağına kaset bantı takılmış bir kuş gördüğümü
 söyleyince çok şaşırarak
 ONA IŞIK KIRILMALARI ÇAĞININ BAŞLADIĞINI
 SÖYLEYECEĞİM
 bunun farkında olduğunu sırf bu yüzden
 Prens Andrey'le değil Pierre'le evleneceğini
 bildirecek
 benim prezante ettiğim mor janjanlı şeriti
 bir işaret olarak algılayamadığını
 ancak yine de onu küçük mektup kasasının
 içinde muhafaza edeceğini
 söyleyecek.....

POL & VIRGINE:
YILDIZ MADALYALI MEKTUPLAR

seni gerçekten hiç merak eden yok mu
yok zaten etrafıma bir duvar ördüğümü
betonlaştığımı söylüyorlar
kimseyi dinlemiyormuşum
benimle diyalog imkânsızmış
peki sizinle gerçekten ama gerçekten
ilgilenen yoksa siz ne yapardınız?
çocukken Anjelik, Özgürlüğün Yolları
Gazap Üzümleri, Şarkıcı Josefine ya da
Fare Ulusu gibi kitaplar okurduk
yanımıza bir tabak erik ve kiraz alıp
kardeşimle ben
babamın kitaplarıyla başladık işe
ben en çok Savaş ve Barış'a çarpılmışım
okul çantamın içinde gizli gizli 9, 10 defa okudum
ben Teksas'ı Tom Miks'e tercih ederdim
Konyakçı hep aklımı karıştırırdı
Donald ve Varyemez'den en çok küçük yeğenlerini
AMA HAYIR BÖYLE YAZMAK İSTEMİYORUM
ŞEY-DAHA ÇOK BAŞKA BİR ŞEY DAHA ÇOK BAŞKA BİR ŞEY
yazmak istiyorum
şöyle başlasam:
Herhangi bir sonbahar günü...
Herhangi bir sarılık...
Kurumuş yaprakların üstünde yürüyoruz...
Bir kâğıt denizinin üstünde ilerler gibi...
Benim adın Virginie... Seninki Pol...

1. Mektup (*Virginie'den Pol'e*)

Sevgili Pol,
 Birkaç günden beri dışarı çıkmadım.
 Sana yazdığım birkaç mektubu attım
 çünkü kayısı tarlalarından söz etmiyordu.
 Bahçeye sonbahar gelmiş olmalı.
 Bu mektubun sonbahar renklerinde
 olmasını istiyorum.
 Bizi aynaların arkasından gözetliyorlar Pol.
 Gerçek ve uzun sevgi insanları korkutuyor Pol.
 Van Gogh'un sarısıyla Arles'daki yaz
 manzaralarının arasında yakın bir ilişki
 var gibi bunu anlıyor musun Pol?
 Yani onun Arles'a gitmesi zorunluydu.
 Son olarak kargaları çizmesi de anlamlı.
 Bunun gibi bizim birbirimizden bunca uzak
 tutuluşumuzun da bir anlamı var.
 Serada eğik camların üstünden kayıp giden
 yağmur damlacıkları gibi bir duygu.
 Limon ağaçlarının arkasında seni düşünüyorum.
 Tavanda birkaç güvercin yuva yapmış.
 Böyle anlarda karşıda
 ufukta bir yelkenli
 senin yelkenlin belirir gibi oluyor

2. Mektup (Pol'den Virginie'ye)

Sevgili Virginie

Bugün bütün gün bizi bir albatros takip etti.
 Albatros uzaktan beri bütün denizcileri etkiler.
 Onlar hiçbir efor sarfetmeden uçuyor gibidirler.
 Ayakları suyun üzerinde çırpınır.
 Havalanacağı sırada boynunu geri çekerek
 ayrodinamik pozisyonunu alır.
 Bu şekilde atmosferin şiddetli akımlarına
 karşı koyar uzun mesafeler kaydeder
 ve yumurtasını çöl adalarına bırakır.
 Şimdi bilimadamları fark etti ki ALBATROS
 saatte 80 kilometreye yaklaşarak
 tahminlerin 7 kat üstünde bir alanı kuşatır.
 Artık albatrosları bile uydu aracılığıyla
 takip ediyorlar Virginie.
 Her şeyi ölçüp biçiyorlar aşkları bile.
 Bugün bir denizci seyir defterine
 şunları (İncil'den) yazdı:

“Muhakkak ki, hiç tartışmasız kabul
 edilmesi gerekir ki, Albatros'un
 bütün performansları onu Yaratan'a
 adanan bir methiyedir...”

3. Mektup (Virginie'den Pol'e)

Sevgili Pol,
 Dün gece kayısı abajurun ışığında
 defterime şunları not ettim
 çünkü aşkımız kayısı renginde bir şey
 ve bütün bunları düşündüğüm zaman
 odaya altınsı bir ışık doluyor.
 Bütün inananların kalbine
 görünmez bir biçimde sırınga
 edilen o huzur ve kuvveti getiren
 böylesi bir ışık mıdır diye düşünürken
 o kadar dalmışım ki
 masamın üzerine bırakılan
 bir bardak sütü fark etmemişim bile.
 Her neyse sana olan aşkımın
 bende yankılandığı o yüce duygulanımlara
 en yaklaşan şeyler olduğu için, işte, dün gece
 defterime Kur'an'dan esinlenerek yazdığım cümleler:
 ... Maddi varlıklar dünyasının son bulup gayb
 âleminin başladığı noktada Rabbin meleği
 belirdi. Şeffaf kanatlarıyla. Çok güçlü
 ve güzel görünümlü ve doğruldu o en yüksek
 ufukta iken. Bir başka inişini de gördü onun
 Allah'tan gelen söz yüküyle. Ve vahyedildi
 vahyedilecek olan. Son yağmurlar vaktinde
 sarı yağmur sağanaklarıyla birlikte
 Rabbin Meleği belirdi. Şeffaf kanatlarıyla.
 Çok güçlü biri ve güzel görünümlü ve
 doğruldu o en yüksek ufukta iken.
 Kayısı renginde ince bir şerit takip
 ediyordu onu—olacak olanın oldurulması için...

Aşkımız Pol, yani tarçın...

Biz ormandan, nehirde, tarçın kokulu kıyılardan
olan biz... evlerinin sağlam olduğuna inanan
sizsiniz. Hiçbir zaman susmamak için, hiçbir
zaman susmamak için. Ve biz, biz izlerimizi siliyoruz.
Sonsuza dek.....

4. Mektup (Pol'den Virgine'ye)

Sevgili Virginie

'Her yerde su, su, su ama içecek tek damla yok.'

Gemide tuhaf şeylerin oluşmasına o kadar alıştım ki.

Tıpkı Harikalar Diyarındaki Alis gibi.

Biliyorsun orada Kedi

"Beni orada göreceksiniz" der ve kaybolur.

Alis buna fazla şaşırılmaz,

tuhaf şeylerin oluşmasına o kadar alıştı ki...

Gemide Balk Nac adında

'damarlarında Sır'ın demir tozu gibi'

dolaştığı bir denizci var.

Sürekli Sır'ı araştırıyor.

Bunun için denizci olmuş.

Yolunu şaşırmak istiyormuş çünkü.

serin bir tuz acısıyla anlattığı şeyler şunlar:

"Dün ikinci vakti Sır birden zamanını vurdu

ve bana dedi ki;

unuttun ve aştın aradığını,

ne mutlu ne yazık sana,

ne mutlu ne yazık sana,

artık dokunduğun her yerden sır çıkacak."

Ona bir gün birisi Makedonya'da

"Sana bir sır verecektim" diyor.

Balk Nac "Sende kalsın" diyor

gecelemek için kaldıkları bir tünelin ağzında.

Birden çığlık gibi duyuyor sesini;

bağırıyor tünelin derin gırtlığında –

"Senin hakkında! Senin hakkında!"

Balk Nac'ın bu anlattıkları bana Kafka'nın

dediği bir şeyi hatırlattı,

Orman Saçlı Virginie....

Kafka der ki insan Giz'i çözdüğü zaman

her şey değişecekmiş sanır ama

hiçbir şey değişmez.

Yaşam olanca sıradanlığıyla devam eder.
 Belki Balk Nac'ın dediği gibi
 unuttur ve aşar aradığını.
 "Ne mutlu ne yazık ona"
 Yarın sana diğer denizcileri anlatacağım.
 Yaldrım mesela sürekli Virgil okuyor...
 "Falanca terazide tartıldı Kalbi
 doğrudur; çünkü bu kalp bir tüyden daha
 ağır değil."
 Dün bir dişi keçi yüzünden
 gemide kavga çıktı. Kavga bitince hepimiz
 yıldızların altında derin bir uykuya daldık.
 Pilatius bütün gece horladı...
 Sinagog'un kılıcı Viyana'da derler hâlâ...
 Satir ise korkunç toprağın türküsünü söyler...
 Denizlerin korkunç fırtınalarla
 çalkalandığı anlar ise
 bana Salome'nin ya da Lady Godiva'nın
 söyleyebileceği tarzda şeyler söyleyen
 o Şair'i anımsatır:
 "Odyseus'un sefere çıktığı tarihten bu yana
 denize çıkmış bütün denizcilerle
 yatmak isterim..."

5. Mektup (Virginie'den Pol'e)

Sevgili Pol

Denizciler çok ilginç ama beni
mikroskopik dünyanın kuantum tekinsizliği
daha çok ilgilendiriyor.

örneğin zar atan Tanrı

askeri bir bilgisayarda rasgele bir hata ile
nükleer bir yangına sebep olabilir mi?

Bunu bütün inançlılar hayırlar.

Bana kalırsa bilgisayarlarda
'soft error'lara sebep olan şey
bizzat Tanrı'nın kendisidir.

Fakat bu örnek, mikroskopik dünyanın
makroskopik dünyamıza sızıp bizi etkilemesinin
mümkün olup olmadığı sorusunu gündeme getirir.
Fizikçi Heinz R. Pagels'e göre bu sorunun
cevabı evettir.

'Soft error'lara bir başka örnek,
bir çocuğun ana rahmine düşüşü anında
DNA moleküllerinin rasgele birleşimidir,
bu olayda kimyasal bağın kuantum özelliklerinin
rolü vardır. Tamamen önceden kestirilemez olan
atomik olaylar yaşamımızı etkiler.
Sevgili Pol sana bu mektupta ek olarak
Pagels'in şu notlarını gönderiyorum:

Şüphe yok ki, kuantum belirlenemezliği yaşamımızı etkileyebilir.
Fakat şimdi iki-delik deneyinin uygulamalarını düşünürsek bir bilme-
ce ortaya çıkar. Bu deneyin standart Kopenhag yorumu, belirlenemezli-
ğin –Bohr'un olasılık dalgaları– dünyanın nesnellliğini, dünyanın bizim
onu gözlemleyişimizden bağımsız olarak varlığı fikrini reddetmek zo-
runda olduğumuz anlamına geldiğini göstermiştir. Örneğin elektron,
uzayda bir noktada gerçek bir parçacık olarak, ancak biz onu doğru-
dan gözlemlersek vardır. Bilmece şu ki, eğer belirsizlik nesnel olma
anlamına gelirse ve makroskopik insan dünyası önceden belli olma-
yan olaylardan etkileniyorsa, bu durum insan ölçüsündeki olaylarda
nesnellik olmadığı –onların ancak biz onları doğrudan gözlemlersek

var oldukları– anlamına gelir mi? Yalnızca bir delikten geçen elektronun değil, fakat aynı zamanda tüm insan türlerinin tükenmesinin nesnelliğini de reddetmek zorunda mıyız?

Dikkat edilmelidir ki, kuantum teorisinin Kopenhag yorumuna sıkı sıkı bağlı kalırsak, o zaman kuantum dünyasının tekinsizliği her günkü gerçekliğe sızabilir –yalnızca atomik dünya değil, tüm dünya nesnelliğini kaybeder. Erwin Schrödinger gerçekte Kopenhag yorumunun ne kadar delice bir şey olduğunu ve onun tüm dünyanın kuantum tekinsizliğine sahip olmasını gerektirdiğini göstermek üzere, kutudaki kedi diye isimlendirdiği zekice bir düşünce deneyi geliştirdi. Maalesef, Kopenhag yorumunu eleştirmek olan bu deneydeki niyeti, anlaşılmak yerine çoğu zaman yanlış anlaşılmıştır. Kuantum nesnelerinin tekinsiz gerçekliğinin alışılmış dünyada sergilendiğini görmek isteyen bazı kişiler, Schrödinger’in deneyini durumun öyle olması gerektiğini göstermek üzere kullanmışlardır. Fakat yanlışmışlardır. Matematiksel fizikçiler kutudaki kedi deneyini, özellikle de gözlemin fiziksel yapısını dikkatli şekilde analiz etmişler ve makro-dünyanın önceden belirlenemez olmasına rağmen, mikro-dünyanın tersine, nesnel olmamak zorunda olmadığı sonucuna varmışlardır. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamak için, ilk olarak, Schrödinger’in kutudaki kedi deneyinin bir versiyonunu tanımlayacağız ve bunun aslında nasıl, alışılmış dünyanın nesnelliğinin sonu anlamına geliyor görüldüğünü göreceğiz. Daha sonra fiziksel gözlemlleme işini daha yakından analiz edeceğiz ve Kopenhag yorumunu makro-dünyaya uygulamak zorunda olmadığımız –kuantum tekinsizliği yalnızca mikro-dünyadadır– şeklindeki alternatif görüşe varacağız.

Schrödinger bir kedinin zayıf radyoaktif bir kaynak ve bir radyoaktif parçacık dedektörü ile birlikte bir kutuya kapatıldığını düşünmemizi önerdi. Dedektör bir dakikada yalnızca bir defa çalıştırılır; radyoaktif kaynağın bu bir dakika içinde tespit edilebilir bir parçacık yayması olasılığının ikide bir = $1/2$ olduğuna varsayalım. Kuantum teorisi bu radyoaktif olayın tespiti konusunda kestirimde bulunmaz; yalnızca olasılığı $1/2$ olarak verir. Eğer bir parçacık tespit edilirse, kutuda zehirli bir gaz çıkar ve kediyi öldürür. İyi kapatılmış olan kutu çok uzakta, dünyanın bir uydusundadır, bu nedenle kedinin canlı olup olmadığını bilmeyiz.

Katı Kopenhag yorumuna göre, kritik dakika geçtikten sonra bile, kedinin belli bir durumda –canlı ya da ölü– olduğundan söz edemeyiz, çünkü maddi kişiler olarak gerçekte kedinin canlı ya da ölü olduğunu gözlemlemiş değiliz. Durumu tanımlamanın bir yolu, ölü kedinin fiziksel durumuna bir olasılık dalgası, canlı kedinin fiziksel durumuna da bir başka olasılık dalgası vermektedir. O zaman kedi, canlı kedinin dalgası ve ölü kedinin dalgasının eşit ölçümünden oluşan bir dalgaların üst üste koyul-

ması durumu olarak doğru şekilde tanımlanmış olur. Kutudaki kedi için bu üst üste koyma durumu gerçekler tarafından değil, olasılıklar tarafından belirlenir –makroskopik kuantum tekinsizliği. Kedinin canlı ya da ölü olduğundan söz etmek, iki-delik deneyinde elektronların hangi delikten geçtiğinden söz etmek kadar anlamsızdır. “Elektron ya 1 numaralı ya da 2 numaralı delikten geçer” ifadesi de anlamsızdır. Eğer hangi delikten geçtiğini gözlemlemezseniz, elektron, 1 numaralı delikten ve 2 numaralı delikten geçmeye ilişkin olasılık dalgalarının eşit miktarlarının üst üste koyulması durumundadır. Bu tekinsizliği elektronlar için kabul edebilirsiniz. Fakat, burada, bir elektron için değil, bir kedi için aynı tür bir cümleye, “kedi ya ölüdür ya da canlıdır”, sahibiz. Kediler, elektronlar gibi, bir kuantum asla-asla ülkesinde (idealler ülkesinde) olabilirler.

Şimdi içinde bir grup bilimadamı bulunan bir uzay gemisinin yörüngede dönmekte olan kutu içindeki kediye incelemeye gittiğini ve kutuyu açtıkları zaman bir miyav sesiyle karşılaştıklarını –kedi canlıdır– varsayalım. Bu olayın Kopenhag yorumu, bilimadamlarının kutuyu açarak ve bir gözlem yaparak kediye belli bir kuantum durumuna –canlı kedi– soktukları şeklindedir. Bu olay, ışık ışınlarıyla 1 numaralı veya 2 numaralı delikte elektronun yerini incelemeye benzer. Uzay mekiğindeki bilimadamları için, kutudaki kedi ve kedinin durumunu bilen uzay mekiğindeki bilimadamları, hepsi hâlâ canlı kedi ve ölü kedinin olasılık dalgasının üst üste koyulması durumundadırlar. Üst üste koyma durumunun kuantum asla-asla ülkesi büyümektedir.

Sonunda uzay mekiğindeki bilimadamları yeryüzündeki bir bilgisayarla bir iletişim hattı kurmayı başarırlar. Kedinin canlı olduğu bilgisini bilgisayara iletirler ve bu bilgi manyetik bir bellekte saklanır. Bilgisayarın bilgiyi almasından sonra, fakat belleğin dünyasal bilimadamları tarafından okunmasından önce, bilgisayar, dünyasal bilimadamları için üst üste koyma durumunun bir parçasıdır. Son olarak, dünyasal bilimadamları bilgisayar çıktısını okuyarak, üst üste koyma durumunu bire indirirler. Sonra yan odadaki arkadaşlarına anlatırlar vb. Gerçeklik yalnızca onu gözlemlediğimiz zaman varlık haline sığar. Aksi takdirde, deliklerden geçen elektron gibi, bir üst üste koyma durumunda vardır. Makroskopik dünyanın gerçekliği bile, onu bu senaryoya göre gözlemleyene kadar nesnellığe sahip değildir.

Tekinsiz görünse de, bu, gerçekliğin standart Kopenhag yorumudur. Bunun gözlemlenen ile gözlemci arasında ve nesne ile zihin arasında kesin bir çizgi olmasını gerektirdiğini görüyoruz. Başlangıçta bu çizgi kutudaki kedi ve uzay mekiği bilimadamları arasında idi. Onların kutuyu açmalarından sonra, çizgi uzay mekiği bilimadamları

ve bilgisayar arasına geçti, vs. Kedinin durumuyla ilgili bilgi bir yerden diğerine yayıldıkça, canlı kedinin nesnel gerçekliği de yayıldı. Kopenhag yorumu gözlemci ile gözlemlenen arasında bir ayrım yapılmasını ister; onlar arasındaki çizginin nerede çizildiğini söyleyemez, yalnızca çizilmesi gerektiğini söyler.

Bu kutudaki kedi deneyi değerlendirmesinde bizi rahatsız eden bir şey vardır. Bir şekilde, atomların mikro-dünyasının standart nesnellikten yoksun olduğunu hissedebiliriz. Fakat bu tekinsizlik, masaların, iskemlelerin alışılmış dünyasına girmeli midir? Kopenhag yorumunda olacağı gibi, yalnızca biz onları gözlemlersek mi belli bir durumda var olurlar? Kutudaki kedi deneyinin analizi bir gözlemin bilinç gerektirdiği fikrini verir. Bazı fizikçiler, Kopenhag görüşünün gerçekte bilincin var olması gerektiğini ifade ettiği görüşündedirler –bilinç olmadan maddi gerçeklik fikri düşünülemez. Fakat eğer bir gözlemin ne olduğunu yakından incelersek, gerçekliğin bu aşırı görüşünün –bir bilinç tarafından gözlemlenene kadar masalar, iskemleler ve kedilerin belli bir varlıkları olmadığı görüşünün– sürdürülmesi gerekmediğini buluruz. Kopenhag yorumu atomik dünya için gereklidir ama, her zamanki nesnelerin dünyasına uygulanması zorunlu değildir. Onu makro-dünyaya uygulayanlar bu işi gereksiz yere yaparlar. Kuantum tekinsizliği makro-dünya için yoktur.

6. Mektup (Pol'den Virginie'ye)

Sevgili Virginie

Kuantum tekinsizliği notların için
sana bir Kızılderili selamı gönderiyorum:

“Sen ve ben
Hep birlikte
Ve hep yalnızız.”

Bunu bana Tevk Şen adında başka bir ilginç denizci öğretti. Tevk Şen bütün gün rom içiyor ve tuhaf şeyler okuyor. Senin Pagels kitabını tuhaf bir rastlantıyla onun elinde de gördüm. Bunlar da makroskopik tekinsizlikler Virginie. BUNU görünce belli belirsiz bir kıskançlıkla not defterini şöyle bir karıştırdım.

Şili yerlilerinden şöyle bir not düşmüş:

“Mamihlapinatapai:

İkinizin de çok istediğiniz halde yapamadığınız bir şeyi belki karşınızdaki teklif eder diye birbirinize bakın”

Kafamda marazi bir duygu belirdi Virginie.

Tevk Şen'in bahsettiği bu 2. kişi
sen olabilir misin?

Maraz! Hiçbir zaman tatmin olmayacak mısın?

Gemide anlatılan diğer bir ilginç olay da ağaçların fotoğraf çekme yetisi.

Bunu ilk önce burada denizciler arasında dürüstlüğüyle tanınan Sur Bayk anlattı.

Öykü yavaş yavaş bütün denizcileri sardı.

Şimdilerde en çok konuşulan şey şu:

deniz de bizim fotoğraflarımızı çekiyor mudur?

Eğer öyleyse benim fotoğraflarımın yanına

pastel bir hayat düşüyor olmalıdır Virginie.

Bu pastel hayat bütün denizcileri tüm kadınlardan ve hayattan bunca uzak denize çeken şey olmalıdır.

Balk Nac'ın deyimiyle 'Camels' fotoğrafı.
 Burada anne yok... kız kardeş yok...
 Virginie burada yok...
 toplayışı başkalarına bırakıyorum...
 bırak korksunlar... derin uykularında...
 olacağım... beni hiç terk etme...
 ... quos...
 Solist et admotis inficit ignis equis:
 güneş-tanrının atları doğuluların derilerini
 boyamak için eğiliyorlar...
 Ormanın bütün vahşi hayvanlarını
 kendilerine çekebilen denizciler...
 sağlıklı güneşler...
 Necat leoparların akordlarına
 geldiğini söylüyor...
 Gemide bir de Tatu adında bir dalgıç var.
 Herkese süngere daldığını söylüyor ama
 ben inanmıyorum. Bir gece gizlice
 onu pruvadan izledim.
 Çok derine gitmiş olmalı ki
 dakikalarca su yüzüne çıkmadı.
 Boğulduğunu sandığım anda
 elinde kızıl bir geyik boynuzu gibi parlayan
 mercanla güverteye çıktı.
 Beni fark edince
 "Ben" dedi "Virginie'yi biliyorum.
 Seni de mektuplarını da.
 Madem ki gördün, görebildin beni, al,
 bütün ömrümce tanrıçalar için
 topladığım bu mercanları
 (ve ceplerinden incileri çıkartarak)
 bunları da al ve bir gün beni anımsayarak
 bu zamansız sarayın terasında
 bunları Virginie'ye tak.
 Onlar da ona benim öykümü fısıldayacak."
 Donat'ın Elmira üstünlüğü:
 Şuraya gel dedi lombozun yanına
 Bak bak... ne görüyorsun?

7. Mektup (Virginie'den Pol'e)

Sevgili Pol

Makroskopik tekinsizlikler senin kafanı
karıştırmış olmalı.

Maraz! Hiç tatmin olmayacak mısın sen?
Yine de yalancı olduğum söylenecek,
bana hakaret edecekler, beni kovacaklar
ve benimle savaşacaklar.

Ruhani yol böyle bir yol Pol.

Elçi'ye de, selam onun üzerine olsun,
uç ana ithamda bulundular. Bu üç olasılık:

- 1) şair olmasıydı
- 2) büyücü olmasıydı
- 3) deli veya başına cin musallat olmuş biri olmasıydı.

"Aşamalarının delilik dediğimiz

kimlik-parçalanmasına benzer aşamalarla
belirlenebilmesi, ruhani Yol'un doğasında vardır.

Deli olan kişiler ya 'dışarı çıkacak' ve bedeni
terk edecekler –onu dürtebilirsiniz ve o, içeride
birisinin 'ikamet ettiğine' ilişkin hiçbir işaret
vermeyecektir– kendilerini güvenli bir yere, aya,
yukarılara yerleştirecekler; ya da içe kapanacaklar
'adlandırma' sürecine katılmayı reddedeceklerdir."
Ya da gizli bir dil ortaya koyulacaktır.

Böylece, gerçekliği parçalar,
kendi kalbini parçalar, çünkü
"göğüste iki kalp yoktur."

Ben Roma'dan Barış Elçileri gelecek sanıyordum.

Yukardan geldi. Biliyor musun

benim gördüğüm bir vizyonda

Platin Saçlı bir İsa vardı.

İşıktandı.

Ona âşık oldum.

Yuhanna da, Elçi de, selam onun üzerine olsun,
onu beyaz saçlı görmüş...

Chloé ve Aurelia düşlerine giriyor mu hâlâ?

8. Mektup (Pol'den Virginie'ye)

Sevgili Virginie
 Sabah gemi Doğu tepelerine doğru
 hareketsiz duruyordu.
 Sen çok özelsin Virginie...
 Ben serserinin tekiyim...
 Yine de kutsal kitaplardan senin için
 birkaç şey not ettim.
 Şimdi kamaramda bunları yazarken
 etrafta hiç kimse yok.
 Demin Mazlar aradı. Sesi bedbindi.
 Ona da şu cümleleri okudum:
 "Yere baktım, ve işte, ıssız ve boş,
 ve göklere baktım ve ışıkları yoktu...
 baktım ve işte, adam yok, ve göklerin
 bütün kuşları kaçmışlar...ve sen,
 harap olunca ne yapacaksın? erguvani
 giyinsen de, altın süslerle bezersen de,
 gözlerini sürme ile büyütsen de, boşuna
 kendini güzelleştirirsin; âşıkların seni hor
 görüyorlar, canını arıyorlar."
 Bunları yazarken kamarama doğru
 sıcak bir yel geldi. Dedim ki
 "Ah, ya Rab Yehova işte, ben söz söylemek
 bilmiyorum, çünkü çocuğum. Ve Rab elini uzattı ve ağzıma
 dokundu ve Rab bana dedi: İşte, sözlerimi senin ağzına
 koydum, sen ne görüyorsun? diye geldi. ve dedim:
 Ben bir badem dalı görüyorum ve Rab bana dedi:
 İyi gördün; çünkü ben sözünün üzerinde duruyorum."
 Bunlar olup bitikten sonra kamaramda
 yatağımın sıcaklığına çekildim.
 Duman mavisi bir kumaş üzerine sulusepken kar yağdı.
 Seni düşündüm. Seninle geçireceğimiz ilk kar günlerini.
 Böyle günler için kendine duman mavisi bir palto bak.

9. Mektup (Virginie'den Pol'e)

Sevgili Pol

Sonuç olarak her güzel söz
doğanın yanında hafif kalıyor.
Evet yaratıcı olduğumu ispat
etmek zorunda değilim.

Elyazım giderek seninkine
benzemeye başladı. Bu sabah
platin saçlı bir çocuk bana tırtıl getirdi.
Bahçeye çıktım. Frambuazlar
frambuazlar olmuş

Yolculuğun bende solgun bir yürek bıraktı Pol.
İçinde 'e' olan aylar bana dayanılmaz geliyor.

*Kızıl bir yıldız ya da
elsiz koşan bir adam gibi geliyor bana umut....*

Sana söyleyeceğim sözler... onları biliyorsun
ama ne önemi var... gece gelecek...
yel değirmenlerinden başka
bir şey kalmayacak havada...

10. Mektup (Pol'den Virginie'ye)

Sevgili Virginie
 Gençliğindeki tazeliğini,
 Gelinliğindeki sevgini, adada,
 ekilmemiş diyarda nasıl ardımca
 yürüdüğünü senin için andım.
 Boşluk ardınca gitmeni ve boşluk olmanı.
 Fakat ben dedim: Boş şey hayır, çünkü
 yabancıları sevdim ve onların ardınca gideceğim.
 Demin Mazlar geldi bana gördüğü bir rüyetten bahsetti.
 Bana rüyeti görmemiş de Kutsal Kitap'tan aktarmış gibi
 geldi ama onun sözcükleriyle anlatayım:
 “Başlangıçta bana görünen rüyetten sonra, bana Mazlar’a
 bir rüyet göründü. Ve vâki oldu ki, ben, Mazlar, bu rüyeti
 görünce, onu anlayayım diye araştırdım; ve işte karşımda
 biri durdu, sanki bir insan görünüşü: bir eli ışıktandı
 ve sonra dünyanın yaratılışındaki gibi ılık patlamaları
 oldu. ve durduğum yere yakın geldi, ve o
 gelince ben yıkıldım, ve yüzüstü düştüm ve bana dedi:
 Anla, ey âdem oğlu; çünkü bu rüyet sonun vaktinden
 ötürüdür. Ve benimle konuşurken, yüzüm yerde olarak
 derin uykuya daldım. Ve dedi: Gördüğün iki boynuzu
 olan koç Medya ve Fars krallarıdır. Ve o kılıklı ergeç
 Yunan ili kralıdır. Ve kırılmış ve yerine dört boynuz
 çıkmış olana gelince, o milletten dört krallık çıkacak.
 Ve ben Mazlar bayıldım, ve günlerce hasta oldum, sonra
 kalkıp kaptanın işlerini yaptım ve bu rüyete şaşıtm,
 fakat anlayan yoktu.” Mazlar’a dedim ki ona bir şey
 açıldı ve bu şey hakikattir ve bu şeyi anladı ve
 onun rüyette anlayışı vardı. O günlerde ben, Pol,
 yas tutuyordum. Sanki adam görünüşünde biri bana
 dokundu ve dedi: “Korkma, ey sen, çok sevilmiş olan adam,
 Mazlar ve sana selamet, kuvvetlen, evet kuvvetlen.
 Fakat sen, ey Pol, sonun vaktine kadar bu sözleri
 sakla, ve kitabı mühürle; birçok adamlar araştıraraklar
 ve bilgi çoğalacaktır. Bir vakit ve vakitler ve

yarım vakit olacak.” Sağ elini ve sol elini göklere doğru kaldırıp ebediyen hay olanın hakkı için and etti: Ve ben işittim, fakat anlamadım ve dedim: Efendim, bunun en sonu ne olacak? Ve dedi: Git, Pol, çünkü sonun vaktine kadar bu sözler saklıdır ve mühürlüdür. Birçoğu kendilerini temizleyecekler ve eve elektrik verilecek ve evsahibinin içi temizlenecek fakat birçoğu sürçüp gidecek ve bulunmayacak. Fakat kötüler kötülük edecekler ve kötülerden hiçbirini anlamayacak fakat anlayışlı olanlar anlayacaklar. Fakat sen, sen oluncaya kadar git; çünkü rahata varacaksın ve günlerin sonunda kendi nasibine kalkacaksın. Mazlar çok enteresan bir adam Virginie, sanki boşlukla yürüyor ve boşlukla geliyor. Onun için bir saksı menekşe yetiştirmek isterdim. Sabahları o üzerine hohlasın diye. Biliyorum çünkü derin bir nefes var onda ve o da solitaire oyunu oynuyor hayatla. İsa diyor ki kapının önünde duran çok kişi var ama yalnızca yalnızlar evlilik yerine girecek. Yalnızca yalnızlık oynayışı değil ama yalnızca derin menekşe nefesi yalnızca içindeki o engin çağrı değil ama yalnızca o büyük haydutların yüce işleri...

11. Mektup (Virginie'den Pol'e)

Sevgili Pol

Bilmek istiyorsun Pol niçin her şeyin benim ilgimi çekebileceğini. Lütfen beni 'her yüksek tepede ve her yeşil ağacın altında fahişelik yapanlara' benzetme Pol. Mevsimlerin sayısı dörtse, denizin altında karanlık tanrılar varsa, adada beni erdemli yolumdan geri çevirebilecek insanlar yoksa, her görüştüğüm insandan sonra hastalanıyorsam, benim aşkım uğruna döğüşen hiç kimse yoksa, Selene'den Diana'ya, Diana'dan Artemis'e kadar değışerek dalgalanarak akıp gidiyorsam, gereksiz telefon konuşmaları sinirini bozmayacaksa, benimle 10 yıllık ahit kesen âşıklarım seni tasalandırmıyorsa bana verdiğin Kleopatra bileziğini her gün takmamaya özen gösteriyorsam, denize siyah giysilerimle girip siyah bir kuğu gibi yüzüyorsam, kafamı erken imparatorieler gibi siyah bir tülle örtmek istiyorsam, su kenarında buluşan küçük erden kızlar aralarında hafif nörotik gülüşlerle Leopardi okuyarak benim için sazlardan ve defnelerden bir ta örüyorlarsa, seni unutmak için Trakl gibi ormanlarda amonyak koklayıp kendimden geçmeyi deniyorsam, saçımı portakal rengi yapıp kenarlardan örüyorsam, görünmez balıkçılımla dolaşıp kışın ona siyah bir yün kazak örmeyi düşünüyorsam, belirli saatlerde emredildiğı üzere kafamı kutsal eğik bir çizgi üzre toprağın üzerine düşürüyorsam, halıları ve L şeklindeki divanları sokağa dışarı taşan sade bir çadırdaki oturmak istiyorsam, kafamı geceleri o çadırdaki ak yastıkların üzerine düşürdüğümde, burası Capri ve Sen Kayzer, işte ak yastığın üzerinde bir baş, benim başım... Ağlama benim için Antartika, buzun üstünde yalnız bir ispinoz yavrusunu yitirmiş...

12. Mektup (Pol'den Virginie'ye)

Sevgili Virginie

Bizim elle tutulabilir her şeyin üzerinde seyreden sevgimiz her şeye yetmeyebilir diye korkuyorum bazan Virginie. Genellikle geceleri.

Herkes uyuduğunda. Bütün lombozlardan çivit rengi gökyüzü ve hilal görüldüğünde.

Gemiciler romantik düşlere yattığında.

Güverteden Konyakçılar bile elini ayağını

çektğinde. Kaptan köşküne kar gibi pembe

inciler yağdığında. Yerlerde unutulmuş

sarı yağmurluklar söndürülen balonlar

gibi ezik ıslak bulundukları yerde kalakaldığında.

Bir adam okyanus çizgisi boyunca

uzun bir kimlik yürüyüşüne çıktığında.

Ginger adını verdiği küçük bir kızı

bulmak üzere kaybolmayı göze alarak

uzun bir yolculuğa çıktığında.

Aklında çevirip durduğu bir şiir:

Annabel Lee...yani hep seni hep

seni düşünüp durduğumda.

Gece mavisi vitraylarda beliren

bir yıldız adası bize yaklaştığında.

Tarçın kokan bütün kıyıları, bütün kıyıları

Doğu'nun sakın bir prensi gibi dolaştığımda.

Apoletimde taşıdığım bir yıldız-madalya gibi sen...

KAYISI ABAJUR

Bana şimdi sunulan hiçbir şey
 onun Peer Gynt soğan anılarını silemez ki
 gecenin içinden bir inci damlası çıkıp
 taç yapraklarının üstünde
 balık kılıçları gibi belirdiğinde
 bu kartvizit yazıları ona dair
 hiçbir limonsu gerçekliği
 içermediği için yanımdaki
 kayısı abajurdan çıkan
 pembe ışığı kapatıyorum
 seni ışıksız bir yere
 yolladılar küçük hep birlikte
 bir olup ışıksız bir yere
 sana niçin bu kadar
 kızgınlar küçük?
 benim telefonum saydam
 ve içinden mavi-neon
 bir hat geçiyor ve
 bütün telefonlarda sen varsın
 bir de Aznavur tadında bir şarap
 seninle yollarımız kesiştiğinde
 Scotland Yard'da
 adını hâlâ arıyorum
 Londra sisleri içinde
 Londra sisleri içinde
 ben buraya dışardan geldim
 mavi atlı dışardan
 kepenkleri mavi bir evden
 mantomu avluda sevgilimi avda bıraktım
 ben buraya dışardan geldim
 mandolin kanatlı dışardan
 bunun için duyamıyorsunuz beni
 mandolin kanatlar parazit yapıyor
 başımdaki kuşu gagalıyor kuşunuz
 bir kuğu gibi kusuyorum sizi
 ben buraya dışardan geldim
 bilmiyorsunuz

Yello.....
 vicious games
 vicious games
 with different names
 with different names
 DANS LES BROUILLARDS DE LONDRE

Kapıyı kapa ve kendini
 sakla, kendini sakla
 Oh yeah, Alphaville!

Goodbye John Cale
 Absence
 Zoo master
 Desire
 Kumru
 Goodbye Quebec
 John Wayne
 UZAK
 fırtına
 Bu bir kuştur
 Joseph
 nil
 spiritual desert
 2 + 1 = 1
 Volkanik taşlar
 Catullus

Yazık biz nehri kayıkla geçerken
 hiçbir kıyı çiçeği birden büyümüyor

Time time time, goodbye
 Mother-fuckers!

BİR TABLET BAHAR

ayna gibi bir dönem içinden geçmeye korktuğun
şimdi. burada. hiç kimse yok. kendinden korkuyor
musun. bırak tut elinden, bileğinden kavra
kimin ama kimin diye bir ses
yankılanır gözyaşı vadilerinde!
bir kömür madeni düşün bir köşesinde bir ayna
karaltıların arasında parıldayan bir cisim
daha uzak hiçbir şey olamaz sana – bir ayna.
'göğü genişleteceklerini söylüyorlar'
diye haykırır bir ses.

Ayna, Ayna! Evet göğü bilmediğimiz yerlerinden
azar azar genişletecekler.
Şark'ı anlamaya çalışıyorum. Sonra hepsi bu.
Buradayım. Niçin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.
Yemeklerden önce bir tablet bahar. Niçin ne
olduğunu anlamaya çalışıyorum. Asteriks ama
bundan daha kötü bir şey olamazdın sen. hah-ha.
kafanda asteriks gibi bir şey taşımazsan
renkler sana gelmez.

Nataşa, sen, fosforlu bir vazo gibi mağrur
ve atalarından ötürü gururlu yanımdan
yürüyeceksin. Burada benim eski çocukluk
elbiselerimden başka bir şey yok – gri satenden
parlak bir etek ve fazlasıyla anlaşılmasız
birkaç yüzük. Ve nihayet kuş öttüğü zaman
insanlık için biraz fazla geçmiş olacak
ve bir cesede sarılmış horozun şarkısını
söylemek isteyeceksiniz. Eh işte pekçoklarınız
için vakit geçmiş
olacak; horozun şarkısı
da çoktan geçmiş olacak. Horoz bütün
consensus hediyelerini reddettiğine göre. ha-haa...
yarın nerede gidip uyuyacağınızı bilmeden
bütün beyaz lotüs kulvarlardan kar
yahut deniz yağıyor olacak. bütün hüznün

kulvarlarında çardak kurulduğuna göre
 artık yakandaki tozları silkeleyebilirsiniz.
 İşte bu ilkbahar mektubunda
 bütün söylemek istediklerim bu kadar.

Evet kar yağması gerek. Yönetilmiş çocukluğun
 senin arkandan sürüklenmeden. Ve ben size
 eski bir Parma kutusunda zambaklar
 getireceğim. Evet kar yağması gerek. Yönetilmiş
 geleceğiniz ve düzeltilmiş şimdiniz sizin
 arkanızdan bir parça küflenmiş peynir
 gibi sürüklenmeden
 bütün bunların hiçbir şey ifade etmediğini
 söylemek şu iki yanında çöp torbaları
 taşıyan kızlar gibi; eh pekâlâ, bütün
 bunlar havayı soğutuyor değil mi
 ben ki ılmanlığı severim. İşte şimdi
 çocukluktan kalma çiçek aplikeli beyaz
 beremi giyiyorum insan ırkıyla biraz
 karışmak için dışarı çıkmadan önce.
 Sen, sen biraz daha geriden git çünkü
 senin hüznün rengin artık insanların
 işine yaramıyor. kaçak ve kanundışı bir
 zarafetle biraz geride kal. yalnız
 bir oyun taşı gibi geride kal.
 bak kanatların senin arkandan sürükleniyor.
 ÇAMUR MELEĞİ, ABBEY MELEĞİ,
 biraz beni sakın...

ALFABEYA KÜRDİ

ARZU	KUMRU	YUSUF
AZNAVUR TADINDA BİR ŞARAP	$2 + 1 = 1$	YAZIK BİZ NEHRİ
YOKLUK	TRİGONOMETRİ	KAYIKLA GEÇERKEN
UZAK	KUTSAL ÇÖL	HIÇBİR ÇİÇEK YERDEN BİTMİYOR
BU BİR KUŞTUR	OKKAMDA ALLAH VAR	ZAMAN ZAMAN ZAMAN MOTHERFUCKERS

‘POZİTİF VİBRASYON EVET POZİTİF’

UZUN BACAKLI MARAKEŞ ADINDA BİR KADIN
 MOTOSİKLETLE GEZERKEN SEVGİLİM
 ŞEHRİN İÇİNDE GEZİNİYORMUŞ GİBİ DEĞİL
 ŞEHİR ONUN İÇİNDE GEZİNİYORMUŞ GİBİ
 O SİZE BİR ALAMET OLACAK
 BENİM İÇİNSE BAŞKA BİRİ OLMAYACAK
 SONSUZA KADAR KIZILDERİLİLERİ SEVEREK
 & TÜRKO-MOĞOLLARI
 & ASPİLYALILARI
 & MİSİMYANALILARI
 & SONSUZA SONSUZA KADAR
 & 68 KUŞAĞINI
 MAVİ NEON TELEFON VE BEN
 MAVİ NEON TELEFON VE BEN
 LUI É VAGABONDO COME ME
 BENİM İÇİN BAŞKA BİRİSİ OLMAYACAK
 SANA İYİ BAKACAĞIM
 AH EVET POZİTİF POZİTİF VİBRASYON EVET
 BELKİ ARABAMIZ OLMAZ
 DOSTLARIMIZ DA
 AMA BEN HİÇ
 AMA BEN HİÇ
 BİR ERKEĞE
 KALDIRABİLECEĞİNİN
 DAHA FAZLASINI EVET
 KALDIRIP ATMADIM
 GÖZDEN GEÇİR
 GÖZDEN GEÇİR EVET
 VE BENİMLE DANS EDEREK DIŞARI ÇIK

BENİMLE DANS EDEREK DIŞARI ÇIKACAK MISIN
 BENİMLE SKYROCK YAP
 BENİMLE & BENİMLE
 BEN & BEN
 SEN & SEN
 SKYROCK
 DİYORLAR Kİ SEN ÇOK FAKİR
 SEN ÇOK FAKİRMİŞSİN
 BENİMLE BİRLİKTE OLMAK İÇİN
 BEN DE ADIMI KORUMALIYMIŞIM
 HIŞT, KENDİNİZİ ARKADAŞLARINIZDAN
 KORUYUN
 DEĞİŞİK İSİMLİ DEĞİŞİK İSİMLİ
 KÖTÜ OYUNLAR, KÖTÜ OYUNLAR
 BIKTIK ARTIK
 TAHTINIZDAN İNİN
 GERÇEK DURUMU GÖRÜN
 GERÇEK DURUMDAN KÖTÜ KARTI ÇIKART AT
 FUNK'LA ONU FUNK'LA ONU
 FUNK İT OUT
 BU SENİNLE DİLSİZ KALMAKTAN
 HOŞLANIYORUM
 VE ZAFER VE ÖÇ GÜNLERİ
 YAKLAŞIYOR YAKLAŞIYOR
 VE YANIMA BİR MOLOTOF KOKTEYLİ ALIP
 GECE SANA GECE SANA GELECEĞİM, YE-AH,
 VE ORTAÇAĞ KÜPELERİMLE
 KAÇIK BİR KUŞ GİBİ
 DÖNEN BİR RUH
 KAÇIK KÜÇÜK BİR IŞIK GİBİ
 YE-AH, KÜÇÜK KAÇIK BİR GECE KELEBEĞİ GİBİ
 SANA GELECEĞİM

VE EVET SEVİNEBİLİR MİSİN SEN
 DOĞRUSU SÖYLÜYORUM
 GERÇEKTEN SÖYLÜYORUM
 GERÇEKTEN GERÇEKTEN
 SEVİLEBİLİR MİSİN SEN
 VE KİNLERİNİ ÜZERİMİZE DÖKENLER
 YE-AH EVİNİZDE KALIN
 HİÇ ÇIKMAYIN
 DIŞARDA ŞEY VAR
 UÇTUM ALİ TUHAF BİR ADAMDI
 VE KADINLAR ARASINDA
 O BİR MESELE OLDU
 VE ONUN ÜZERİNE HÜKÜMLER YÜRÜTTÜLER
 EKSİ SOĞUKTAN GELİYOR
 AKSİ SOĞUĞA GEÇECEK
 VE ARTIK SICAĞA
 HATTA SICAKSOĞUĞA GEÇİN
 SOBA KÖMÜR HATTA ODUN ALIP
 KIŞI BENİMLE
 KIŞI BENİMLE GEÇİRİN
 KADIN KAFTANINI ÇIKARIP
 BAŞINDAN AŞAĞI
 PAPATYA SULARI DÖKÜNÜR
 VE İÇİN İÇİN AĞLAR
 ÇÜNKÜ OĞLU ÖLMÜŞTÜR
 SİSTEM ONU ÖLDÜRMÜŞTÜR
 SİSTEM ONU ÖLDÜRMÜŞTÜR
 İŞTE ÖYLE İKİYÜZLÜLER VE BEŞYÜZLÜLER
 ÖYLE DİYORUM
 BANA DARI ATIP DURMAYIN
 ÖYLE DİYORUM İŞTE
 MISIR VE DON DİYORUM

KIŞIN DON OLAYI VE SOBADA ÇAY
 VE SUÇ VE CEZA DİYORUM
 VE "İŞTE BİR DON OLAYI"
 VE "İŞTE BİR DON OLAYI"
 RUSLAR BÖYLE DİYOR
 KGB'Lİ SEVGİLİM DEDİ
 BU SENE KIŞLAR SICAK
 YAZLAR SOĞUK GEÇECEKMİŞ
 FAZLA DOLANMA
 VE KENDİNE İYİ BAK DEDİ
 KENDİME İYİ BAKIYORUM
 NASIL BİLİYOR MUSUN
 SIKI BİR DİSİPLİN
 VE ARKADAŞLARIMDAN
 VE ARKADAŞLARIMI
 SAKINARAK + ARKAMI DÜŞÜNEREK
 + ÖNÜMÜ KOLLAYARAK
 + HEP YUKARI
 HEP YUKARI DANIŞARAK
 YANİ ASLINDA DÜŞÜNMEKTEN
 BAŞKA HİÇBİR ŞEY YAPMAYARAK
 YANİ SENİ ÇÜNKÜ YALNIZ EN UYGUNLARI
 EN UYGUNLARI KALACAK
 TAKMAYARAK
 HATTA SENİ EKEBİLDİĞİME
 SEVİNEREK SEVİNEREK
 YE-AH O IRKÇILARI
 IRKÇILARI ŞEHİRDEN KOVUN
 VE EVET ARKADAN BIÇAKLIYORLAR SİZİ
 VE HİÇBİR ŞEYDEN
 HABERLERİ OLMADIĞINI SÖYLÜYORLAR

HERKES KENDİ ÇADIRINA KAÇIYOR
 YÜZÜNE KARŞI AMA ARKADAN
 VE EVET EKŞİ ARKADAN
 SENİ İPTAL ETMEYE ÇALIŞIYORLAR
 AMA KAZANAMAYACAK ONLAR ÇÜNKÜ SEN
 ÇÜNKÜ BİZ
 ÇÜNKÜ DİLLERLE SÖYLEYENLER
 VE DEHŞETE BÜRÜNENLER
 KAZANMAYA MAHKÛMDUR
 İŞTE ÖYLE
 İSTEDİĞİNİZ KADAR UĞRAŞIN
 MISIR PATLATIN
 GECE ÇALIŞIN GÜNDÜZ ÇALIŞIN
 GE + CEH ÇALIŞIN
 GÜHN + DÜZ ÇALIŞIN
 GÜHN + DÜZ JA LI ŞIN
 YE-AH GEJE VE GÜHNDÜZ JALIŞIN
 ALTINPIRLANTA
 ALTINPIRLANTA KAZANAJAK
 AJAKLAR BAJ, BAJLAR AYAK
 İJTE ARTIK İJTE ARTIK
 SIRA SIRA DÖNÜYOR
 AĞLAMİYORUZ BİZ
 BİZ AĞLAMİYORUZ
 SONSUZA DEK
 GÖZYAŞLARINI YOKEDEN
 SİHİRLİ BİR FORMÜL BULDUK
 LİKİD GÜNEŞİŞİĞİNİ
 ÖLÇEMEDİĞİNİ ANLAYAMAZSIN
 FAZLA MERAK ETME

GÖKYÜZÜ ROK'U YAPIN
 BAŞLARINIZI PARLAMENTOYA KADAR KALDIRIN
 SEN BİR BALIKSIN BEN DE SU BURCUYUM
 VE YAŞIYORUM İŞTE
 VE BİR KANUN KAÇAĞIYIM
 YE-AH ADI BİR SUÇLU
 DEDİĞİNİZ GİBİ OLSUN
 YE-AH AMA CEHENNEME
 SİZ GİDECEKSİNİZ
 2000 YILLIK KARA TARİH
 KOLAY SİLİNMEZ
 KOLAY SİLİNMEZ
 TRAMVAYI TRAMVAYI YAKALAYIN
 VE ASILMAK
 VE ASILMAK
 TEHLİKELİ VE YASAKTIR
 TEHLİKELİ VE YASAKTIR
 VE METİL ALKOL
 VE SHAKESPEARE'S SISTERS
 VE BENİM GÜZEL ŞERİFİM
 'YE-AH MİLLETVEKİLİNİ BEN ÖLDÜRDÜM
 AMA ŞERİFİ ÖLDÜRMEDİM'
 YE-AH BURJUVA AHLAKI İÇİNDE
 KALACAĞIM
 SİZE SÖZ VERİRİM

EVET OKULA YENİDEN BAŞLAYIN
 ÖĞRENDİKLERİNİZİ YENİDEN ÖĞRENİN
 YE-AH ARTIK BU FİKRİ
 BAŞINIZDAN ATABİLİN
 VE OLAYLARA POZİTİF BAKAMIYORSANIZ
 ŞEYTANIN TARAFINDA OLDUĞUNUZU
 EVET ŞEYTAN & CO'NUN
 TARAFINDA OLDUĞUNUZU
 HERKEŞİN ANTENİ VAR VE AH EVET
 VE İŞTE YILDIZ SAVAŞLARI
 VE İŞTE ARTIK İŞİ BIRAKIN
 KOÇ, SEN ARTIK REGGAE'YE VE
 ESKİ GÜZEL GÜZELLİĞİNE DÖN
 ELİNE BİR BİRA ALIP YERLERDE
 YUVARLAN
 BİRAZ SÜRÜN-BİRAZ SÜRÜN
 VE ESKİ ARKADAŞLARINA EN AZINDAN
 EN AZINDAN BİRER MOTOSİKLET HEDİYE ET
 VE BEN İŞTE AH BURADA
 NOTRE-DAME'DA BİLE DEĞİL
 SAINT-SEVERİN KİLİSESİNDE EĞER
 KARA GÖZLÜKLERİMLE OTURUP
 İSTAVROZ ÇIKARMAYIP
 RAHİPLERİ TEDİRGİN ETMEYE
 ÇALIŞIYORSAM EĞER
 VE ONLAR DA AKSİNE
 BENİ KİLİSEDE KİTLEYİP
 DIŞARI BIRAKMIYOR GİBİ YAPIP
 BENİ PAZAR AYİNİNE DAVET EDİYORLARSA
 SEN SU BURCUSUN BEN DE BALIĞIM
 FARE YARIŞINI BIRAKIN
 BENİMLE GÖKYÜZÜ ROKU YAPIN
 GÖKYÜZÜ ROKU YAPIN

BAHARİSTAN

“Bulunmuş, o, bulunmuş! Ne? sonsuzluk!”
 Djâmi diyor ki, Hâfız, bir lisan-ul-gayb,
 bir dil, bir organ, gizemlerin organı,
 görünmezin dili...
 Ya Younous, ya... derviş Yunus, 7 yüzyıl
 unutilan, Osmanlı okumuş takımı unutmuş.
 Kaçın kaçın okumuşlardan.
 Çünkü bilgilerden saklanan çocuklara açık edildi.
 Onların okulu Baharistan.
 Medler ve Perslerin
 eski dinlerinin kapısında dinleniyorum.
 Ve Christine Rossetti'den bir şiir okuyarak
 kapıyı kendi üzerime kapıyorum
 Baharistan! Mazdeistlerin taba kapısı!
 Ateşe tapmayın! Yıkıntıların arasından
 bir yıkıntı, elinde şiirin kupası,
 Hâfız size gelecektir.
 Bakın bakın kapınızın önünde
 dua ediyor gölgesi.
 Onun soyu şiirinin kupasından yürüyor.
 Bizim şiirimizin kupasıninsa
 dibi gözükmeyeceği gibi
 kimse elini oraya daldıramıyor.
 Korkudan! Güzellikten!
 Kimse bizden rahat rahat bahsedip
 üzerimizden rahat zaferler kazanamayacak.
 İşe iglumun kapısının önünde sunduğum
 zencefil tatlısı: Baharistan!

XX KODU

Semboliğin ormanında Hâfız tuzağa düşürölüp
 takip edilecektir. Mitterand Kutsal Ruh'un
 aşağı indiği günde uzun bir yol yürüyor.
 Ulema takımından en güzel şiirle şiirle kaçılır.
 Hâfız bunu gösterdi.

Daha da gösterecek. bir merdivenin üstünden
 bir ☆ yuvarlanarak düşüp kayıyor.

Artık kalbim hep onu hep onu arayacaktır.
 İşte böyle Sion yıldızı!

Ben Ɔ Zehra Lâle Müldür, size Ɔ
 diyorum ki beni hiçbir zaman anlayamayacaksınız
 çünkü üzerimde xx kodu var.

Tek tekerlek üzerinde sürüyorum arabamı
 Gobi çölünden, Kazak rüyalarından bu yana;
 gece mavisi 'revak' kapılarının üzerinde Ɔ ☆ görüyorum.
 Parla, farla, kaç Hâfız!

Memleket sana borcunu daha ilerde ödeyecek.

El-Hallâdj sizi yakından takip edecektir.

Ben, yukarıya, göğün şarabına
 kupamı uzatmaktan başka bir şey yapmıyorum.
 Seccadelerin uçan halısı üzerinde bir kuş,
 yarısı martı yarısı balık...

GÜNEŞTE [GÜNEŞ & PATLAMA]

İsveç mavi-beyaz bandıralı bir şezlong güneşte.
Yol üstünde yol alıyoruz. ben beyaz dantellerimi, uçuk mavi keten spor ayakkabılarımı giydim – bedenimde hiçbir metal takı yok. Sabah PELEGRINA'ya GİTTİK ellerimizde uzun güldalı değneklerle. Kimileri tozdan korunmak için cerrah maskeleri takmışlardı. bense Beyaz Verona gömleğimdeki payella lekelerini gizlemeye çalışıyordum. POLEN gibi bir şey gözlerimi yakıp geçiyor SARISAFRANDEMİR gözlerim ve gözlerim hacıların yarı yolda durup oynadığı madeni toplar gibi ataerkil ve kıvrak bir topluluğa meydan okuyorlardı. İşte sedef kırlent bir ayna ve BAŞKA HİÇBİR ŞEY YOK KAFAMDA. Acı çektiğinizi ve beni kışkandığınızı artık biliyorum. Bazı şeyleri düzeltmek için artık çok geç ve beyaz kenevir bir tekne limanda beni bekliyor.

Buna mukabil sık giyinmiş (yeşil ipek & ojeli bağcıklı dekolte banliyö pabuçları) birtakım kadınlar ve işlerinde iddialı (en az 3 bilgisayarlı ve kafalarında büyük ihtiraslar küçük bir paket bokla) kadınlarla yarışmaya kalkan kadın sevmeyen birtakım agresif erkekler topluluğu bize asla yetişemeyecek. – .bütün bir kent bizi ziyarete gelecek. – .hatta ben yukarda balkonda şezlongda oturduğum için götümün altından geçecekler– . – ve biz o sırada kayış sandaletlerimizle mavi pelerinlerimizle sulara yol almış olacağız.

Herkesin ideal sevgilisi kapısının önünde bekliyor olacak. Şimdilik benim kapımın önünde bekleyen herkesin bir anda bir bakışta **SERSERİ** diyeceği türden biri: **UYANIK SEMPATİK VE ÇOK TEHLİKELİ**. Ama ne var ki **BENİ GÖRMESİNİ BİLİYOR** ve sabahları bir süt kamyonunun içinde bütün kenti dolaştığını bilmiyorlar! İşte onun için bütün blue cinli kara yün kazaklı sarışın birtakım erkekler benden uzat tutulacaktır! Mavi kaplumbağa gözlüklü çizgili gömlekle hiçbir giztaşımayan siyah bond çantalı birtakım yuppie erkekler de! Hatta yelken Napoli T-şörtlü, bluğ cinli, kısa saçlı iri göğüslü birtakım kadınlar da uzaklaştırılmakla kalmayıp, şaşkınlıktan evlere ters girip çıkacaktır! Depremlerin şiddet merkezinde olmasak dahi birtakım tersliklere alıştığımız gibi [zaten istenen de budur: işaret!] boyun eğmek zorunda kaldığım **SÖZ**'ü doğurmakla kalmayıp bundan (iftira edilmeme karşın) iftihar ettiğimi belirtmeliyim.

Tabii sakıncalı birkaç limon çiçeğini daima yanımda taşıyarak. Hatta ağızımda bir horoz şekeri, beyaz bol kanatlı gömleğimin kollarını sıvamış leğende birikmiş kirli çamaşırımı yıkarken bile! Öyle olsun! Ama uzun siyah etekliğim iki yana toplanmış. – .büyük kayık bir leğenin ya da yeşil bir ırmağın önünde çöktüğüm şu an bile **ZENGİN BORGES PORTOA BANKERLERİ BİLE BİZE YETİŞEMEYECEK!**

And olsun taşlar çakıltaşları serçeler ve her türlü kınkanatlı hayvanlar bile bazı şeyleri katı yürekli birtakım insanlardan daha çabuk kavıyorlar! İşte and olsun onlar hiçbir zaman felah bulamayacakları gibi Allah'a ortak koştukları için en büyük günahı işlemekle kalmayıp- . -onların arzularıyla kendileri arasında aşılamayacak bir mesafe konmuştur-11-11-11-11! İşte sırf bunun için PAGANLAR BARBAR FAKAT DÜRÜST VİKİNGLER LACİVERT EMPERMEABL'LI BAŞÖRTÜLÜ ŞİŞMAN BİRTAKIM KADINLAR İÇERİ SOKULDUĞU GİBİ.-.-.-.-.-. YÜREKLİ KATILAŞTIRILMIŞ ÖZ OĞULLAR DIŞARDA (kısa bir süre için) TUTULACAKTIR!

Bunları ben söylemiyorum birtakım ESKİ YAZITLAR söylüyor. Ve kalbim böyle anlarda mağrur VİKİNG kitabeleri gibi yükseldiği gibi manyeteskop kanatlı birtakım mucize kuşlar da etrafımdan eksilmiyor.

İşte bunun için Sevgilim, sen örüp bırakılmış saçlarınla ve nereDeyse Duygusuz Düz bir ifadeyle benim zavallı yüreğimi arakladığın ne araklaması AZTEKLER gibi göğüs boşluğumdan çıkarıp aTTığın anda yani üstelik (sadece ve sadece) bir vizyon aracılığıyla yarımı / yazımı bile ters yöne değiştirip akıtarak, prensler ne kelime mimarüssü birtakım direktörler ve hatta süt kamyonu suçlusu sevgilimi bile bir kenara bırakıp senin ardından gelebilirim.....

Çocuk yapmadığım ve burjuva birtakım mutluluklarla oyalanmadığım için birtakım mizamplili kadınlar kapımın önünde tükürebilir. Hayır ama işte dönüp herkese şöyle diyebilirim: “Senin evinde en son konuşan kişi haklı!” Hayır işte onlardan hiçbirine benim hayatım üzerinde en ufak bir söz sahibi olma hakkı verilmemiştir. Üstelik Jacques Dutronc ve benden başka kaç kişiye GÖKSEL LİBERASYON hakkı verildi ki? Üstelik Hürriyet’in dağıttığı Lancia kuponları şeklinde bu hak verilmiştir. Şimdi tam da burada açık görüşlü birtakım Fransızlar “Oooh, daha da neler!” diyebilir. Önemli olan burada benim bütün SEVGİMİ [dünyanın bütün güzelliklerine ihanet eden kaçık bir katil gibi] GÖKSEL SEVGİLİME verebilmemdedir.

Sonra astragan kalpaklılardan biri geldi. Hacılardan biri çift kat siyah gözlüklerden takmış [meleksi ∞ mor gözlerini saklamak için] petunya saksılarının ardında güneşte dinleniyordu. Sarı bir lezar güneşte....^`.] Uykulu faşist rüyaları görüyordum ki tam uyardılar...] Terralithe... mayonezli balık üstüne kayısı yumurta ve kırmızı havyar... güneşte...]

Güneşte, İsveç bandıralı [Hyperborean ∞] şezlongum ve ben soyut bir [V] harfi çizebilir. Korsan kancalarıyla benim aramda aşılmaz mesafeler olduğunu çok geç kavrayacaksınız.....

Mistral kazanacak diyor Renaud ve Londra sislerinde geziniyor.
GÜNEŞ & PATLAMA!

Buhurumeryem

Defne Sökmen'e

*“Ne peygamberler, ne de çan çiçekleri
Ne de buhurumeryem;
Hep korku çiçekleri
Oldu saksılarımızı süsleyen.”*

Behçet Necatigil

BUHURUMERYEM

Her melek zalimdir. Meryem'in ipliyle
 bağı geçen o 13 ay. '13 aylı yıl'
 ayırdı bizi nedenini bilmediğim
 korkunç melekler. Melankolimin 19. haftasıydı
 seni tanıdım. Bir şeyler değişiyormuş gibi oldu birden.
 Sanki artık kader denen
 o kudurmuş atın önünde sürüklenmiyordum.
 Sonra korkunç bir dolu yağdı.
 Ürkünç rüzgârlar esti. Güneydeki Haç Yıldızı
 yerinden kıpırdadı. Melankolimin 19. haftasıydı.
 Her melek görür bizden öncesini ve
 bizden sonrasını. Bizim elimizde değildi.
 13 aylı yıl ayırdı bizi.
 Neden bitecek şeyler başlatılır ki sevgilim
 neden Muhammedi bir gül birdenbire büyür
 neden gözyaşı büyüklüğünde dolular dökülür?
 Kara saten bir çarşafa
 altın bir haç çiziyorum senin için.
 Yokluğunu böyle ifade edebilirim ancak.

Gözlerimi büyük büyük açıyorum
 meleklerin üflediği o cam parçacıkları
 rüzgârına. Gelmiyorsun. Kara yağız atlar
 geliyor soğuk odama. Düşen göktaşları
 geliyor. Gözlerini karalarla bağlamış
 melekler geliyor. Sen gelmiyorsun.
 Nedeni yok işte. Yok hiçbir nedeni.
 Kiliselerde ikona kızlar bizim için
 dua ediyor. Dışarda korkunç bir
 dolu yağıyor ipimizi sürükleyen
 meleklerden daha da korkunç.
 Bilmiyorum belki büyük bir günah
 işledik. Ben keşiş giysilerime sarınıyorum.
 13 ay böyle geçecek işte. Güneydeki
 Haç Yıldızı bize kara kara gülümseyecek.
 Dilimin dönmediği şarkılar söyleyeceğim ben.
 Kimin ne için başlattığını
 bilmediğim bir büyü 13 aylı yıl
 boyunca akacak başucumda.
 Ellerimi temizlemek isteyeceğim
 geri dönmek belki de.
 Geri de dönemeyeceğim.
 Altın haçlı o kara çarşafın
 üzerinden 13 aylı yıl akacak.

O sole mio! O Sole Negre!

II

St. George da öldüremiyor
 bendeki bu çözümsüz sevgiyi
 Gülümsemesiyle ünlü Mikâil'in
 melekleriyle yardıma gelmesi boşuna
 Sessizlik! Rûhanâ!
 Sessizlikte geçiriyorum günlerimi
 Ayazmadaki bir suyla yıkanır gibi
 Biliyorum Nisan ayında kırılacak testi
 Neler neler olabilir hiç düşündün mü?
 Melek de Şeytan da insanlara sokularak
 onların yüreklerine bir şeyler bırakır...
 Sessizlik! Rûhanâ!
 Büyük bir dini sır gibi saklamalı her şeyi
 Hayır hiçbir şey dudaklardaki
 donuk bir gülümseme ya da
 Ameşas Spentas melekleri bile
 gizi ele vermemeli
 Hahamın önünde hıçkırmama gerek yok işte
 Yalnızca dua, dua ediyorum.
 Hayır belki yarın, yarın
 her şey değişebilir
 Yasın incileri ve Roma'lı Melek'e bağlı olanlar
 geri çekilir
 Şşşt, hayır, bu kadarı bile çok!
 Sessizlik! Rûhanâ! Hiç düşündün mü?

"Ve Adam Tanrı'yı sevdi
 Ve Kadın Adam'ın Tanrı'yı sevişini sevdi."

III

Bizi yoketmeğe çalışacaklar bu açık
 Kara bir komployla
 Evimin önünde uğursuz bakışlar atıyorlar
 Hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi yapıp
 gözlerini baykuş gibi kısıyorlar
 Şışt! Sessizlik! Rûhanâ!

‘O my people, what have I done unto thee.’

‘Aşk Rahibesinin büyük yıldızı’ Meryem,
 misafir beklemediği için
 nasıl Cebrail’e kirli havlusuyla yakalanmışsa
 onlar da bizi birbirimize olan
 sıcak bakışlarımızdan yakalıyorlar öyle
 ortada kirli bir havlu ya da voluptas varmış gibi

O ama beni hatırlayın, beni hatırlayın
 Ayaklarınızı yıkardım sizin
 Çamurlu, günahkâr ayaklarınızı
 ‘Ricorditi di me, che son la Pia;
 ‘Ricorditi di me.’

O my people.

IV

“kayısı çiçekleri
doğudan batıya esiyor,
onların düşmesini engellemeye çalıştım.”

yaz çabuk geçti tamburlarla
bir frambuaz yağmuru yağıyor şimdi
büyükbaba içerde uyuyor
o ıslak frambuaz ülkesinde
Kudüs Bakirelerinin elejisi başlıyor.

yaz çabuk geçti sağanaklarla
seccadesinin üstünde uyuyakalan kadın
o bir frambuaz ülkesi şimdi
kalbinde öfkeli ve korkunç
bir şarkı başlıyor.

dönmek ister miydim
dönmek ister miydim
sensizliğe,
o pagan ülkeye

dönmek ardında rock and roll parçalarla
dönmek üstümde şuh ve dekadın
Venedik giysileriyle
dönmek beni bekleyen bir yığın flörtüme
CONTRA NATURA

ve demek 'Ben Lazarus
Ölüler ülkesinden geldim
Beni affedin'

beni affedin aranızda
gördüğüm korkunç şeyler için
elimde menekşelerle uzaklaştığım için sizden
beni affedin

Kudüs Bakirelerine karışmak istiyorum ben
o ıslak frambuaz ülkesinde
bir oğul doğurmak ve
sizi unutmak istiyorum.

V

Kitap'taki Meryem olaycasını da an.
 O gün melekler şunu demişlerdi:
 "Ey Meryem, gerçekten Allah seni seçkinledi,
 arıttı ve çağındaki milletlerin
 kadınlarına üstün kıldı."
 Yoksa sen onların yanında değildin
 onlar Meryem'in koruyucusu kim olacak
 diye fal oklarını suya atarlarken.
 Camdan ev hayalleriyle yalnız kalan kara komplocular
 Dediler ki: "Ey Meryem, kimsin ki sen
 çok şaşılacak bir şey yaptın sen
 Ey Hârûn'un kız kardeşi,
 senin baban kötü bir kişi değildi,
 anan da orospu değildi."
 Bunun üzerine Meryem, İsa'ya göz kırptı.
 Bunun üzerine Meryem, İsa'ya göz kırptı.

İmran kızı Meryem, annesi Hanna!
 Cennet kadınlarının birincisi!
 Zavallı Meryem! Düşünüp duran!
 Saçları rüzgârla salındığında genç, zavallı Meryem!
 "Ne olurdu, diyordu, daha önce daha önce
 ölseydim de bu günleri görmeseydim..."
 Bunca yalnız değildi eskiden.

“Marie, sen kimsin öyleyse?
Kraliçe! Kraliçe!”

Budur işte tartıştıkları Meryem olaycası.
Melekleri görecekləri gün bilsinler ki
hiçbir sevinç haberi yoktur
o günde suçlulara.

Meryem ve oğlu müstesnâ,
doğan bütün çocuklara
Şeytan dokunur
ve çocuklar bundan ötürü
doğar doğmaz bağırırlar.

VI

Malihülya!
Memorabilia!...

“biraz daha kalmak isterdi Melek...
Ama Cennet’ten kopup gelen fırtına
kanatlarını öyle şiddetle yakalamıştır ki
bir daha kapayamaz onları.”

Tarih meleği,
yüzü geçmişe çevrili,
fırtınayla birlikte çaresiz,
geleceğe doğru sürüklenir...

Tıpkı bir yeni kızlığa eren
Euridike gibi dokunulmazdır.

“Ve birdenbire,
tanrı elinden tutunca, acı bir
çığlıkla söyleyince şu sözleri: “Geri baktı!”–
bir şey anlamadı, dedi yavaşça: “Kim?”

VII

irhâç: dedelerinin alnındaki ışıık

Meryem'in dedelerinin alnında
bir parola yazıyordu: MHMD

Onlar birbirinden gelen bir soydur!

Meryem'in inci doğumu
Derler ki istiridye bazan suyun üzerine çıkar
göksel bir tohum gibi yağmuru içine çeker
Derler ki inci melankoliye iyi gelir
Delinmemiş, bakire inciler...

VII

Maryam al Basriya
Rabia al Adawiya'nın hizmetindeydi:
Tanrı aşkı ilimlerini
duyar duymaz bayılırdı.

Bir zikr seansında
aşktan ölüverdi...

Tanrı'nın yağmura benzeyen hizmetçileri vardır.
Toprağa düşünce mısır, denize düşünce inci olurlar.

IX

evren dört unsurdan mürekkeptir.
hangisini seçersen goncaya durursun.

Gül: ateşte yanar
susuz kurur
havasızlıktan boğulur
mermerde donar.

X

gece rüyamda kaçak bindiğim bir trende deniz tuzu
arıyordum. Tuz ve beyaz at! İsa'nın imgesi!
Her şeye tat veren tuzun kendisini yaratmak imkânsızdır.
Sonunda kara kamployu anladım. Tıpkı Nerval gibi
ben de yaratılanı Yaratana tercih etmişim.
Aşk ve ölüm vizyonlarıyla, pişmanlıklarımı unutmak
için kırsal alanlarda yürüyüşlere çıktım.
Nerval kilisede Zavallı Ölü Meryem'in önünde
af dilerken üstünde Allah, Mohamed, Ali yazılı
yüzüğünü düşürünce birden bütün mumlar yanar
ve Ave Maria başlar.
Himalaya dağları üzerinde küçük bir çiçek
doğar. Beni unutmayın!

XI

mistikgaraip bir şey
bunca tanıdık olman
belki daha önceden tanışıyorduk

eski bir kürke sarınmış uzanıyorum
şimdi odada / seni düşünürken
kapılar pencereler formlar
yumuşuyor yokoluyor
beyaz bulutsular sarıyor odayı
bulutların üstünde uçar gibi
olduğum bir an
bir şeye değişiyorum hafif ürkünç
bir but parçası belki de
 canlanmakta olan beyaz bir atın
 tamamlanmamış parçası
bulutsu tözün
ilk maddenin içinde
henüz yaratılmakta olan bir at!

belki de bir meleğin içinden geçiyordum...

XII

nereye baksam günahın kızıl nişanıyla karşılaşıyordum.
doğulular batılılar kuzeyliler güneyliler feodaller
aristokratlar burjuvalar işadamları sanatçılar tostçular
yahudiler hristiyanlar müslümanlar. istirdyesi içindeki
inci gece düşünen dahidir, son ütopyam müslüman
cemaatler
gibi. ancak onlar da ayrışıyor kırık inci kolyeler gibi.
nereye baksam zulümün kızıl nişanıyla karşılaşıyordum.
dünyanın sonunun geldiğine hükmettim ve soğuk soğuk
bir kadın, bir Lady d'Arbanville oldum.

TAM AÇILMAK ÜZEREYKEN
BİRDENBİRE KAPANAN BİR ÇİÇEK
AŞKLARIN BAŞINDA APAŞİ
SONUNDA İSE BEKÂRET KEMERLİ
BİR ORTAÇAĞ LADY'Sİ OLDUM

EVET AMA NE YAZIK NE YAZIK AMA
DÜNYA BENİM KADAR SICAK BİR KIZDAN
BİR LADY D'ARBANVILLE ÇIKARDI
EVET AMA NE YAZIK NE YAZIK BANA

YİNE DE KIVANÇLIYIM BUNDAN
SOĞUK YATAĞIMDA ALNIMDA BEKÂRETİMİN
KUVERS NİŞANIYLA UYUMAKTAN

O LADY MARY, ZAMBAKLARIN LADY'Sİ
KARLI ORTAÇAĞ GECELERİNDE YANINA AL BENİ...

“Dünya, fâniliğini ilan etti ve durmadan arkasına dönüp gidiyor.”

bunun üzerine ağlayarak yüzlerini örtmüşlerdi...

“Ben Kıbrıslı Barnabius,...(...)... tesbihe lââyık âlemlerin Rabbından bütün olarak Ruhul Kudüs’le Meşahâ’ya vahyolunanı ... duyduğum gibi... sadakatla... 48 yıl (gök yılları) sonunda... 4 demir nüsha olarak...”

yapayalnız... ha, öyle mi?

Sen onlara şöyle söyleyeceksin:

“Sizin şehrinizde fazla oturmayacağım...”

DAHA SONRA DA İSİM GİBİ

SÜRESİZ BİR MEKÂNA GİRİYORLAR

“DİVANÜ LÛGAT-İT-TÜRK”

Birinci baskı: Metis, 1998

Aziz Hocam Münir Aysu'ya

*“Kim olduğumu ne bilirlerdi. Şimdi
korkunç zordu beni sevmek; ve ben,
buna yalnız Biri’nin gücü yeteceğini
seziyordum. ama, o, Biri, istemiyordu henüz.”*

RILKE

baharla birlikte Türklerin yaylaları
 yeni yeni av hayvanları ile dolardı.
 adam geyiği yakalamak için gizlenerek
 gözledi. samur bir kürk giymişti.
 bulut kükredi. çakal yağmuru yağdı.
 geyiği üşümüşken yakaladı. geyiği
 çekip kadına götürmek istedi. yüzünü
 doğuya dönüp yönünü bulmaya çalıştı.
 yolda erküz içti. "GÖKLEM" dedi adam
 yolda giderken. yaşartgan gerek.
 kadın içki sundu adama Moğolların
 GÖK KADEHİNDE. kırmızı adama vurdu
 göklemen yapraklara vurması gibi.
 adamı yel kapdı. karısının memesine
 vurdu. kükreyen bulutlarla kükredi.
 kafasında çayılablar attı.
 bir kasırga gibi dönenip gitti
 adam pagan yaralarına...

yaz bulutu geçti sap-sarı ekin
tarlalarının üstünden. başakçıklar-
demetlere giremeyen artık başakları
toplayan yoksul köylüler- başlarını
kaldırıp göğe baktılar.

Gök: kuşların uçtuğu ve yaşadığı hava.
yani buğdaya mühür bastılar.

Türkler taneleri samandan ayırmak
için genel olarak rüzgâra karşı savurma
yaparlar ve yaparlardı. çisenti...
Çin'den gelen bir yelpaze...
karaçilenti... başakçılar harman
savurup başakladılar.

büyülenmiş gibi tutkun...

parslar ve turuncu şeyhler arasında
yattılar. bir sağa bir sola döndüler
kızıl yoncalar ve dut yaprakları
arasında. İpek... İpek Yolu...

Çin'den gelen ve Türklerin ülkelerinden
geçen İpek Yollarında turunç bir
pagan büyüyle kayboldular...

buz erintilerinin İla ırmağına karıştığı
günlerdi. Altay Türklerinin yıldırım
tanrısı Küngürçi âşık etti onları birdenbire
çarpılmış gibi. kadın keçi kılından yapma
zülûf takındı. adama yemin ettirdi.

– “Tengri meni ulugladı. Ona karşı
söz söylemeyesun.”

– “Yabancıнын döşeğine varmayasun, sağrak
sürmeyesun” dedi adam.

kadın kızıla çalan saçlarıyla
 yaban yoncaları ve her şeyi eritecek
 kadar ekşi bir limon getirdi.
 adam onu tanımadığı için garip
 gördü. çayır kuşu öttü. yağmur tamçurdu.
 – “Tengri bizi kutsadı” dedi adam çünkü
 eski Türkler yağmuru göğün gözyaşlarına
 benzetirlerdi.
 – “Bir sürahi kadar uslu dur” dedi
 kadın ekşi yoğurda kaşığını daldırmadan
 önce. adam kadını döşegine çekerek
 şöyle dedi:
 “Horoz tüyü yatakta gibi aklımızdan
 akan kar sularının altında,
 kazın boynu gibi dikilerek,
 gece gündüz sevişelim.”

oturakların üstünde ellerini kavuşturup
 karşılıklı oturdular. Türklerde oturmanın
 çeşitli töre ve terbiye şekilleri vardı.
 güneşlikler indirilmişti. yine de bir
 yerden bir güneş ışını düşüyordu odanın
 tam ortasına, ikisinin arasına. kız
 çiçeklerin patladığı al-yeşil bir elbise
 giymişti. adam aslında minderi havaya
 fırlatmak istiyordu ama oturma adabına
 uydu. duvarda Hakan'ın kızmış ve elinde
 bıçak tutan bir resmi vardı. Uygurlar
 diz çöküyor, Göktürkler bağdaş kuruyordu.
 ev bir mağara-mabedi andırıyordu. bir süre
 öyle oturup yaptılar. birbirlerine
 bakıyorlar mıydı bakmıyorlar mıydı?
 bir süre sonra adam kalkıp köşögöyü
 yani yeni evlilerin yatak perdesini
 araladı.

eski Türkler kutup yıldızına
temür kazunguk yani demir
kazık diyorlardı. gök sanki
onun üzerinde dönüyordu.
Haliç kralı İnci nehrinden
aşağı indi. Han'ın ajanları
onu takip ediyordu. ccplerinde
reçine vardı. bu reçine ne işe
yarıyordu, henüz bilinmiyordu.

Çingiz Han'ın hatunları... eski Türk
kağanlıklarında akınların çok uzun
sürmesi nedeniyle hatunlar da kağan
ile birlikte gidiyordu. Çingiz Han'ın
hatunlarının ayrı otağlı arabalar
içinde akına gittiklerini biliyoruz.
onlar savaşta bile beraberdiler. biz
uygarca, hiç nedeni yokken apansız
ayrılıyoruz.

“nerde şimdi bizim evimiz?”
 “tavandan pencereli evimiz?”
 “söğüt dallarıyla örölmüş evimiz?”
 “15 yıllık yastığımız?”
 “barbar şatomuz?”
 “Yaşlı kedilerimiz?”

senin eskiden bambi yüreğın vardı...

benim eskiden bambi yüreğım vardı.
 bambi düşleri sayısızdı. istemiyorum
 artık şimdi bunları. yeşil satenden
 bir kaftan giymiş ve saçlarını
 upuzun bırakmış bir kağana verin beni,
 yüzlerce askerle çevrilmiş. yüzünü
 upuzun ipek bir kumaşla kapamış olsun.
 benim için gök çayırın üzerine kırmızı
 bir otağ diksin. arzunun evini çatsın.
 akıl sarayları istemiyorum artık.
 sade çadırlar istiyorum. giren çıkan
 atlılar istiyorum. beni hafif ürperten
 yabanıl bir kağan istiyorum.

rebab çalsın tanımadığım birtakım
 adamlar. gümüşlüce yıldızlar dönsün
 tepemizde. Yin ve Yang biçimine geçsin
 dolunay. hava kapalı olduğunda daha bir
 kasvetli olsun her şey, açık olduğunda
 ise daha bir korkutucu. yumuşak olmasın
 hiçbir şey, gerçek olsun yeter.
 yeşil kaftanlı kağanım yabanıl bir
 ninni söylesin bana ve bambi yüreğimi
 nal sesleri uyutsun uyutabildiği kadar...

gök pencereden demir kazık yani
kutup yıldızı parlıyordu. gök
sanki onun üzerinde dönüyordu.
Haliç kralı İnci nehrinden
aşağı indi. ceplerinde reçine
vardı. bakır sattıran esti.
hazan yüzlü Haliç kralı nehrin
üstünden akan buğuları seyretti.
Tanrı'nın elçisi olarak bir kara
bulut geçti. önce doğuya sonra
batıya yürüdü. eski Türklerde
ak-sarı saçlılar sihirli güçleriyle
yağmur yağdırabiliyorlardı.

Hazanlika Haliç kralı bunu düşündü.
aklında gri bir balıkçıl belirdi
buğulanmış, uzaklarda bir kurt öldü.
elindeki kelepçelere bakarak eski
karısını düşündü. aşkları demir
kazık gibi olsun istemişti...
demir kazık gibi... demir kazık gibi...
aklında gri bir balıkçıl belirdi,
buğulanmış. uzaklarda bir kurt öldü.
aklının hazanistanında düşündü
– Azad, azad!

Çin elçisi Kağan'a Çinlilere
yakınlaşabilmesi için saçlarını
bağlamasını ve menekşe rengi bir
elbise giymesini tavsiye etmişti.

adam acıktı, gözleri karardı, açlığın şiddetinden bayılayazdı. o, kendi evini yokladı ve sezdiği şeyi aradı. o, nesneyi anladı, nesne arttı, büyüdü. ağacın ucuna yel değdi. adam kadını köpekletti. kadın unu külde pişirdi, hamuru közleme yaptı. adam nesneyi anladı, nesne arttı. bir nesnenin çöküntüsü. kamçı vurulurken çıkan ses!

Xamir baharı anlatarak diyor ki: bulut şimşek çaktırdı ve kadınlar coştı, kısarakla aygır baharın geldiğini görerek kışnediler. her aygır kısrağını aldı. kız anası ile ip eğirmekte yarıştı. kâhinler anlaşılmayan birtakım sözler söylediler. kadın alfa ışınlarına adam gamma ışınlarına dönüştü. iki boy birbirlerini yokettiler. oturuş yapıp alkış alkışladılar. men atımı oxşadım. bir şey, bir şeye benzedi. şaman arpağ afsunladı. men kendime bakakaldım o beyaz bir auraya dönüşürken. kötü kehanet ise "bir gölde aynasını kaybeden, uzun gömlekli bir kişi"ye dayanmaktadır; "gündüzleri yang şeklinde bir ses geceleyin ise kang şeklinde bir ses çıkarmaktadır." ayna, o denli önemli şaman nitelikli bir alettir ki, aynaya sahip olunduğu takdirde, giysisiz ve hatta davulsuz da şamanlık yapılabilir. şamanın boynunda aşık kemikleri, çengelli sopalar ve çingiraklar asılıydı. şaman bir dinin uygulayıcısı değil, kendi başına hareket eden bir "yalnız" adamdır.

"Tut önündeki şeyi, hemen yakala!"

bir gün kırlangıç denilen benekli güzel
 kokulu küçük bir kavun paylaştık.
 birisi buyrulması ve tutulması haklı
 olan şey etrafında boru öttürdü.
 “bu aş bana yeter” dedim çünkü
 elverdiğince içten olmaya çalışıyordum.
 kafamda, yeşil madeni paralarla
 bezenmiş kafamda, yalnızca iki şey
 önemliydi – biri temiz kalmak, yavaşla-
 mamak diğeri. ağaç armutlandı, dağ
 ardıçlandı, kız örgülü saç sahibi oldu.
 adam şaman kılığına girdi. onlar ikisi
 birbirinden ayrılmadı. ay eksilmeye yüz
 tuttuğu zaman adam buyrulması ve
 tutulması haklı olan şey etrafında
 boru öttürdü. “bu kadarı bana yeter”
 dedim çünkü varolmaya çalışıyordum.
 Adam şöyle dedi: “Bazen varolmak için
 ölmek gerekir.” adam şaman kılığına girdi.
 onlar ikisi birbirinden ayrılmadı.
 sözden ve söz gibi şeyden soruldu.
 şamanın kafasında gedik açıldı.
 hiçbirşey demedi, sustu. sessizliğin
 ortasında gedik açıldı. sessizlik ve
 sessizlik gibi şeyden soruldu. kadının
 beli bükük, sesi kısık oldu. o, onun
 günahından vazgeçti. öznelere karıştı.
 kimin konuştuğunun ne önemi vardı?
 adam deri üzerinde uzunlamasına
 olan yarık ve çizikleri gösterdi.
 kadın İnanç Bey’e sordu:
 “o, beni uyuttu, yakışık alıyor mu
 bu?” adam kendini savundu –
 “o, kendini benden gizledi, men
 Tengriden umutlandım.” O deriyi
 kazıdı, sıyırdı. şamanın kafasında
 gedik açıldı. sözden ve söz gibi
 şeyden soruldu.

adam su içti. sonra kadını tutmağa çalıştı. karın sürdü, boşaldı. o, onu itti, çarptı, onu yere düşürdü. sonra yine su içti. adam suyu höpürdeterek içti. kadın koyun tüyünden bir elbise giydi. adamı çalk çulk badar kıldı. adam bulut gibi çok saçından sıkıldı. kadın adama “Sen kimsin” anlamına “kim sen” dedi. adam “ben Türküm” anlamına “Türkmen” diye cevap verdi. Türk Nuh’un oğlu anlamına da geliyordu. Yalvaçın bir hadisine göre de Yüce Tanrı “Benim bir ordum vardır, ona ‘Türk’ adı verdim, onları doğuda yerleştirdim. bir ulusa kızarsam Türkleri, o ulus üzerine musallat kılarım” diyor. adam kadına “Yalvaç gerçekten böyle söylemiş mi onu bilemem” diyor.

sargan kamyş ve azganların arasında adam uyuyakalmıştı. sonra evine gitti ve evinin içinden düşman gibi geçti. sıkıntı gördü, çadırını yıktı. bütün istediğim kölige, koyu gölgeydi dedi kendikendine. karısı adamın saçlarını ördü. sonra uyuyakaldılar köligenin altında. gece gündüz geçtiler, uyuyakaldılar. nesne ayrıldı, seçildi. kadın öpüldü, adam sarsıldı. adam bir nesneyi bulduğuna sevindi. kadın keçi kılından yapma zülûf takındı. adam çadırı yeniden yaptı, üzerini kaplan derisi gibi renkle süsledi. kadına “sus” anlamına gelen bir işaret yaptı.

düz kara at kumların üzerinde
 kişnedi. gözleri göm gök renkte
 bir kedi doğdu. şamanın soluğu
 kesildi, ruhu çıktı. Kaşgarlı Mahmud
 der ki: ben Yağma ülkesinde işittim,
 “çorba getir” diyecek yerde “men
 keldür” derler ve şehriye çorbası
 getirirler. Kaşgar içinse “Ordu kend”
 derler, “Hanın oturduğu şehir” demektir;
 çünkü Afrasyab –havasının iyiliğinden
 dolayı– burada otururdu.

Kelñizleyü aktımız
 Kendler üze çıktımız
 Furxan ewin yıktımız
 Burxan üze sıçtımız

“Seller gibi aktık, şehirler üzerine çıktık,
 put evini yıktık, putlar üzerine yestehledik.”

PARS!

“Yeis âşıkları koleradan daha çabuk yıkar.” yaban hayvanlarını aralarında unutulmaz bir andaç olsun diye onların üzerine sürer. Halk bu hayvanları sıkıştırarak suya doğru sürer. onikisi suyu geçer. her geçen hayvanın adı bir yıla ad olarak takılır. Yeis âşıkları en çok Pars Yılında mahveder: PARS! Pars Yılında yağmur çok olurmuş. Türklerde haftanın yedi gününün adı yokmuş çünkü yeis yıllarla ifade edilebilen bir şeymiş.

YEİSİN ÖBÜR ADINI AZ KULLANILDIĞI
İÇİN SÖYLEMİYORUM, SEN ANLA!

Hathorlar diyor ki zaman aslında doğrusal bir süreç değil, senkronizasyonun yakalanabilmesi için zamanın aya göre ölçülmesi gerekiyor. Gregoryen takvimi insanları biyolojik zamanlarından ayırır. Bu tıpkı eski Türklerde gizli geometrilerin varlığına benzer. şaman gerçekte bir lazer ışınına benzeyen bilinciyle uçabilirdi örneğin. Tabii önceden midesini bumbar dolması ile doldurmamışsa. bir sığıt, ağlayış olmamışsa, bir söğüt, bir çözülüş olmamışsa. ona yanaşan, ona sokulan olmamışsa. gerçekte bir şamanla, bir külüt (yani halk arasında gülünç olan bir nesne) arasında kıl payı bir fark vardır. bu tıpkı eski Türklerde gizli geometrilerin varlığına benzer.

şaman fiziksel olmayan boyutlara da ulaşabiliyordu çünkü evrenin yapısı holografikti. şamanın etrafındaki tüm madde “kapana kısılmış ışık”tı. “Holografi, bir görüntüyü lazer ışığını kullanarak fotoğraflayıp, sonuçta üç-boyutlu bir imge yaratılabileceğini göstermişti.” şaman kendisine nispet olunan nesnenin halini, tabiatını alır. bulunduğu halden başka hale döner. ben aklımda şamanı oxşadım onun o kapana kısılmış hali için. bir şey, bir şeye benzedi derken şamanı düşündüm. afsunladım onu, evini yokladım, ve sezdiğim şeyi aradım.

adamlar çalım satarak, aşırı giderek çadırların dışına çıktılar. adam oğlunun kulağını yedi. oğlu içini üzdü. diyor ki: “gözümün yaşı su pınarları gibi akıyor, orada ördek ve ördeğe benzer su kuşları toplanıyor.” nerede, üzdürdüğü içinde mi? içinde iki boy birbirini yok etti. yaralarının geçmesi için kadınına gitti. kadınına beşik sallamakta yardım etti. o, bu evi kendi evi saydı. aklında babasının evinden ayrıldı. sevinerek eşler birbirini ısırdı.

beyaz bir UFO Sirius galaktik
 kapısını kullanarak şamanın evrenine
 girdi. dalgalı bir suda kayan beyaz
 bir tabak gibi diye düşündü şaman.
 “şefkat” dedi şaman “şefkat! Yokolan
 bu.” beyaz bir UFO görmekle
 şaman bir tür akupunktur tedavisi
 görmüş oldu ve geçmişin olumsuz
 karmik seçimlerini kendi şahsında
 ödeyişi ödüllendirilmiş oldu. bundan
 sonra şaman sise girdi. sisin zeki
 bir varlık olduğunu anladı. “bazı
 sis tipleri gerçekte bilinçli ama
 geçici varlıklardı ve eğer insan bunun
 nasıl yapılacağını anlarsa, onlarla
 gerçekten iletişim kurabilirdi.”

eski Türklerin gözyaşlarından bir ırmak,
 bir yağma. yoksul bir konuk gelirse
 onun önüne hazır bulunan aşı getirir,
 geciktirmeme. “konuk gelince uğur gelir”
 inancı. şefkat, şefkat ama gözyaşları,
 gözyaşları. gözyaşlarından bir yağma.
 horoz kanını şamanın alnına sürme.
 sıkıntının başa toplanması. erdini-
 iri taneli inci- bedeni inci gibi
 temiz olan kadınlar. akıp duran
 İdil suyu gibi kadınlar. kıpırdamayan
 nesnelere çağrı.

“Oğul! Nereye gittin? Sen burada
 rahat, ilintisizdin. attan vazgeç,
 yapacağını yaptın.”

geceleri kampların orada Çiğilce bir
ağlayış, yıldızlar bilgisinde. harap
olan bir şey. Farsçada vîran. âlem
yıkan bir bakış. ol ajunda bir
görüntü. beklenmeyen, birdenbire gelen
sel. geceleyin birdenbire, sel gibi
gelen asker. ol ajunda bir görüntü:
akıncılar. para, gül ve buna benzer
şeylerin yığını. genetik yağma bilgisi.
geceleri kampların orada Çiğilce
bir ağlayış, yıldızlar bilgisinde.
harap olan bir şey...

kalpte odaklanan bir şey. içinden
çıkan ak renkli başka bir kalp.
esirgeyiş: Beyaz bir aura, en üstünü.
bilinç sarmalında rezonant etki
yapan esirgeyiş. dışa açılan kapı:
akılda kutup kaymaları. mümkün
olduğu kadar çok insanla birarada
yaşamak ve cömertlik: Dışarı açılan
tek kapı.

“Gördün, aden kaçmadın?
Yamar suyunu geçmedin?
Malını saçmadın?
Seni sırtlan yesin.”

al: Hanlara bayrak, atlara eyer
örtüsü yapılan turuncu renkte bir
kumaş. bacakların arasından geçen
yüz at. adamın utanması. (o, beni
utanmaya sürükledi, ben de utandım).
ayın on dördü olduğunda kadın elle
gösterdi ki ayın on dördü olduğunda
elle gösterilmez: (ay tolun bolsa
eliğin imlemes). kadın adamı ağırladı.
at ogurlandı. bir şeyin vakti yaklaştı.
(adam Oğuzlaştı, Oğuz kılığını aldı).
o, beni Oğuz sandı, Oğuzlara nispet
etti. bana kaba davrandı, beni yok
etmek istedi. bu onun Çiğilce
dilinde aşkıydı. kadın bu işi anlamadı
yabancı bir aşk buldu.

Divanü Lûgat-it-Türk: daima yığılan
bir nesne. zamanın içinde daima
yığılan bir nesne. birtakım korkulu
sebepler. adam niye kadına gitmiyor?
bir bitki yiyor, kadına gitmiyor.
kadın adama niye gitmiyor? ip
eğiriyor, adama gitmiyor. birtakım
korkulu sebepler. şu savda dahi
gelmiştir– bir kere o beni öptü.
bu onu utanmaya sürükledi.
adam bitki yiyor, kadın ip eğiriyor.
şey gibi –akrabalarımız gibi. bir
takım korkulu sebepler. adam
şamana gidiyor. onu iyileştirmesini
istiyor. kadının midesi bulanıyor.
midesi bulanıyor. midesi bulanıyor.

İdil suyunun yanında kuş uçdı.
suda yıkanan kadını gördü.
adamın soluğu kesildi. başlarının
üzerinden iri taneli inciler savruldu.
adam elindeki nesneyi yere koydu.
kadın usunu çuvala koydu.

“atımla erişmeğe çabaladım;
beni görerek tüyleri ürperdi.”

adam kadını samur bir kürke
sardı. kapıyı kapattılar. o, nesneyi
hazır buldu ve aldı. ben ve bütün
bu hüznün, bu adam ve kadının bütün
hüznü, çağlar sonra üzerimize yığılan.
sürekli yığılan bir nesne. biri üzgün.
biri ip eğiriyor. biri soluk
soluğa. diğeri tohum savuruyor.
eskil bozkırları terk ediyorum.
uzun saplı güller gibi. dikenlerini
size bırakıyorum. bu kitapta uyuyan
antik asya rüyalarında bana
tepeden bakan; bunca acıtan, bunca
acıtan. sürdüremiyorum, hastalana-
cağım demiştim ona. gelinciklerin
kapladığı bir vadi öylesine uyuyor
birinin gözlerinde. La-mekân. “Ya
Rabbi adamımı nereye koyayım?”
rüyalarım da dirilen antik asya
henüz adım atıyor gelinciklerin
kapladığı bir vadiye. terkisinde
bir Moğol kadını. seni niye uyan-
dırayım ki? kayığımız kırık bizim.

bazan yalnızlık onun yüzünü atının
 boynuna yapıştırıyor. bazan arzu
 bozkırlara doğru uzaklaşıyor, yok-
 oluşa doğru. arzu beklemez hiçbirimizi
 sonsuza dek nesneler gibi. çadırlarda
 çiftler uyurken başlarının üzerinden
 geçen ay. ben yapamıyorum onlar
 gibi. benim gaz lambam
 gnostik düşüncelere ayarlı. bir motosiklet
 gibi geçiyorum etrafımdaki agnostik
 toz yığını. uzaklaşmak? dinleyin...
 o da yok artık. kurtların şarkısı
 gibi bir şey tam geceyarısı kampların
 orada. bazan motosikletin aynasında
 yakalıyorum asıl öz-yıkıcı yüzümü.

hiçbir şey demiyorsun... memnun musun?
 adamların steplerde dört bir yana
 dağıldılar. yaralı dirseğinden bir şey
 sızıyor. oyun bitti.

ŞAMAN! işte zaferin! artık hiçbir şeye
 üzülmemek gibi...

Şaman! “senin gizlerin, kim onları kalabalıklara açıklayacak?” senin başının üzerinden bir mesaj gönderiyor, ormanın yerinde durduğuna dair. kimi seveceksin ki sen? kısa bir süre için bile olsa, kimi seveceksin? Şaman ruhu, tehlikeli rüzgârlara açık “kendimizin şehrinin” kurulmasını bekliyor. Türklerde timsah yılı girdiğinde yağmur çok yağar ve yılların geçmesi aralarında unutulmaz bir andaç olarak kalır. bir örümcek ağına takılıp kalan bir inci, senin gizini kim kalabalıklara açıklayacak?

hiçbir şey olmamağa çalışıyordu kadın. onu isimler çağırdılar. küstüm çiçeği oldu kadın. o, bir kaçış kaçtı. evinin direğini kendi kurdu. küstüm çiçeği oldu.

“Ayağım tuzağa takıldı, gizli tuzağı görmeyerek, bundan uzun hastalık çektim. Sevgilim ilaç et.”

Bakırsokum yıldızının altında testi soğudu. derisinden yağmurluk yapılan ada tavşanına baktı Kılıç Xan. o, kendini herkesten gizleyendi. “Bu adam atını daima ileri sürer” dediler ama o tıpkı Kadın gibi bir şey olmamağa çalışıyordu. “susatan güneş kapladı; umulan arkadaş çekemezlik etti.” çadırının direğini yıktı. hiçbir şeye bakmayarak bir gidiştir ki gitti.

Türklerde en yükseğe sıçrayan kral olur. biri yaz, ötekisi kış tanrısının kızı olan iki karısı vardır. çocuklardan ilki beyaz leyleğe dönüşür. bir deniz tanrıçası ile düşüp kalkan Türk ataları da vardır hatta kurttan türeyenler de. dişi geyik ve erkek kurttan türeme Moğollarda da görülür. Cengiz soyu, Börte Çino (göksel kurt) ile Go-Maral'ın (dişi geyik) evlenmesinden türer. kurt mavi, geyik yağızdır. bozkırda efsaneler gerçek sayılırlar.

ocak ve ateş prensi...

Kitab-ı Dede Korkut'ta "soyunu sopunu imha edin" demek için "ocağını söndürün" denir. Moğolistan'ın kuzeyinde ateşin dişi sayılmasına ve rahibesinin kadın olmasına karşın, güneyde ateş eril olup rahibi de erkektir.

"Onüçüncü kabile" ... Hazarlar... çifte krallık... dinler tartışması yapılır.

Bağdat ve Bizans'tan yahudiler Hazar'a gelir. Kağanlık kurulur.

Gabriel ilk kağan olur. daha önce şamanist olan Hazar kağanının yahudiliği kabul etmesinin nedeni şudur: çünkü bütün sonra gelen dinler yahudiliği kabul eder.

XII. yüzyılda Hazar ülkesinden geçen Alman yahudi gezgini Ratisbon Hahamı Petachia, yahudi Hazarları ilkel bulur ve Hazar ülkesinde sekiz gün süren yolculuğunda kulaklarının hep "kadın ağlaması ve köpek havlaması" duyduğunu söyler. kadın ağlaması... köpek havlaması...

“Savaşçı bir Türk yahudileri ulusu
 çağın hahamlarına sünnet edilmiş
 bir efsane hayvanı gibi garip görünse
 gerektir. Binlerce yıldan beri dağınık
 durumda yaşayan yahudiler, bir
 krala, bir ülkeye sahip olma duygu-
 sunu çoktan unutmuş bulunmaktadır.
 Mesih onlara Kağandan çok daha
 gerçek bir kavram gibi görünmektedir.”
 Soy, bozkırda kemiğe göre
 hesaplanır. Oğulun kanı, gerçek oğul
 ise, babasının kemiğine uyar.
 Sahte kan kemiğe bulaşmaz.

Orkhon ve Yenisey kıyılarından esrarlı
 yazıtlar... eski Türk dillerinden birinin
 gizlendiği tahmin edildiği için...
 Thomsen harflerin yukarıdan aşağı
 okunacağını anlar.
 Kül tegin ve tengri (tanrı) kelime-
 lerinin harflerini doğru olarak elde
 ettikten sonra çözüm... bilinmeyen
 harflerin altından, eski ve büyük bir
 göçebe imparatorluğunun (Kök Türk)
 mücadeleleri... uzak güneyde, Çin
 topraklarında ve Hüan-dzanğ ile
 Çanğ-çun'un peşi sıra... ta
 Demirkapı'ya kadar...

Çinlilere göre Kök Türk kavmi, uzak kuzeyde, Orkhon ve Selenga yanında yaşar, sürülerini otlatarak göçer durur, keçe çadırlarda oturur ve kahramanlık hayatına bayılır. Kök Türklerin saçları serbestçe havada dalgalanır (Çinlilerinki gibi değil), elbiselerini sola iliklerler. âdetleri ise eski Asya'lı Hunlarınkine benzer. İhtiyarları saymazlar, yalnız taşkın kudretli gençlere değer verirler. Yakınlarından birisi ölünce garip bir şekilde yas tutarlar. acılarında dökülecek gözyaşları, yüzlerinden fışkıracak kanlarla aynı izden aksın diye, suratlarını bıçakla çizerler. aklımda Selenga'lar, aklımda kan izleri, aklımda gök ve yer ruhları, aklımda şaman mecuslar... On ok kavmi, Cungarya kapısı...

Bilge Kağan'ın ağzından:

Kök Türk ulusunun iinü kaybolmasın diye beni bu tahta Gökün lütfu oturtmuştur. O zaman ulusum zengin ve kudretli değildi. Kardeşim Kül teginle görüştüm ve ulusumun adı sanı ortadan kalkmasın diye, gecelerimi uykusuz geçirdim... Dünyanın dört bucağındaki uluslar arasında barış yarattım, düşmanlıkları ortadan kaldırdım... Kardeşim Kül tegin bu büyük işimde benim sadık yardımcım oldu. Kağan babamız öldüğünde o daha yedi yaşındaydı, fakat Umay perisinin benzeri olan anama ne mutlu ki, çabucak gelişti. altı Çub ve Sogdia'ya karşı seferler açtık ve her şeyi yokettik. barış yarattık ve her şeyi yokettik... barış yarattık ve her şeyi yokettik, yokettik.....

Kül tegin, Tadık çur adlı doru atına bindi. ve savaşa öyle gitti. Bu atını öldürdükleri zaman İşbara yamatar adlı kırına binerek yeniden hücum etti. Bunu da öldürdükleri vakit başka bir ata bindi ve yeniden hücum etti. Kalkanına, zırhına yüzden fazla ok yağdı. Kök Türk erkekleri, çoğunuz bu hücumu hâlâ hatırlarsınız!

*Geçtiğimiz yerlerde öyle kar vardı ki,
mızraklarımız sapına kadar kara batıyordu
ama yine de Sayan dağlarını geçerek
Kırgız ulusunu uykusunda bastırdık,
kağanıyla bir ormanda çarpıştık. Sogd
ulusunu yola getirmek için inci nehrini
(Jaxartes=Sir-derya) geçerek ordumu
Demirkapı'ya kadar götürdüm. İşte
şimdi Kül tegin yoktur. Ben, Bilge kağan
umutsuzluğa düştüm. Şaşırdım, ama sonsuz
olan yalnız Gök ve Zamandır...*

şaşırmış gözlerimizin önünde başdöndürücü
zenginlikte, değişik manzaralı bir tablo
açılmağa başladı: Eski İç-Asya...

eskiden bir kimsenin uzakça bir yere
gitmeyi göze alışı büyük bir cesaret
ve kabadayılık sayılıyordu. Moğolların
zamanında Doğu ve Batı birbirine
yaklaşmıştır. Bu koca imparatorluğun
en ağır ödevlerinden biri, bitmez
tükenmez uzaklıkları kısaltmaktı ve
bu meseleyi parlak bir şekilde çözmüştü.
Bu sonsuz uzaklıklara giden yollar
yer yer konaklarla şeneltilmişti ve
yolcular buralarda her zaman dinç
atlar bulabiliyorlardı. Moğol devletinin
kudretli günleri sona ererek yerini eski
dağınık, birbirinden şüphelenen, boğuşan
âleme bıraktığı zaman Doğu sınırları
hemen kapanmış ve o uzak doğu
kavimleri üzerine yeniden bir sis
perdesi çökmüştür...

*Marco Polo'nun kitaplarından yola çıkan
Hristiyan misyonerler Çin ile Katay'ın
aynı memleket demek olduğunu akıl-
larından bile geçirmiyorlardı. Doğuya
giden yollar çoktan kapanmış, İç-Asya'da
ve Çin'deki hristiyan misyonerler
ortadan kaybolmuşlardı fakat Katay'ın
hâtırası hâlâ unutulmamıştı. Yalnız
şurası şaşılacak bir şeydi ki, bu gittikçe
esrarlı bir şekil alan Katay'ın esas
itibariyle Kuzey-Çin demek olduğunu
artık kimse bilmiyordu.*

Aklımda Asya'nın pagan kavimleri...
aklımda Katay...
aklımda Hipnoz!

mezarlara yağmur yağıyor
mezarlara yağmur yağıyor
mezarlara yağmur yağıyor

Eski Asya'ya yağmur yağıyor
Eski Asya'ya yağmur yağıyor

Türko-moğollara yağmur yağıyor
Türko-moğollara yağmur yağıyor

Şaman'a yazık yağmur yağıyor

Moğolistan'a düşen dolular, on iki font
ağırlığında buz parçaları, yokolan
sürüler... yazın ortasında gürültülü
göklerden düşen büyük buz parçası,
üç gün erimeyen... genç lâma uşakları...
otlar ülkesinde hıristiyan Çinliler...
kendilerini sürekli olarak aldatan
Çinlilere karşı, etraflarında kalabalık
eden Çinlilerin şaşkın bakışları önünde
örülü saçlarını kesen misyonerler...
başlarını kazıttılar ve Çinli urbala-
rını bir kenara kaldırarak Moğol
lâmalarının sarı, kaftan biçimi, yandan
beş yaldızlı düğme ile iliklenen o
tanınmış urbalarını giydiler. urbanın
üstüne erguvan rengindeki yaka ile
süslenmiş kırmızı yeleği ve başlarına da
kırmızı düğmeli lâma külâhını geçirdiler.
Gidilmeyen Moğolistan...

Sonra Çinlilerin acı çayları yerine
milli Moğol içkisine de kendilerini alıştı-
rdılar: tuğla çaydan bir parça kırarak
kaynar suyun içine atıyorlar ve suyun
rengi kızarıncaya kadar fokur fokur
kaynatıyorlardı; o vakit haranın
içine bir avuç tuz atıyorlar, çay
yeniden kaynamağa başlıyor, nihayet
rengi iyice kararınca üzerine süt
katıyorlardı, âlâ içki böyle bir şeydi
işte. lâma kervanında içilen çaylar
beynin bir bölgesini ısıtan. buz
parçaları düştüğü zaman, buz parça-
ları düştüğü zaman. Zavallı
Moğolistan...

İbni Batuta... arkalarından Tatar kovalıyormuş gibi gidiyorlardı ama durup dinlenmeden dünya gezenlerin başlarına gelen akibet onu da bulmakta gecikmedi. kaçış yeri bulamayacağı fikriyle kalakaldı. Ne kadar isterdim ilk yurtdışına çıktığım günü hatırlayabilmeyi. ne kadar önemsiz gibi görünmüştü. oysa ne gün! hatırlanmayan yağmurlu bir gün gibi şimdi. ah vazgeçemeyiş, vazgeçemeyiş izleyen hayalgücü ve kalakalış!

şimdi yuvalarınızda korunaklısınız ama kalkın yüzünüzdeki peçeyi kaldırın burada tarihimizeyiz. kalkın bakın çakan şimşeklere, gökgürültülerine. Burada yeniden karşılaşırız çakan şimşekler gibi ve eski tanıdık sevgiyle...

bütün bunlar ne demek diye sorabilirsiniz. Anlam için cevap vermiyorum ama kendimi yankılıyorum ancak. Ne? tam yerinde gördüğüm gibi anlatıyorum.

birkaç yılda bir, bir atın kurban edilişi gibi evlerin eşiklerinden kan dışarı sızıyor... bizim evlerimiz, bizim aile yapılarımız, bizim aşk ve arkadaşlık ilişkilerimiz... bir atın kurban edilişi gibi... aynı evlerin aynı eşiklerinden sızan aynı kan... neyi anımsatıyor? öte yandan at, ölümün ve soğuşun ülkesini geçiyor... "Konstanz gölünü atla geçerken"... ilkel bir şölendeki gibi suçlular küllerin ve ateşin üstünden atlayarak geçiyorlar... atı sularına batırdığımız o güzel nehir sizi kurtaramayacak. daha az zalim bir ölüm yüzünden yokolmayacaksınız. Diskurun enerjisi ve sözün çokluğu... neyi anımsatıyor bunlar?

"Sevgi yok" demiş giderken.
peki şimdi, şimdi var mı?
toprak titriyor, kara bir at
dolaşıyor yine aramızda...
neredesiniz, neredesiniz?

hakikatte uzak yurdumu arıyor, Tibetçe sözleri sadakatle topluyor, bilinmeyen dilin gramer kurallarını öğreniyor, ruhuma yabancı olan budizmin mukaddes kitaplarının yapraklarını çeviriyor, fakat bu arada, kendime gizli bir yol bulabilmek için, bütün dikkatimi harcıyordum. Tibet kaynaklarındaki Yugar kavmiyle Macar köklerim arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyordum ki beni uyardılar, sana faşist diyecekler dediler. olsun, onlar beni tanımlamaya çalışıdursundu. Ben hiçbir kural

tanımayan ve hiçbir şey olmamaya
 çalışan bir kızdım. ben aslında
 mükemmel bir ev kadınıydım da
 onlar beni şair sandılar... ben
 Semerkant'a giden bir hacı, derbeder bir
 derviştim aslında...

başakçılar harman savurup başakladılar.
 büyülenmiş gibi tutkun... parsar ve
 turuncu şeyhler arasında yattılar. bir
 sağa bir sola döndüler kızıl yoncalar
 ve dut yaprakları arasında. anahtarsız
 açılacakken kilitlenmiş kapıların
 ardında turunç bir pagan büyüleriyle
 kayboldular... bir sığıt, bir ağlayış...
 bir söğüt, bir çözülüş... bir ağlayış...
 bir ağlayış, bir kahkaha, beklenen
 bir son gibi bir kahkaha...

AZAD! AZAD!

Tanrıya şükür olsun Divanü Lûgat-it-
 Türk kitabı bitti.

Yan Etkiler

*samuray sibernetik
kalbini deşti...*

BUĞU BANYOSU

şimdi ismini unuttuğum bir şarkıdan

Kırgısıztan'da batık bir vadide
Men seni bela sandım.

Kalbimden uzakta çok uzakta bir kurt öldü.
Şarap kızılı bir lale sızıpdur şimdi oradan farkında mısın?

Geceyarısı batkıları ve al kanlar içinde eşkimden
ölebuldum. Yıllar ve yıllar var ki Bizansiyya'nın
tungasında erguvani balıkçıl gibi yaşadım.
Çünk heeeeç, heç görmedim dosttan vefa. Gözyaşım düştü.

Gözelsiz, vefasız, hakikisiz
Meleksiz, çeçeksiz, heykelsiz
Ben bu yerde yaşamadım.

Sonunda bir gün könlüme bir buğu banyosu yaptım.
Bulanık bir yağmur yağdı. Batkın eşklerden kendimi
kurtarıp başka tür Aşk'lara daldım.
Ben bu Aşk'a düşeli kimse yüzüm bakmaz.
Sevmiş bulundum güzelim gayri ne çare.

Ela gözlerim denizin en derinlerine getti.
Batıl bir evlenme yaşadım. Sevsem de öldürüyorlardı
sevmesem de. Düşerler onlar da yıkılıp düşer bir gün.
Heeeeç ağlamadım. Mavi kuzgun buğday başaklarını sıyırdı.
Gözyaşım düştü. Ben bu yerde yaşamadım.

Y-FAKTÖRÜ

o bana suda bir şey aramakta
yardım etti. yaşamımdaki
saklanmış şey bulundu.
bir inci kolye dizdim
kadın olmanın anlamını düşündüm.
onun için elinde çam dalı
tutan bir gelin olmak isterdim.
yok aşk değil, uyusmak, anlaşılmak
bütün o boktan şeyler değil.
yok yok aşk değil, aşk hiç değil.

onun bir sözcüğüyle yaşamımda
yer alan her şeyi çöpe atmak isterdim.
gelgelelim aşk değil bu, aşk hiç değil.
bir şey arayan bir kadının aradığı şeyle
karşılaştığında kendine iskambillerden
kurduğu bir hayatın yıkılması gibi
bir şey bu. Doppler etkisi...
ONA YAKLAŞARAK YOK OLDUM.
yaşamımdaki Y-faktörü yok oldu.
yok aşk değil bu, aşk hiç değil.

beta ışınına dönüşmek belki
 ama aşk değil
 hep böyle kaybederek mi
 galip oluyor o?
 hep böyle umarsızca
 kendini silerek?
 hiçbir şey beklemediği için mi
 benden, ben her şeyimi vermek
 istiyorum ona?
 yoksa benden daha çok
 üzülmesi mi eski yaralarımı?
 ama kaldı mı böyle kişiler şimdi,
 ben mi yapıyorum kafamda yanılısama?

tende kalan bir parıltı belki
 aradığım şeyi bulduğumda
 karşıma çıkan eter
 hep o aradığım gizemli pürlük-
 TADZİO-
 nasıl tanımam onu karşıma
 çıkarıldığında
 nasıl asetonlamam beynimi
 nasıl çam yeşili bir eter ve etera
 gözlerini hep ayak uçlarına
 dikip durduğunda

belki Tadzio da değil o
 belki başka bir şey
 gizli tutulması gereken bir şey
 ama nasıl tanımam onu
 karşıma çıkarıldığında.

enerjiye bağlanınca
rastlantılar derin bir anlam
kazanıyor: esrarengiz peru
yazmalarının 9 sezgisinden
ikincisi söylüyor bunu.
gözlerimi kapadığımda
nasıl bir sitar ve eter ve etera
yok yok aşk değil bu, aşk hiç değil

saf olana duyulan çılgın bir tutku bu
kuğu sürülerine duyduğum özlem
yüreğime eldiven gibi
geçen bir şey
eskiden önemsedığım ne varsa
şiirim, dostlarım hatta gururum
hepsi iskambil kâğıtları gibi
yıkılıyor
ve belki de ben ilk kez âşık oluyorum.

HERMETİKA

Seni ilk gördüğüm gün, sonbaharın yabanıl
kahverengi geyiği, benim için olduğunu
anlamıştım. Boynuzların, iletken elektrodlar
gibi, tuzumsu bir karla kaplanmıştı.
Ağaçların etrafında yavaşça dolaşan
buğuların ve serpiştiren buzdan iğnelerin
arasında Mor'u tanıdım.

Omurganda yanan ışıkla oryantal ikonların
karanlık gölgeleri ardında kırmızı ve
maviyi karıştırıp moru elde ediyordun:
gizin rengini.

Beni ilk gördüğün gün senin için
olduğumu anlamış mıydın? Bal peteklerinden
bir yağmur yağıyordu. Defne ormanlarının
arasında Oranj'ı tanıdın. İkimiz de
duruyorduk öyle kolera çarpmış gibi
sersemlemiş, büyülenmiş, buğuların üstünde.
Hiçbir şey değişmedi yine de çünkü "Aşk,
likid korku dolu bir kadehtir."

Budist rahiplerin safran giysileri
yanıyordu havada. Birisi yerde
mor giysisiyle yatıyordu. Sana
yalan söylemek istemiyordum. Oranj
olmadığımı, mor olduğumu benim de,
hatta hileli bir "deeper blue"
olduğumu... birbirine zıt iki renk...
anlamıyordun... kadın yogilerin
cinselliğini arttırdığı söylenen
mor bir ışıpta beni oranj sanıyordun.

Oranj değilim ben, yasın belirtisiyim,
 morum, safranım belki ama oranj
 değilim, mutluluk çıkmaz benden.
 Benim turunçgillerim yapraklarını ağlar.
 Yine de senin için tuhaf şövalyem,
 incelikli zulmün için, kalbimin
 morluklarını unutup oranj olmayı deneyebilirim.

“O, Omega, gözlerinin mor ışığı.”

Haliç’ten indiler
 birdenbire. Cenk etmek
 zorunda kalmak.
 ben portakal yemek
 birdenbire hasta
 olduğum için anne-
 baba evinde. bu notları
 yazmak kabz halinde.
 battaniyeyi üstüme
 çekmek. “unutmaya yatmak”
 birçok şeyi. ilaç torbam.
 dış medeniyetler. güzel
 hatıralarım var mıydı?
 varsa bile ben unuttum.
 ben şeyim aslında?
 Şeyim... Hayatı boyunca
 uyumu aramış uyumsuzun
 biriyim. uzun çok uzun
 süredir bana kimse değmedi.
 zigzaver marka bir tabanca
 var aklımda ama onu ben
 kullanmayacağım. gerisi
 beni hiç ilgilendirmiyor.

MODERN AŞK

gemilerde, otobüslerde, uçaklarda
 gittim seni bulmak için
 seni yani doğru kişiyi
 doğru kişi kim
 doğru kişi bazan en yakınında
 olabiliyordu insanın
 bazan en uzağında
 bunu bilmiyorduk
 sonunda doğru kişiyi değil
 hep kendimizi buluyorduk
 aldırmiyorum ben şimdi
 intizar ettiğim birisi yok
 dua ediyorum hayatıma giren
 yanlış kişiler için
 bana gelince ben
 hazan yüzlü bir adamı aradım hep
 bir sonbahar günü beyaz perdesüyle
 kurumuş yaprakların üstünden
 kapımı çalmasını bekledim

gelse ne olacaktı
onu da bilmiyordum ya
olanaksız bir şey istediğimin farkındaydım
yine de otobüslerde, gemilerde, uçaklarda
onu aradım. bir tren bana adını söyledi.
modern aşka üç gün
inanabilirdim oysa ben
uzun araştırmalar sonucunda
modern aşk konusunda
diyebileceğim beş satır bir şey var
artık çok da kafamı yormuyorum doğrusu
diyeceğim şu:

bunu yapan biri var
bir ilişki bitiyor
kadın kadın olduğu için mi
erkek erkek olduğu için mi bitiyor
bunu yapan biri var.

MODERN TÜRLE ARASI İLİŞKİ

turnalar sığ sularda ayakta uyurlar.
 çünkü sadece böyle düşmanlarından korunabilirler.
 hava çok soğuk olduğu zamanlar başka başka uçarlar.
 karla kaplı turnalarla çiftçilerin savaşı ise
 trajik bir şeydir. turnalar tohumları yer,
 çiftçiler turnaların üzerine dolu yağdırır.
 ikisi de açlıktan. Godard bundan yıllar önce
 çağımızın en büyük çelişkisinin türler arasında
 olacağını belirtmiştir. Younous bunu daha da önce
 ayırmamıştır: “Sarp zaman olusar.”
 bana gelince ben odamdayım
 Kierkegaard gibi. 1997 yılının
 bir kış gecesi. bir ben var
 bir de kar ve köpekler
 benden dışarı...

ZAVALLI TİMSAH! BELKİ DE SU AYGIRLARININ
 GÜCÜNÜ İYİCE BİLMİYORDU

DENİZ ASLANLARININ NİŞANI YA DA İGUANA

Bir iguana beynine zarar vermeksizin
kalbini üç dakika durdurabilir.
incinen bir dostluk için de
geçerli bu.
Deniz aslanlarının nişanına
tanık oldum bir kez.
İstanbul'daki aydınlardan
çok daha zarif göründüler bana.

"bir bakış yeter mi
benim tutkuya, dostluğa olan
inancımı geri getirmeye?
o eski güzel günlerde kaldı."

ORMANLAR BİR ATEŞ ÇİZGİSİ
BOYUNCA YOK OLUYORDU

AFRİKA'NIN VAHŞİ BÖLGELERİNİN
DERİNLİKLERİNE DOĞRU YOL ALIYORLAR
ÇİFTLEŞME SU ALTINDA GERÇEKLEŞİYOR

SU AYGIRLARININ SAKLANABİLECEKLERİ
BİR YER BULAMAYACAKLARI O GÜNÜN
GELMESİNİ BİRAZ ERTELEMİŞ OLUYORUZ

“BEN DAHA ÖTEYE GEÇEMEM YANARIM”

“BEN DAHA ÖTEYE GEÇEMEM YANARIM”

“Cismin o kadar zayıf ki
 sadece bir insan olduğum anlaşılıyor.
 Seninle karşı karşıya konuşmazsam
 safiyetten beni göremezsin.”
 Bu sabah ormana gittim.
 orada bir tür ceren yani
 cisimleşmiş nur gördüm.
 umutsuz olduğum zamanlar
 Bombay’ı düşünürüm.
 İşte bir Miraç gecesi daha...
 İp gibi yağmur yağıyor.
 Yerlerde yağmur olukları oluşuyor.
 Karanlıkta perdeyi araladığımda gördüm.

Daha sonra Üsküdar’da bir toplantıya gittim.
 Mevlana gidebildiğin yere kadar hürsün diyor.
 Elçi Sidre-tül-Münteha’yı geçebildiği için en hür
 Cebrail ise “Ben daha öteye geçemem yanarım” diyor.

Ben yalnız Üsküdar’a kadar gidebildim.
 Ama sabaha karşı aklımla
 zümrüt bir ormana gittim.
 Orada nur-i mücessemle yani
 bir tür cerenle karşılaştım.
 Ağlayarak onu takip ettim.
 Sonra bileğime yeşil bir çizgi çizdim.

“ÇÖLDE İSİMSİZ BİR AT VAR”

Herkes birbirini alabildiğine kirletiyordu.
Herkesin yüzüne kumlardan bir eşarp
dolanmıştı. Böyle günlerde bana
beynimdeki kum fırtınaları
hiç bitmeyecekmiş
gibi gelirdi.

Başkalarından gelen kumlar ağzıma,
burnuma dolardı. Sağ kolumun
üzerindeki benleri sayardım.

“ÇÖLDE İSİMSİZ BİR AT VAR”
YÜZÜMDE KUMLARDAN BİR FULAR VAR
EĞRELTİ OTLARININ ARKASINDA
HATALARIM VAR

Odamda bir köşede tavana kadar
mercan kırmızısı bir alev yükseliyor.
Yitirilen şeylerin alevi o:
dostlukların, aşkların, ideallerin...

Ah, neredeyse tanıdığım her şey
yanıyor orada küçük bir kıyamet gibi
ve çölün gizemi gibi küllerden bir
fular dolanıyor yüzüme. Büyük acılar
çektiğimi sanıyorum ama eğrelti otları
şöyle fısıldıyor bana:

ALEV NE KADAR BÜYÜK OLURSA
 O KADAR İYİ
 ALEV NE KADAR BÜYÜK OLURSA
 O KADAR İYİ
 EN AZINDAN DÜŞ KIRIKLIĞINA
 UĞRAMAZSIN ASLA

Gerçekten daha mutluyum böyle ağzımı,
 burnumu saran yarı-saydam maskeyle,
 mercan kırmızısı hayat ateşinin önünde.
 Çölde isimsiz koşan bir at var.
 Ne sağa ne sola ne kuzeye ne güneye
 yani her yere ya da hiçbir yere koşan
 delimsirek bir at var: işte o at benim.
 Yoksa ben de çan çiçeklerinin
 usul usul fısıldaştığı
 o hayat sularının
 önünde olmak
 isterdim

YENİ YIL ŞİİRİ

Fatih'e

eski dostlarla hiç pürüzsüz
 açılan bir yeni yıl
 “eski arkadaşlar en çok”
 ama orada bizden uzakta
 denizin üstünde bir kilit var
 kimsenin açmaya cesaret edemediği
 sen sanki rumba ya da
 öyle bir şey yapıyorsun
 her zamanki gibi zarif ve bu gece
 nedense gerektiğinden fazla şuurlu
 “sen neden tırlatıyorsan
 biz de o yüzden içiyoruz” diyor Seyhan
 Murathan dansediyor
 bir iki figür de Barış’la ben yapıyoruz
 Yıldırım gelince içerden
 “Those were the days” oluyor birden
 Martin’le kırmızı gömlekler üzerinde tartışıyoruz
 Deniz her zamanki gibi çok şık
 dantel eldivenler takmış
 Atıf Bey Chabrol gibi oturuyor
 her şey çok tanıdık
 her şey yerli yerinde

herkes birbirini yıllardan beri tanıyor
 ama işte herkesin gözü orada
 uzakta denizin üstünde beliren
 kilide takılıyor
 ben senin hediye ettiğin
 mor tül den bir sariyle oturuyorum
 sanki içeri beli belirsiz bir yağmur yağıyor
 ve ben şöyle düşünüyorum:

hepimiz serçe gibiyiz aslında
 ya da hepimizin yüreğinde bir serçe
 kafasındaysa bir vaşak var
 ve martının tam tepemizden
 süzüldüğü bir an olmalı
 Bülent ve Ayşe'lerdeki kahve momentinde
 olduğu gibi
 ve başımızın biraz yukarısında
 kükreyen bir aslan
 düşünüyor yeni yılda
 bize geçireceği ateşten çemberi
 artık biliyorum
 işin tadını kaçırmadan
 erken eve dönüyorum

sabaha kadar bu şiiri yazıyorum
 sonra çayın altını yakıp
 penceremin önünde yerleşiyorum
 bir kumru kuğuldayarak
 yanubaşımdan geçiyor
 ku kuku kuuuu
 bir gemi birdenbire ters yöne çarkediyor
 aklımın bir köşesinden bir martı
 süzülerek geçiyor
 Topkapı'nın önünde
 cisimleşmiş bir nur demirli
 Sultanahmet'in minareleri
 kristal kadeh ayakları gibi bu ışıktaki
 Ayasofya'nın hiçbir şeye
 şaşırmadığı belli

tam sağımda göz hizamda ise
ikizmiş gibi birbirine çok yakın duran
bir çift minare var
Zülkarneyn'e benziyorlar
tıpkı bu şehrin insanları gibi
Sarayburnunda manzara sürekli değişiyor
dostluklar başlıyor, dostluklar bitiyor
yaşanabilecek en büyük aşklar
yoğun bir siste hiç açılmadan bekliyor
tıpkı şey gibi
Onun gibi
uzaklarda denizin üstünde
İstanbul'un kristal kilidi
bir şeyleri sımsıkı saklı tutuyor...

ÇAĞIRANKOLYA

denizin üstünde bir bankta
 sen ve ben
 konuşuyorduk
 denizin üstünde bir bankta
 sen ve ben
 konuşuyorduk
 denizin üstünde bir bankta
 sen ve ben

rüyamda gördüğüm hipopotamusu
 ertesi gün Lidya kolye olarak takmıştı.
 KIRAÇERNALİYA...

seni seviyorum. seni seviyorum.
 seni seviyorum. seni seviyorum.
 seni seviyorum. o hiçbir şey bilmiyor.
 seni seviyorum. o yanımda acı çekiyor.
 seni seviyorum. seni seviyorum.
 o hiçbir şey bilmiyor.

senin kraliçen o. ben geliyorum.
 kraliçe yıkılıyor. ben senin
 kraliçen olduğundan habersizdim.
 sen geliyorsun. benim prensim yıkılıyor.
 sen benim prensim olduğunu biliyordun.
 kedim geliyor. her şey eskisi gibi olsun
 istiyor. prensimin tarafını tutuyor.
 insanlar geliyor. hiçbir şey olmasın
 istiyorlar. ben geliyorum.
 başka bir sokaktan sen geliyorsun.
 ben geliyorum.
 başka bir sokaktan ben geliyorum.

gece uyanıyorum. seni düşünüyorum.
paçuli sürünürken seni düşünüyorum.
ellerime bakıyorum. orada kan yok.
vardı ama şimdi yok. sen her şeyi
temizliyorsun. ben hiçbir şey
yapmıyorum. seni düşünüyorum.
bana bir çağırankolya hediye
ediyorsun. bir ÇAĞIRANKOLYA
VALSİ bu sevgilim. Dede Efendi'den
kalan. sen bunu ilk defa yapıyorsun.
ben bunu ilk defa yapıyorum.
prensini bir ÇAĞIRANKOLYA VALSİ
için terk ediyorum.

LEYLA'YLA MECNUN

“Ben de gidip dururum öbür dünyalara.”
 Her ayın son Çarşamba’sı asla çıkmam.
 Çıkış yoktur benim için. Gök bir
 tuhaftı. Buzdan iğneler yağıyordu.
 Havadan korktum. Yüreğim pırpır ediyor,
 bir şeyler olacak dedim. Böyle günlerde
 normalde Bach’ın Fa Minör Konçertosunu
 dinlerim ama bu sefer bir ses KURTUL!
 diye bağırdı ve başka şeyler dinledim.

Neyi aradığımı bilmiyordum aslında
 kendimdeki Leyla’yı mı, Mecnun’u mu?
 Zor bir soruydu. İlkönce içeri gidip
 kendime bir çay yaptım. Tarçınlı değil
 bu sefer alabildiğine koyu alabildiğine
 Türk bir çay. Evet, içimdeki Leyla mı
 harekete geçiriyordu beni, Mecnun mu?
 Bildiğim tek şey Mecnun çırılçıplak
 yatıyordu. Soğuk bir kış günü
 bir ırmakta ölü bulunmuştu
 tıpkı dedem gibi.

Demek ki Mecnun'luk bana oradan
 intikal ediyordu. Macar'mış,
 bahçesine yel değirmeni yapmış.
 Soyadımın da yel değirmeni
 anlamına geldiği söyleniyor.
 Bütün bunlar beni bir türlü
 bulamadığım Don Kişotuma götürüyor.
 Gerçi *Âşık'a Bağdat Sorulmaz* ama
 HERKES biliyor ki çok aradım onu.
 Her ayın son Çarşamba'sı çıkmam.
 Çıkış yoktur benim için. Genelde
 giriş çıkışlarım hava şartlarına bağlıdır.
 Macar dedemin etkisiyle olacak
 en soğuk en tuhaf havalarda çıkarım bir de.
 Kurt dumanlı havayı severmiş.
 çizmelerimi, kürkümü ve kürk kalpağımı
 giyer çıkarım. KURTUL! der içimden bir ses.
 Sisinden yavaşça kayar giderim.
 Beklediğim belirsiz şeylere doğru.
 Yani içimdeki Mecnun'a
 ya da Leyla'ya...

Önümdeki yıkık duvarda
 GÜRAY YALNIZIM yazıyor.
 Bir kez şizoid bir kadın
 "Yüreğim bembeyaz.
 Ölecek kadar mutsuzum"
 demişti bana.
 O kadın benim galiba.
 Gözleri *en son girecek kanıma.*
 Bir ömür harab oldu.
 Bunu bilmiyor Leyla...

BEZELYELERİN BİLİNEMEZ GENETİĞİ

Babam hiç yanılmayan
bir kişiydi
kendini bırakmadı hiç
ANNEM sanki aristokrattı
çok az kişiyi sevdi
Kardeşim ikisinin
bileşimiydi
ben onlara hiç benzemedim
defalarca yanılmama rağmen
kendi kurduğum hayalistan
ülkemde binlerce kişiyi sevdim.

...

kuğu. sabit. nokta. 88/55
 philips. dijital aşk. istihbarat.
 gece konumlanan bir düşünce.
 gece geniş bir tavanın
 aniden daralması ve
 ortada beliren bir şey:
 ÜÇGEN İÇİNDE GÖZ
 dua et ve saklan.
 kuğu. sabit nokta. 88/55

çifte trapezoid. ahizede bir
 teyp bantının dönmesi.
 bir su ya da ışık üçgeni.
 “genişliyoruz. genişliyoruz.”
 “hepimiz genişliyoruz”
 bize bir Marakeş kafası durumu lazım.

ama bizim de antenlerimiz var
 ilk çağlardan kalma.
 biz sizinle uğraşmayı istesek
 böcek gibi ezeriz
 ama ne demişler:
 “Selam, sizin yolunuz size
 bizim yolumuz bize
 biz cahillerden hoşlanmıyoruz.”
 erkek: alo burası 2475567
 başka bir erkek: alo bayan
 alo bayan
 belki bütün bunlar benim paranoyam.

KORİNTOS'LU

devrik bir iyonik sütunun üstünde
 genç bir Romalı gibi
 Korintos'lu gibi
 güneşin altında parlıyordun

belki alnında bir Bizans sikkesi
 belki Krallar Yolundan
 birlikte geçişimiz
 belki benim modern görünüşüme
 aldanman

kalan çökelti ne ama şimdi
 bir asma yaprağı çözüntüsü
 şarabın dibine yığıldığı tortu gibi
 Korintos'lu yüreklerimizde
 yarım kalan
 dibe ulaşmadan
 çözülen bir şey

FORM

Yüzünden onda fırtınalar yarattığımı
okuyabiliyordum. Ama yaklaşıyordu bana.

Yaklaşamıyor / yakınlaşıyordu bana
çünkü ben üç gibi gözüken
tek formdum:

omuzbaşımдан yükselen dev bir
kuşkonmaz
kerpeten
krep bir lale
grafik tasarımıyla üniformdum.

BİR KADIN OLMAK
YAĞMUR GİBİ GÜZEL
ÇEKİCİ ESRARENGİZ
BİR KADIN OLMAK

KADINLARI SEVMİYİ ÖĞRENİN

KOMÜNYON

kışın donan saçlarıyla
Macaristan'dan gelmiş dedem Türkiye'ye.
Ve sonra ölü bulunmuş
buz tutmuş bir ırmakta.
bu ırmakta üç kez yıkanmış
ve Komünyon'unu orada
alkolle yapmış.
soğuğu ve alkolü sevmiyorum ben.
ve deliliğe yatkınım
en az onun kadar.
odamda Procuste'ün şiir yatağında
uzanıyorum
donan saçlarım,
sonuna kadar açılmış gözlerimle...

MİM

Son dokuz yıl içerisinde mumdan
ve baldan bir nişan yaptım
kendime: korkuyu tazelemek için.
"Aşk, aşktan başka bir şey
söndüremez" demiş Mevlana.
Demek ki ruh kalp esrarındandır.
Ben onun yüzünde tecelli eden
renkleri inceledim bir dokuz
yıl boyunca. Reçineden bir yürek
ve balmumundan bir nişan yaptım
kendime: Korkuyu unutmak için.
Mim. Sizi seviyorum dedim ona.
Öyleyse her şeyi unut dedi.
"Kalplerinizin ağzını kapayınız"
buyurdular.

Pervane gibi döndüm onun etrafında.
Ama beni affetmedi daha.
Affedilmek için umutlarımı geride
bırakmalıyım. Bunu biliyorum ve
bıraktım da. "La vie est dure"
derdi eski kayınpederim. "Hayat zor",
"Hayat zor". Geceleri çoğu kişi
yorganı başına çekip her şeyi
unutmak istiyor. Bağışlanmış birkaç
gün dışında. İşte o bağışlanmış
anlarda ben mor ojeli ellerimle
senin boş ve ifadesiz kafa figürünü
tutuyorum. Çünkü istenmedi bizim
birbirimizi tanımamız. Gözlerinin,
ağzının, burnunun biçimini tanımam
istenmedi. Oysa o kadar yakındın ki
bana. Beni hâlâ affetmedin mi?
Oysa en son görüştüğümüzde
bir uzaylı gibi el salladın bana
ultrasonik bir fotoğrafta...

AMA O ISLAKLIK YA DA OKSİJEN

çocukken bağlara götürürlerdi
beni. bir ıslaklık duygusu... yıkanmışım
gibi... bir şırıltı... acurlar... içi boş
kabaklar... bir şeylerin üstüne çöküp
konuşurlardı... teyzemdi galiba...
ilgilenirdi onların sorunlarıyla.
saatler öylesine geçerdi... bir ıslaklık...
bir şırıltı... içi boş kabaklar gibi.
Hiçbir şeyin farkında değildim ben.
ne bağdan ne bağ bozumundan ne
bağcılarının sorunlarından. ama o
ıslaklık ya da oksijen... bunlar
kalmış kafamda... bir de bir
fotoğrafım var bir üzüm salkımına
dokunurken. bu ana dokunmak
isteyişim bir de şimdi bir şiir salkımı
ve bostan bozuğu kafamla yıllar yıllar sonra.

TÜFEK

tavanda bir tüfek asılıydı.
kendimi vahşi bir hayvanı izler gibi
izledim. olmasın dedim olmasın.
hayatımda bir vaşak, bir martı,
bir tüfek olmasın. ama görmüştüm işte.
tavanda bir tüfek asılıydı. avizeden
sarkıyordu. saçlarım kalın örgüler
halinde topuz yapılmıştı. örgülerin
arasından ışıltılı boncuklar ve mavi
ışıklar saçılıyordu. kendimi vahşi
bir hayvanı izler gibi izledim.
bir ses “madem bu kadar güzelsin”
dedi, “niçin kendini yaralıyorsun?”

MAVİ SAÇLAR

seni bir dalgadan çıkıp
giderken gördüm. mavi saçlarınla
elinde bir amfora. seni Çatahöyük'e
girerken gördüm önünde ikiz leoparlarla.
neyi arıyordun bilmiyordum.
ellerin titriyordu sigaranı yakamıyordun.
gümüş bir tepsinin üstüne mum damlıyordu.
biliyordum sana hiç hiç yaklaşamayacaktım
çünkü benim pusulam güney-güneydoğuyu
gösteriyordu. derin bir yaz böyle geçti,
ikimizi yakınlaştıracak hiçbir şey
olmadan. geceleri gümüş bir tepsinin
üstüne mum damladı. seni bir dalgadan
çıkıp giderken gördüm. mavi saçlarına
yusufçuklar konuyordu.

...

sen bir şey demedin biliyorum.
ben bir şey dedim. ama ne dedim.
sen öyle geçip gittin yanında
bir kediyle. bazan o duygu
yanıma oturuyor. uzun zaman
oldu görüşmüyoruz. şimdi Azra
geliyor. oturuş yapıp çay
içeceğiz. ben mumlar ve o
art nouveau gece lambamı
yakacağım. ilaçlar beni çok
etkiliyor. bazan herkesle
çok konuşuyor bazan hiç
konuşmuyorum. bazan o duygu
yanıma oturuyor. o duyguyu
yitirirsem bir yanıma önemli
bir yanıma yitireceğim. bunu
biliyorum ismim gibi. neyse
şimdi Azra geliyor. bu şiiri
onun için yazdım. oturuş yapıp
çay içeceğiz...

...

çiçek taşımaz aslında da
ben onu hep elinde hercai
menekşelerle balonlarla
düşünürüm. artık o da babasız
kızlardan. ama babasını biliyorum
hep kitaplığında oturuş yapıyor.
kızıyla ve eşiyle gururlanıyor.
güzel bir kadın ve zeki.
daha ne isteyebilir ki.
can yaktı çok ama elinden
başka türlü gelmezdi.
yine de aşk üzerine değil
ölüm üzerine düşünmüştür.
Bu şiirin ismi Mahir'in
yazdığı gibi "Hah işte bir
de Zeynep var" olabilirdi.
ama değil. bu şiirin ismi
ve onun asıl ismi hep
gizli kalacak.

ORMAN VE IŞIK MELODİLERİ

Ömer'e

Çünkü yazıldı ki mezar-dışı bir sese
bile inanmayacak onlar
"Ben, Lazarus, ölülerden geldim."

Başkalaşım!
Hz. Adem, Nuh, İbrahim ve İsa
Birbirinden gelen bir soy olarak!

Vaftizci Yahya'da İlyas'ı tanımayanlar
Nasıl tanırıldı ki Hz. Muhammed'i, Musa'yı, İsa'yı,
Her seferinde çölden gelen bir gariban
Acı çeken bir insan, neredeyse öldürülen hep!

İnsan ne zavallıdır!
Duyamaz orman ve ışık melodilerini
Kibir örter gözlerini
Mırıldanır sonsuzluk vehmini
*Şatolar, evler kurar sonsuza dek
kalacakmış gibi*

Dağın tepesinde buluşan
Musa, İlyas ve İsa'ya
Yapraktan çadır kurmak isteyen
havariler bile
Kavrayışsız hizmetçilerden başka bir şey değildiler

Ey kendilerini ciddiye alanlar!
Kibir entegralleri!
Çünkü yazıldı ki onlar
Mezar-dışı bir sese bile inanmayacaklar

“Ben Lazarus, ölülerden geldim”
Ve havariler gördüler
ışıklaşan İsa’yı
Giysileri tuhaf bir beyazlıkta başkalaşan

Jezabel’in nefreti ve İlyas
Heroidade’in nefreti ve Yahya
Yahudilerin nefreti ve İsa

Peygamberler!
Birbirinden gelen eskizler!
Orman ve ışık melodileri!

İşte bir kuğu,
Işık parçacıklarına ayrılıyor
Sizin için!

TOPAZ / ETA – SİGMA

Uğur Müldür'e

bir merkezden saçılan ılık
LAVÂYEH
gözün görebildiği kadar topaz

bir sabah erken kalktığında
bir sabah erken kalktığında
topaz gözlerinle yeni bir
alfabeyi söküyor olacaksın
çünkü ruh aydınlık
harflerle cisimleşir

gece odana geldiğinde
gümüş bir kuğuyu
giyinmiş bulacaksın
yanında hep güzel bir kadın
oldu senin güzel çocuklar
güzel bir anne-baba aklının
sınırlarında güzel bir kuğu-ordusu

gece odana geldiğinde
gümüş bir kuğuyu giyinmiş
bulacaksın yemeğe çıkarmak
için onu dünyanın en güzel
kentlerinde

çünkü senin gözlerin topaz
ve bakış alfaben farklı
kötülüğün farkında olmuyorsun sen
mutluluğun buradan kaynaklanıyor
çünkü “özgürlük tiranın ismini
unutmaktır.”

bir gölün kıyısına dök o zaman
bütün belleksiz harfleri
aklının sınırlarını
arşınlarken bir kuğu-ordusu:

TOPAZ / ELİF – SAD

M O N A L İ Z

bir Nil-u-far yaprağı soğuruyor
yüreğimi Mona Liz

rüzgâr yeşil bir bitki örtüsünü
birdenbire yana yatırıyor

olmayan **bir** çocuk
 Sahra'da
içinden **dörde** kadar sayıyor

bu sabah kiraz ağacına gittim
baktım **koreografi** dışında hiçbir şey yoktu

kirazlar hakkında başka
ne denebilir ki Mona Liz
 ikiz olduklarından başka?

işte bunun gibi **ikimiz**
bahçemizdeki kiraz ağacının
önünde durduğumuzda
 "**biz, ikimiz**"
yürelerimizde **tek-bir** nilüfer

bu sabah uzun yağın yağmurlarla
kiraz ağacımız ateşböcekleri gibi
dört bir yana savrulurken

gözkapakları kiraz çiçekleriyle örtülü
bir çocuk ağacın altında
trans halinde yatıyordu

çocukluk böyle umarsız, böyle sonsuz
bir uyku mudur, Mona Liz?

sonra gecelerden bir gece
 çocuk yatıp yetişkin kalktığıımız
 X-bilinmeyenli bir gece

uzun beyaz geceliklerimizle
 koyu yeşil bir ivme boyunca
 bir bataklığın üzerinden geçtik

Nil-u-far ve zümrüt gözlü Ofelya'lar
 yalnız bataklıklarda mı açar, Mona Liz?

bahçede kuyunun üzerinde
 unutulmuş mum-nihalesine
 son bir umut beklentisiymiş gibi
 düşen damlalar

aklımızdan bir konkord hızıyla geçen sonbahar
 ormanlarının kesip attığı Dürer saçların
 yüzünde kalan tırnak izlerim
 "biz, ikimiz"

içinde **birbirine** denk **iki**
 yüreğin uyuduğu cam-kutuyu
 sessiz saydam bir tören gibi
 sulara bıraktığımızda

yağmur sularının saçakların
 altındaki kovalarda
 kutsal bir su gibi
 bekletildiği böyle günlerde

bırak sayıklasın o
 karûbiyyûn yüzün
 Sahra'nın ortasında
 uyuklayan o çocuk gibi:

“başka yok... öteki yok...
başka yok... öteki yok...”

minik mavi kır çiçekleri
uçsuz bucaksız bir tarlayı
(tıpkı sana olan sevgim gibi)
bir gece içinde **birdenbire** kapladığında

başka bir şey tanımayan... ummayan...
Aşk’tan çılgına dönmüş
karûbiyyûn denen o melekler gibi
bırak yazıtbilimcilere kalsın
bütün bu olan biteni anlamak

ve bırak bu barok kiraz tadı
bir esrâr-nâme olsun benden
yanağına kızıl sıyrıklar bırakan
yüreğim bir kiraz dalı gibi
şiiirimde kırıldığında

şimdi kış geceleri ıssız olivetti
odama düşen kar aklıma
fort-da oynayan bir çocuğu
ve siyah giysili bir kadını getiriyor

vişne çürükleriyle bezenmiş
o siyah-giysili-kadın
(hepimizden daha çok yaşayacak olan:)
M ONA L İSA
bırak bundan böyle
yol-arkadaşım olsun, O, benim...

“MUTLAK GİZ”

başını masaya daya ve
boşluk içinde bekle.
yabanirokların arasında yat.
vişnelerin, böğürtlenlerin
boynunu sık.

uçucu kanun: tüm üzgün günlerimin
yüzü, meleş, biçemi...

başını eğretili otlarına daya
ve bekle. uzaklardan gelecek
olana hazırlan. defne ağacını
kapı dışına çıkar. yapraklarını
altına boya. başına tak.
hiçbir şey yapma. bekle.

kehanetlerden örülü bir yüz: Melankolya I

gözlerinden akan zehir ve bal
doğunun sakın bir yalvacı gibi yanımda kal

medchnoun bakışların diyor ki sensin
beni hiçbir şeyin mutlu edemediği kadar

MEN ATIMI OXŞADIM

Yaban

YABAN I

aralarında gümüş bir zincirle uçan iki kuğu-
başka bir dünyadan gelen iki yabancı

kuzeyden gelip kuzeye dönen
yüksek prensibe dönen
yabancıların yüksek ve meleksi halleri

bir Fransisken manastırında bulunan yazı:
Kuğu “kutsalca kendisi ve dünya için şarkı söylüyor”

seni ne zaman düşünsem
aklıma kuğu kanı içen moğollar
ve yalnız bir siyah kuğu gelir, Svan

bilinçaltımda tek bir siyah hareket oluşur
o ilk arzuyla dönerek
şarkı söyleyerek ölür ve ölürken şarkı söyler

büyülenmiş bir kızın şarkısı bu, Svan
o ilk arzuyla dönen
siyah bir hareketle dönen
bir kızın şarkısı

gölün üzerinde mistik bir prensiple uçan yaban kuğusu:
dua ederken kollarımı yukarı kaldırıyorum.

YABAN II

seninle bildiğim herhangi bir lisanla
konuşmaya çabalıyorum, Svan
kuğu kanı içen bir Moğol olduğunu
unutmaya çalışıyorum
yeşil yaprakların üzerine
yeşil yapraklar
yeşil yaprakların üzerine
yeşil yapraklar
düşüyor
kalbimin üzerinden yeşil bir çizgi geçip
ağzının kıyısına ulaşıyor ve
senin bildiğin herhangi bir lisanla
benimle konuşmanı bekliyorum, Svan
yukarı bakarken sessizce kollarımı yukarı kaldırıyorum.

YABAN III

ellerimin parmakları
 içinde Kral ve Kraliçeyi barındıran
 bir daire oluşturacak biçimde kenetlenmişti.
 gölün üzerinde yatay bir doğrultuda uçan
 yaban kuğusunun anlaşılmaz şarkısı belirliyor
 ne olacağını bilmiyordum.
 x diye bir ses duyuyordum, x...
 bir uzun mesafe konuşması.
 ama kiminle kimin arasında?
 ağzının kıyısında bir şey belirliyordu
 beni korkutan bir şey

BİR OK

BİR KARGI

YARALI BİR HAYVAN

İKİ ORGAN BİRBİRİNE DEĞİYORDU...

ellerinin parmakları
 içinde firengi gibi kendi efsaneni barındıran
 bir daire oluşturacak biçimde kenetlenmişti.
 KORKU- PAURA!
 anlaşılmaz bir denklem
 bu başlangıç mı, son mu?
 x: içiçe geçen iki hilal.

YABAN IV

normale dönerken
 Yaban yüzünü örtüp
 yavaş yavaş transtan çıktı.
 yedi uzaysal yönde
 Gölge'nin varlığını hatırladı.
 bilinmeyen bir harf
 önce başının üstündeki aurada yoğunlaşır
 sonra yüzünün ortasına iner
 ve başının arkasında biterdi.
 böyle anlarda kalbinin üstünden geçen bir çizgi
 çölün ortasında parıldayan bilinmedik bir cisim gibi
 kalbimin ortasına iner ve bana
 yedi uzaysal yönde
 sendeki Yaban'ın varlığını hatırlatırdı.
 katlanılmaz bir martı çığlığıyla görüyorum seni
 sende yoğunlaşan fiili-
 BEKLEMEK...
 belki kum bu yaban izleri siler bir gün
 birlikte unutulmuş bir şey
 çölün ortasında bilinmedik bir cisim gibi parlar
 seni sana iletir yavaşça...

YABAN V

Svan, Gölge'sini yanına alarak ormanda uzun bir yürüyüşe çıkar. Ben elimde bir limon dilimi, çiçek açmış bir şeftali ağacının altında Esrik'liğin arayışına çıkarım. Nasıl ama nasıl yanyana yürüyebiliriz ki biz, başımızdan çıkan yabanıl dallar birbirimize yakınlaşmamızı önlerken böyle? Nasıl ama nasıl Gölge'sini yanına almış bir Yaban? Gümüş bir soygunla kendi çevresinde daireler çizen siyah bir kuğu? Bilmiyorum, limon ve tuzun konuşması gibi derimin derine yakınlığı...

YABAN VI

siyah bir soygun gibi
kendimi kendimden soyarak
sana yaklaşmam gerekecek, Svan
kuğu kanı içen bir Moğol imparatoriçesi gibi
bilmediğim bir oyunu başlatmam...
belki kum bu yaban izleri siler bir gün
ULAN-BATOR'da bedevilerin tuttuğu bir aynada
bakışırız ilk kez görüyormuşuz gibi...

